

**ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ
ΗΤΟΙ
ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**

**ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΜΝΗΜΕΙΩΣΗ
ΚΕΙΜΕΝΟ - ΣΧΟΛΙΑ - ΕΙΣΑΓΩΓΗ
Γ. ΒΑΛΕΤΑΣ**

**ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ
Ν. Α. ΒΕΗΣ - Μ. ΣΙΓΟΥΡΟΣ**

**ΕΚΔΟΣΗ ΤΡΙΤΗ
ΑΘΗΝΑ
ΒΙΒΛΙΟΕΚΔΟΤΙΚΗ
1957**

[Εισαγωγή] [Βιβλίο πρώτο] [Βιβλίο δεύτερο] [Βιβλίο τρίτο] [Βιβλίο τέταρτο] [Βιβλίο πέμπτο] [Διάλογος]

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΝΟΜΑΡΧΙΑ**

**Ἦτοι Λόγος περὶ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**

Δι' οὐ ἀποδεικνύεται, πόσον εἶναι καλλιωτέρα ἡ Νομαρχικὴ Διοίκησις ἀπὸ τὰς λοιπὰς, ὅτι εἰς αὐτὴν μόνον φυλάττεται ἡ Ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, τί ἐστὶ Ἐλευθερία, ὁπόσων μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος, ὅτι τάχιστα ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ συντρίψῃ τὰς ἀλύτους της, ποῖα ἐστάθησαν αἱ αἰτίαι ὁποῦ μέχρι τῆς σήμερον τὴν ἐφύλαξαν δούλην, καὶ ὁποῖα εἶναι ἐκεῖναι, ὁποῦ μέλλει νὰ τὴν ἐλευθερώσωσι.

Συντεθεὶς τε καὶ τύποις ἐκδοθεὶς ἰδίως
ἀναλώμασι πρὸς ὠφέλειαν τῶν Ἑλλήνων

ΠΑΡΑ
ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
Ἐν Ἰταλίᾳ. 1806.

ΣΤΟΧΑΣΟΥ, ΚΑΙ ΑΡΚΕΙ

Ω Αναγνώστα!

Ἐπειδὴ ὁ λόγος μου δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μία διεξοδικὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Ἕλληνας· ἐπειδὴ τὰς ἀντιρρήσεις ἐκείνων ὁποῦ κατὰ συνήθειαν, καὶ χωρὶς αἰτίαν κάμνουσι, ὡς οὐδὲν κρίνω· ἐπειδὴ οἱ λεξολάτραι, καὶ ὅσοι μὲ τὸ συντακτικὸν τοῦ Γαζῆ εἰς τὸ χέρι ἤθελαν κατακρίνει τοῦτο τὸ ἐγχειρίδιον, εἰς οὐδὲν μὲ βλάπτουσι· ἐπειδὴ νομίζω ἄχρηστον νὰ ἀποκριθῶ εἰς ὅσους ἤθελαν ἐρωτήσῃ, διατὶ κράζομαι ἀνώνυμος· καὶ ἐπειδὴ τέλος πάντων προσμένω μὲ πόθον νὰ λάβω καμμίαν ὀρθὴν ἐρμηνεῖαν, καὶ διόρθωσιν εἰς κανένα σφάλμα μου ἀκούσιον· διὰ τοῦτο, εἰς ἄλλο τι δὲν χρησιμεύει ἡ παροῦσα μου ξεχωριστὴ Ἐπιστολή, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ σὲ εἰδοποιήσω, ὅτι, ἀνίσως ὁμοιάζεις ἐκείνους ὁποῦ προφέρουσι τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος χωρὶς νὰ ἀναστενάζωσι, νὰ μὴν χάσης τὸν καιρὸν σου ματαιῶς εἰς τὸ νὰ ἀναγνώσης τὸ πονημάτιόν μου τοῦτο.

Ἐρρωσο.

**ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΜΒΟΝ
τοῦ μεγάλου καὶ ἀειμνήτου Ἑλληνας
ΡΗΓΑ
τοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος ἐσφαιασθέντος,
χάριν εὐγνωμοσύνης ὁ συγγραφεὺς τὸ**

πονημάτιον τόδε ὡς δῶρον ἀνατίθησι.

Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor(*)

Virg.

Εἰς ποῖον ἄλλον ἔπρεπε νὰ ἀναθέσω ἐγὼ τὸ παρόν μου πονημάτιον, ὧ ἀξιάγαστε Ἡρώς, παρὰ εἰς ἐσὲ ὅπου ἐστάθης ὁ πρόδρομος μιᾶς ταχέας ἐλευθερώσεως τῆς κοινῆς πατρίδος μας Ἑλλάδος, καὶ ἐθυσίασες τὴν ζωὴν σου δι' ἀγάπην τῆς; Δέξαι το λοιπὸν μὲ τὸ συνηθισμένον σου ἑλληνικόν, ἰλαρὸν καὶ καταδεκτικὸν βλέμμα, καὶ δέξαι το πρὸς τούτοις ὡς ἀρραβῶνα ἐκδικήσεως τοῦ λαμπροῦ αἵματός σου κατὰ τῶν τυράννων τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὲ Ἑλλὰς ἅπασα θέλει δοξάσει διὰ παντὸς τὸ ἀθάνατον ὄνομά σου, συναριθμοῦσα αὐτὸ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ἑπαμεινώντων, Λεωνίδων, Θεμιστοκλέων, καὶ Θρασυβούλων.

(*) Ἀναφανῆναί τις ἐκ τῶν ὀστέων ἡμῶν ἐκδικος. Βιργ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ

ἦτοι Λόγος περὶ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἐσεῖς, ὧ ἀθάνατοι ψυχαὶ τῶν ἐλευθέρων προγόνων μου! ἐνδυναμώσατε τώρα τὸν ζῆλον μου μὲ τὰ ἥρωϊκά σας ἐντάλματα, διὰ νὰ ἐκφράσω, καθὼς πρέπει, τὰ τῆς ἐλευθερίας κάλλη εἰς τοὺς ἀπογόνους σας. Καὶ σύ, ἱερὰ Πατρίς, ἐγκαρδίωσον καὶ στερεώσον τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου, μὲ τὴν ἐνθύμησιν τῶν παλαιῶν τερατουργημάτων σου, διὰ νὰ παραστήσω μὲ σαφήνειαν εἰς τὰ τέκνα σου τὰς φοβερὰς χρείας σου, καὶ νὰ ἐνθουσιάσω τὰς ἑλληνικὰς τῶν καρδίας μὲ τὸν θεῖον σου ἔρωτα.

Ναί, φιλότατοι μου Ἕλληνες, τὸ ἐπιχείρημα εἶναι δύσκολον δι' ἐμέ, ἀλλ' ἡ Πατρίς τὸ ζητεῖ, τὸ χρέος μου μὲ βιάζει, καὶ μόνον ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων μου μοῦ προμηνύει καλὴν ἔκβασιν. Ἀντὶ ρητορικῶν φράσεων, θέλει καλλωπίσει τὸν λόγον μου ἡ διήγησις τῶν θαυμαστῶν ἔργων τῶν πάλαι Ἡρώων, ἡ μεγαλειότης δὲ τοῦ θέματος καὶ τὸ κοινὸν ὄφελος μοῦ τάζουσι τὴν παρ' ἐμοῦ ποθουμένην ἀνταμοιβήν, λέγω τὴν κατάπεισιν τῶν ὁμογενῶν μου Ἑλλήνων.

Ἄμποτες, λοιπὸν, νὰ ἀξιοθῶ νὰ ἀποδείξω ἐμπράκτως τὰ ὅσα, κατὰ τὸ παρόν, διὰ λόγου ἀπεφάσισα νὰ σᾶς κοινοποιήσω, τὸ ὁποῖον ἐπεύχομαι εἰς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μοι Ἕλληνας καὶ ὅλους τοὺς ἀληθεῖς φιλοπάτριδας.

Ἀναγκαῖον πρᾶγμα εἶναι εἰς ὅποιον ἀποφασίσει νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, συχνάκις νὰ δυσπιστῇ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, καὶ χωρὶς νὰ εἶναι εὐκολόπιστος εἰς τοὺς ἄλλους, νὰ καταπίθεται μόνον εἰς τὴν ἀναμφιβολίαν. Ὡσὰν ὅπου πολλάκις ἀμελῶντας τινὰς μίαν παραμικρὰν ἔρευναν, καὶ δίδοντας πίστιν εἰς ὅσα ἀκροάζεται ἀπὸ ἄλλους, εὐκόλως ἤμπορεῖ νὰ ἀπατηθῇ, καὶ τότε λαμβάνει μίαν περίληψιν ἀκατάστατον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅπου ζητεῖ, καὶ ἐξακολουθῶς οὔτε αὐτὸς ἤμπορεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν, οὔτε ἄλλοι παρ' αὐτοῦ νὰ τὴν ἐννοήσωσι.

Ὅταν ὅμως ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν μὲ προσοχήν, συγκρίνει ἀδιαφόρως τοὺς περὶ αὐτῆς ὁμιλήσαντας, ἐρευνῶντας πρὸς τούτοις τὰς αἰτίας, ὅπου τὸν καθένα ἐπαρακίνησαν νὰ ὁμιλήσῃ ὅταν, λέγω, ἐκλέγει τὸ πιθανὸν ἀπὸ τὸ ἀδύνατον καὶ τὸ δύσκολον ἀπὸ τὸ ἀμφίβολον, τότε προχωρεῖ βαθμηδόν, καὶ φθάνει τέλος πάντων εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ εὐρίσκει τὴν ἀνταμοιβήν εἰς τοὺς κόπους του μὲ τὴν ἀκριβὴν τῆς ἀπόκτησιν. Τότε, λέγω, πρέπει καθεὶς νὰ καταπίθεται, καὶ ἀνοητότατος ἤθελεν εἶναι ὁ ἀκατάπειστος.

Πολλοί, μέχρι τῆς σήμερον, ἐστάθησαν οἱ πολυπράγμονες τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, πολλὰ ὀλίγοι ὅμως διετήρησαν τοὺς προλεχθέντας κανόνας, καὶ ὀλιγότατοι ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των· καὶ διὰ τοῦτο ἄλλος μὲν ἠλπίσε νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὰ πλούτη, ἄλλος εἰς τὴν μάθησιν, ἄλλος εἰς τὴν πτωχείαν, ἄλλος εἰς τὴν φιλαυτίαν· μερικοὶ πάλιν, ἐξετάζοντες τὰ ἀνθρώπινα περιστατικά, καὶ ἀπαντοῦντες πανταχόθεν ἐμπόδια καὶ δυσκολίας, εἶπον ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχὴς κατ' οὐδένα τρόπον· ἄλλοι δέ, ὅπου δὲν ἔλαβον ἐπιμέλειαν νὰ ἐρευνήσωσι ὅσον ἐχρειάζετο τὴν ὑπόθεσιν, ἀπεφάσισαν εὐθὺς εὐθύς, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι εὐτυχεῖς.

Ἀνάμεσα, λοιπὸν, εἰς τοιοῦτον λαβύρινθον τοσοῦτων στοχασμῶν, ἄλλο, βέβαια, δὲν ἤμπορεῖ τινὰς νὰ καταλάβῃ, εἰμὴ μόνον ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου στέκεται εἰς τὸ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος, καὶ ἐξακολουθῶς, μὴν ἤμπορῶντας νὰ εἶναι κατὰ πάντα εὐχαριστημένος, οὔτε κατὰ πάντα εὐτυχὴς ἤμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ.

Ὅθεν, διὰ τὴν εὐτυχήσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅσον περισσότερον εἶναι δυνατὸν, πρέπει πρότερον νὰ ἐξαλείψῃ ὅσας αἰτίας τῆς δυσαρρεσκείας του ἠμπορέσῃ, δηλ. νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν θέλησίν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουσιν ὅλοι τὰς αὐτὰς θελήσεις, εἶναι ἀναγκαῖον οἱ ὀλιγότεροι νὰ ὑπακούουν εἰς τὴν θέλησιν τῶν περισσοτέρων καὶ μὴν ὄντας δυνατὸν νὰ εἶναι ὅλοι εὐτυχεῖς, κἂν νὰ εἶναι οἱ περισσότεροι.

Ἡ εὐτυχία μας λοιπὸν κρέμαται ἀπὸ τὴν διοίκησιν, ἢ ὅποια ἠμπορεῖ νὰ μᾶς καταστήσῃ εὐτυχεῖς μόνον τότε, ὅταν ἀρέσκῃ τῶν περισσοτέρων. Διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐξετάσῃτε μαζί μου, ἀνάμεσα εἰς τὰς τόσας διοικήσεις, ὅπου τὴν σήμερον ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι, ποία εἶναι ἡ καλλιοτέρα, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει σᾶς φανῆ δύσκολον, ἐπειδὴ ἡξυρτε τὸν τρόπον, ὅπου σᾶς προεῖπον, τῆς δοκιμῆς τῆς. Ἀφοῦ δὲ εὔρομεν τὴν καλλιοτέραν διοίκησιν, τότε θέλομεν καταλάβει καὶ τί ἐστὶ ἐλευθερία, περὶ ἧς ὁ λόγος, καὶ πόσων ἀξίων κατορθωμάτων καὶ ἀρετῶν εἶναι πρόξενος, καὶ τέλος πάντων εἰς τί συνίσταται ἡ ὁμοιότης καὶ ἡ ὁμόνοια· ὅπου βεβαιωθέντες εἰς αὐτὰ, νὰ προσπαθῆσωμεν νὰ τὰ ξαναποκτήσωμεν, καὶ νὰ ἀναλαμπρύνωμεν τὸ Γένος μας, τὸ ὁποῖον ἡ τυραννία τόσον ἠμαύρωσεν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πεπροικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ τὸ λογικόν, διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου συγκρίνει τὰ πράγματα ἀναμεταξύ των, καὶ προκρίνει ἀπὸ αὐτὰ ὅποιον τὸν ὠφελεῖ περισσότερον, ἔχει δὲ μίαν κλίσιν πρὸς τὸ βελτίον, ὅπου πάντοτε τὸν παρακινεῖ, εἰς ὅποιανδήποτε κατάστασιν ἤθελεν εἶναι, νὰ ζητῇ μίαν καλλιοτέραν· ὁ πρῶτος τοῦ λοιποῦ καὶ ἀναγκαιότερος στοχασμὸς εἶναι τὸ νὰ διαφυλάξῃ τὴν ζωὴν του καὶ νὰ τὴν διαυθεντεύσῃ ὅσον ἠμπορεῖ ἀπὸ κάθε ἐναντίον.

Ἔως ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἠμπορέσῃ νὰ τραφῇ καὶ νὰ διαυθεντευθῇ μόνος του, ἕως τότε ἐσώθη ἡ φυσικὴ ζωὴ, καὶ βέβαια ἡ εὐτυχεστέρα διὰ ἡμᾶς τοὺς θνητούς. Ἀφοῦ ὅμως ὁ ἕνας ἔκραξεν πρὸς βοήθειάν του τὸν ἄλλον, τὸ φυσικὸν σύστημα ἐτελείωσεν, καὶ εὐθὺς ἤρχισεν, διὰ τὴν εἰπῶ ἔτζι, τὸ ἐλεεινὸν θέατρον τῶν ἀνθρωπίνων περιστάσεων.

Ἴσως τινὰς ἤθελεν ἐρωτήσῃ, πόθεν προήλθεν ἡ ἀνάγκη, ὅπου ἐβίασεν τὸν ἄνθρωπον νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρ' ἄλλου· ἀλλὰ ἤθελεν εἶναι τὸ ἴδιον νὰ ἐρωτοῦσε τινὰς, διὰ ποῖον τέλος καὶ διὰ τί τὸ ὑπέρτατον Ὅν ἔκτισε τὴν οἰκουμένην. Ἡ μεγαλειτέρα ἀμάθεια εἶναι, ἀδελφοί μου, τὸ νὰ θέλῃ τινὰς νὰ μάθῃ ἐκεῖνα ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Ὅθεν, ὅποιος γνωρίζει τὰ ὅσα δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὰ παραιτεῖ, εἶναι ὁ σοφώτερος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔπαυσεν, ὡς εἶπον, τὸ πρῶτον σύστημα τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φύσις ἦτον ἀντὶ τῶν νόμων, ἡ γῆ ὅλη ἀντὶ τῶν πολιτειῶν, καὶ ἡ θέλησις καθενὸς ἀντὶ τῶν ἡθῶν, ἀφοῦ, λέγω, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠθέλησεν νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ τὴν σημερινὴν τροφήν, ἀλλ' ἐζήτησε νὰ προητοιμάσῃ καὶ διὰ τὴν αὔριον, καὶ ἀφοῦ τέλος πάντων ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ μαζί με ἄλλους, ἔχασε τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν, καὶ ἔγινε δούλος ὄχι μόνον τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων ἀψύχων πραγμάτων.

Πρῶτη λοιπὸν ἐστάθη, ἡ ἀναρχία νὰ φανερωθῇ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εὐθὺς ὁ δυνατώτερος ἄρχισε νὰ δώσῃ νόμον τοῦ ἀδυνάτου, καὶ οἱ περισσότεροι νὰ ἀρπάζωσι τὸ δίκαιον ἀπὸ τοὺς ὀλιγοτέρους: ἐκεῖ φόνοι, ἐκεῖ ἀδικίαι, ἐκεῖ τέλος πάντων μύρια ἀναγκαῖα πλημμελήματα ἕως τότε ἀγνωρίστα. Εἶδεν ἡ ἀνθρωπότης τὸ καλὸν ὅπου ἔχασεν, ἀλλὰ δὲν τῆς ἦτον πλέον δυνατὸν νὰ τὸ ξαναποκτήσῃ, καὶ ἀναγκαιῶς ἐχρειάσθη νὰ βασανισθῇ ὄχι ὀλίγον καιρὸν, ἕως ὅπου ἡ σκιά τοῦ θρόνου ἤρχισεν νὰ ἀπομωράνῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδοὺ ἡ μοναρχία ἐμφανίσθη, ἢ ὅποια ὡς πρόξενος καὶ γεννήτρια τῆς πολιτικῆς ἀνομοιότητος τῶν ἀνθρώπων, μετ' οὐ πολλοῦ μεταβληθεῖσα εἰς τυραννίαν, ἔφερεν εἰς τὴν γῆν ὅλα τὰ κακὰ ὅπου ἠμποροῦσεν νὰ δοκιμάσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἴδου ὁ τύραννος, ὡς ἡμίθεος, νὰ δίδῃ τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ χαρίζῃ τὴν ζωὴν ὅσων δὲν θανατώνει. Ἴδου τὰ ἐλαττώματα, ὄχι πλέον μισητὰ, ἀλλὰ ἐπαινετὰ, καὶ ἐπιθυμητὰ. Ἴδου ἡ ἀδικία μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν δεξιάν, νὰ καταπατῇ τὴν ἀρετὴν, καὶ νὰ διώκῃ τὴν δικαιοσύνην. Ἴδου...

Ἀλλὰ, τέλος πάντων, αὐτὰ τὰ ἴδια κακὰ, καὶ ἀνυπόφοροι δυστυχία ἐδίδαξαν τὴν ἀνθρωπότητα νὰ εὔρῃ μίαν διοίκησιν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνάπαυσίν της καὶ τὴν εὐτυχίαν της· αὕτη εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνη ἡ διοίκησις, ὅπου ἐγὼ θέλω νὰ τὴν ὀνομάσω Ν ο μ α ρ χ ί α ν , ἢ ὅποια, ὅσον περισσότερον οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὴν εὐτυχίαν των, τόσον αὕτη στερεοῦται καὶ φυλάττεται ἀμετάτρεπτος, οὔσα ἢ ὑστερινὴ μεταμόρφωσις, διὰ τὴν εἰπῶ οὕτως, τῶν διαφόρων διοικήσεων, καὶ ἡ μόνη πρόξενος τῆς ἀρετῆς, τῆς ὁμοιότητος, καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Πολλάκις βλέπομεν, νὰ μὴν ἀκολουθοῦν τὸν εἰρημένον κανόνα εἰς τὰς μεταβολὰς των αἱ διοικήσεις, αὐτὸ ὅμως προέρχεται ἀπὸ διαφόρους αἰτίας, ὅπου τὸ παρὸν θέμα δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐκτεταμένην των διήγησιν. Φθάνει μόνον νὰ ἡξυρῃ καθεὶς, ὅτι ὅποιαδήποτε διοίκησις πρέπει νὰ εἶναι μία ἀπὸ τὰς εἰρημένας τέσσαρας, τὰς ὁποίας ὡς γενικὰς κρίνω, καὶ ὅτι ἡ ὑστερινὴ εἶναι ἡ καλλιοτέρα καὶ ἀρμοδιωτέρα πρὸς τὸ ἡμέτερον εὔ ζῆν.

Αὕτην λοιπὸν ἂς ἐξετάσωμεν ὅσον δυνηθῶμεν ἀκριβέστερα· καὶ βέβαια εἰς αὕτην θέλομεν εὔρει τὴν ἐλευθερίαν

διασωσμένην, και εξακολούθως, την είσοδον εις την ανθρωπίνην ευδαιμονίαν. Η νομαρχία, ἀδελφοί μου, εύρισκεται τόσον εις την δημοκρατίαν, καθως και εις την ἀριστοκρατίαν, αἱ ὁποῖαι εις ἄλλο δὲν διαφέρουσι, εἰμὴ μόνον, ὅτι ἡ μὲν δημοκρατία κλίνει εις τὴν ἀναρχίαν, ἡ δὲ ἀριστοκρατία εις τὴν ὀλιγαρχίαν, ἡ ὁποῖα πολλάκις εἶναι χειροτέρα καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν τυραννίαν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ εις τὰς δύο αὐτὰς διοικήσεις σώζεται ἡ Ἐλευθερία, ἀδιάφορος εἶναι ἡ ἐκλογή. Ὅθεν, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, καὶ κατὰ τὸ κλίμα, ποτὲ μὲν προτιμᾶται ἡ μία, ποτὲ δὲ ἡ ἄλλη.

Ἀλλὰ τί ἐστὶ ἔλευθερία; Εἰς τὴν ἀναρχίαν, ὧ Ἕλληνες, ἐλεύθεροι εἶναι μόνον οἱ ἰσχυρότεροι, εις μὲν εις τὴν μοναρχίαν, οὐδεὶς δὲ εις τὴν τυραννίαν, καὶ ὅλοι εις τὴν νομαρχίαν. Ὅθεν, κατὰ μὲν τοὺς πρώτους ἡ ἔλευθερία ἄλλο δὲν εἶναι, εἰμὴ ἡ ἐκτέλεσις τῆς θελήσεως τοῦ καθενός, ἐπειδὴ, εύρισκόμενοι χωρὶς νόμους, καὶ χωρὶς κριτὰς, ὁ μὲν ἄρπαξ ὀνομάζει τὰς ἀρπαγὰς τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἔλευθερίας του, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἄσωτος τὰς ἀσωτίας του, καὶ ὁ κακὸς τὰς κακίας του.

Κατὰ δὲ τοὺς δευτέρους, ὡσὰν ὅπου ἐπώλησαν τὴν ἔλευθερίαν τοὺς ἐνός, ἄλλο δὲν ἐννοοῦσι μὲ αὐτὴν τὴν λέξιν, εἰμὴ τὰς προσταγὰς τοῦ κυρίου των, καὶ εἶναι μόνον ἐλεύθεροι διὰ τὸν ὑπακούουσι. Ὁ τύραννος δὲ καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ ἀγνοοῦσι παντάπασιν τοιαύτην λέξιν, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν τὴν ἐδοκίμασαν, διὰ τὸ ἔχουν ἰδέαν περὶ αὐτῆς.

ὑπὸ τῆς νομαρχίας, τέλος πάντων, ἡ ἔλευθερία εύρίζεται εις ὅλους, ὡσὰν ὅπου ὅλοι κοινῶς τὴν ἀφίέρωσαν εις τοὺς νόμους, τοὺς ὁποῖους διέταξαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, καὶ ὑπακούοντάς τοὺς καθεὶς ὑπακούει εις τὴν θέλησίν του, καὶ εἶναι ἐλεύθερος. Ἴδου λοιπόν, ὅπου κατ' αὐτοὺς ἡ ἔλευθερία εἶναι ἡ ὑπακοὴ εις τοὺς νόμους, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἄλλο δὲν εἶναι ἡ ἔλευθερία παρὰ ἡ αὐτὴ νομαρχία. Αὐτὴ εἶναι, ἀγαπητοί μου, ἐκείνη ἡ ἔλευθερία, ὅπου ἄλλοι μὲν ἀστοχάστως ἐνόμιζον τὴν ἀπώλειαν, ἄλλοι δὲ παραφρόνως τὴν ἀπειθειαν, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὡς ἡ ἀπαιδευσία ἐδίδασκε τὸν καθένα, ἀφευκτὰ ἀποτελέσματα τῆς δουλείας, ἡ ὁποῖα ἐβαρβάρωσεν τοὺς ἀνθρώπους, κατέφθειρεν τὰ ἦθη, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἡμεῖς διαφέρομεν τόσον ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, ὅπου εις μερικὸς φαίνόμεθα ἄλλοτρίου γένους.

Φεῦ! ποῦ εἶσαι, ἔλευθερία ἱερά! ποῦ νόμοι! ποῦ νομοδότα! Ὅσον γνωρίζομεν τὴν ἀληθῆ σημασίαν σου, τόσον αὐξάνει ὁ πόθος μας εις τὸ νὰ σὲ ἀπολαύσωμεν. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μήτηρ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, σὺ ὁ στῦλος τῆς δικαιοσύνης, σὺ ἡ πηγὴ τῆς εὐτυχίας. Ἐ, πόσον καλὸν λείπει ἐκείνων, ὅπου σὲ ὑστεροῦνται! Πόσον θέλουν κλαύσει ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν σὲ ἐγνώριζον!

Ἡμεῖς δέ, ναὶ ἱερά Ἐλευθερία, μὲ τοὺς ὀδόντας μας θέλομεν συντριψίει τὰς ἀλύτους μας, διὰ τὸν τρέξωμεν πρὸς ἀπάντησίν σου. Εἶναι ἀδύνατον αἱ ἑλληνικαὶ ψυχαὶ νὰ κοιμηθοῦν πλέον εις τὴν ληθαργίαν τῆς τυραννίας! Ὁ λαμπρὸς ἦχος τῶν ἀρμάτων των πάλιν θέλει ἀκουσθῆ πρὸς κατατρόπωσιν τῶν τυράννων των, καὶ ταχέως.

Ἀλλὰ, πρὶν εἰσέλθω εις τὴν ἐπαρίθμησιν τῶν καλῶν τῆς αὐτῆς νομαρχίας, κρίνω ἀναγκαῖον νὰ σᾶς φανερώσω τι προλαβόντως περὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦτο διὰ τὸ μὴν ἀπατηθῶσιν ὅσοι ἠθέλαν νομίσει νὰ εὕρωσιν εις αὐτὴν τὴν διοίκησιν μίαν ἀπόλυτον ὁμοιότητα.

Τρεῖς εἶναι λοιπόν αἱ αἰτίαι τῆς ἀνομοιότητος τῶν ἀνθρώπων, ἀδελφοί μου, ἀγκαλὰ καὶ αὐτοὶ νὰ διαφέρωσι κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἡ πρώτη ἀπὸ αὐτὰς εἶναι ἡ ἰδία φύσις, ἡ ὁποῖα ἄλλους μὲν ἔκαμεν δυνατῆς κράσεως, καὶ ἄλλους ἀδυνάτου, ἐχάρισε μερικῶν περισσότερον πνεῦμα, καὶ ἄλλων τινῶν ὀλιγότερον, καὶ οὕτως οἱ ἀνθρωποὶ διαφέρουσιν ἐν πρώτοις ἀναμεταξύ των κατὰ φυσικὸν τρόπον.

Ἡ δὲ δευτέρα εἶναι ἡ ἀνατροφή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀνθρωπος ἀποκτᾶ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν σοφίαν, ἤτοι τὰ καλὰ ἦθη. Ὅθεν, οἱ ἀνθρωποὶ διαφέρουσιν ἀκόμη καὶ κατὰ τὰ ἦθη.

Ἡ τρίτη, τέλος πάντων, εἶναι ἡ τύχη, καὶ οὕτως ὁ πτωχὸς διαφέρει ἀπὸ τὸν πλούσιον.

Ἡ ἀναρχία, λοιπόν, κατέστησε κατ' ἀρχὰς τὴν ἀπλὴν φυσικὴν ἀνομοιότητα ἀνυπόφορον, καὶ εξακολούθως ἡ μοναρχία, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ τυραννία, ἠθέλησαν νὰ μετριάσουν ὅπως οὖν τὴν φυσικὴν ἀνομοιότητα, καὶ αἰφνιδίως ἐπροξένησαν εις τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἀκατάστατον καὶ φοβερὰν ἀνομοιότητα τῶν ἠθῶν τε καὶ τῆς τύχης, ὅπου θεωρῶντας τὴν σήμερον τινὰς τοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ ἀνατριχιάζῃ ἀπὸ τοιοῦτον ἐλεεινὸν θέαμα, εύρισκοντας πολλὰ μεγαλειέτεραν διαφορὰν ἀπὸ ἓνα ἀνθρωπον εις ἄλλον, παρὰ ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον εις ἓνα ζῶον (1).

Ἄλλο μέσον δὲν ἦτον λοιπόν νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, εις τόσον κακὴν κατάστασιν εύρισκομένην, παρὰ μία καλὴ διοίκησις, καὶ διὰ τοῦτο ἡ νομαρχία, χωρὶς νὰ θελήσῃ ματαίως νὰ κάμῃ ὅλους δυνατοὺς, ὅλους πεπαιδευμένους, ὅλους πλουσίους, ἢ τοῦναντίον, ἐμετρίασε μόνον μὲ τοὺς νόμους τὴν φυσικὴν ἀνομοιότητα, καὶ τόσον καλῶς ἐξίσωσε τὰς λοιπὰς, ὥστε ὅπου ἔκαμε νὰ χαίρωνται οἱ ἀνθρωποὶ μίαν ἐντελῆ ὁμοιότητα, ἀγκαλὰ καὶ κατὰ φύσιν ἀνόμοιοι. Αὐτὴ ἔδωσεν εὐθὺς τόπον τῶν δυνατῶν, νὰ διαυθεντεύσουν τὴν πατρίδα των, ἐπαρηγόρησεν τοὺς ἀδυνάτους, μὲ τὸ σκῆπτρον τῆς δικαιοσύνης, ἐδίδαξε τοὺς ἀτάκτους νὰ εὕρωσι τὴν εὐτυχιάν των εις τὴν χρηστοθήειαν, ἐβράβευσεν τοὺς καλοηθείς,

καὶ τέλος πάντων, χωρὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἀκατάστατον τοῦ συμβεβηκότος, ἐτίμησε μόνον τὴν ἀξιότητα τοῦ ὑποκειμένου, καὶ οὕτως μὴ καταφρονούσα τὸν πτωχόν, ἀπεδίωξε ἀπὸ τὸν πλούσιον τὴν λύσσαν τῶν χρημάτων.

Καὶ ἰδοῦ, πάραυθα, ὁ στρατιώτης νὰ γίνηται ἥρως, ὁ πολίτης νὰ κερδίζῃ τὴν ζωοτροφίαν του, χωρὶς νὰ ζημιώσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὁ πτωχὸς νὰ μὴ βλέπῃ τὴν πτωχείαν του ὡς ἀτιμίαν, καὶ ὁ πλούσιος νὰ μὴ στοχάζεται πλέον τὰ πλούτη του ὡς ἀρετοδοχεῖον, ἀλλ' ἀπαξάπαντες νὰ εὐρίσκωσι τὴν εὐχαρίστησίν των χωρὶς τὸν παραμικρὸν κόπον, καὶ νὰ εὐτυχῶσι.

Διότι, εἶναι φανερόν, ὅπου ὅταν ὁ ἀδύνατος δὲν βλάπτεται ἀπὸ τὸν δυνατὸν, δὲν τὸν θλίβει ἡ ἀδυναμία του, ὁ πτωχὸς δέ, βλέποντας τὴν ἀδιαφορίαν τῶν λοιπῶν εἰς τὰ τυχηρὰ ἀποκτήματα, δὲν τὸν λυπεῖ ἡ ὑστέρησίς των, καὶ οὕτως ὅλοι εὐρίσκονται εὐχαριστημένοι, συνζῶσι ὅμοιοι, καὶ ἐλεύθεροι, ὡς ἀδελφοὶ τινες εἰς τὸν πατρικὸν των οἶκον, καὶ καθὼς τοῦτοι διαυθεντεύουσι τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς ἀγαπῶσι, οὕτως καὶ ἐκεῖνοι χύουσι τὸ αἷμα των διὰ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος των καὶ διὰ τὴν φύλαξιν τῶν νόμων των.

Οἱ νόμοι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων εἰς τὴν νομαρχίαν χαίρονται οἱ ἄνθρωποι μίαν ἀπόλυτον πολιτικὴν ὁμοιότητα, ἀγαπητοί μου, εἶναι εἰς τὴν διοίκησιν, ὡς ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα· αὐτοὶ δίδουσι τὴν κίνησιν εἰς τὰ πολιτικὰ σώματα, καὶ ὁ καλὸς νομοδότης εἶναι ὁ ἀξιώτερος καὶ τιμιώτερος τῶν ἀνθρώπων.

Διὰ τῶν καλῶν νόμων ἀποκαταστῶνται χρηστὰ τὰ ἥθη τῶν πολιτῶν, καὶ ὅσον περισσότερο εἶναι καλοῦθις ὁ λαός, τόσον εὐκολοτέρως ὑπακούονται οἱ νόμοι. Αὐτοὶ ἐνώνοσι μὲ θαυμασίαν τέχνην, τὴν μερικὴν μὲ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, καὶ προετοιμάζουσι τοὺς πολίτας εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὴν δόξαν, ἀπὸ τὴν πλέον τρυφερὰν ἡλικίαν των, διὰ μέσου μιᾶς ἀνατροφῆς, ἀληθοῦς καὶ γλυκείας.

Ἡ ἀνατροφή τῶν νέων εἶναι ὁ κυριώτερος στοχασμὸς τῶν νομοδότην. Ὁ θαυμασιώτερος καὶ νουνεχέστερος νομοδότης, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον κατὰ πάντα τρόπον, ἐστάθη βέβαια ὁ μέγας Λυκούργος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠπατήθη νὰ στοχασθῇ τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς ἔπρεπε νὰ ἦτον, ἀλλὰ γνωρίζοντάς τους ὁποῖας λογῆς εἶναι, τοὺς ἀπεκατέστησε, ὅσον ἦτον τὸ δυνατόν, καλλιοτέρους.

Ἡ ἀνατροφή, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἶναι μία δευτέρα φύσις εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ, διὰ τοῦτο, πρέπει νὰ ἀρχίσῃ μαζὶ μὲ τὴν ζωὴν του. Ἡ Ἑλλὰς μᾶς παρασταίνει μύρια παραδείγματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τῶν προγόνων μας. Τὰ γυμναστήρια ἦτον ἀνοικτὰ εἰς ὅλους, κοινῶς καὶ ἀδιαφόρως, πρὸς φωτισμὸν τῶν ὅλων.

Ἀλλὰ πῶς, ἴσως τινὰς ἤθελεν ἐρωτήσῃ, ἢμπορεῖ ἓνας πτωχὸς πατὴρ νὰ δώσῃ τῶν τέκνων του μίαν τοιαύτην ἀνατροφήν; Ἐ! τοιαύτη ἐρώτησις ἢξεύρω ἀπὸ ποίους θέλει ἀρχίσῃ. Βέβαια, οἱ τοιοῦτοι εἶναι ὑπὸ τυραννίας.

Ἄς μάθουν λοιπὸν ὅλοι οἱ πτωχοὶ πατέρες, ὅτι ὑπὸ τῆς νομαρχίας καθεὶς ἢμπορεῖ νὰ ζήσῃ καλά, καὶ χωρὶς νὰ εἶναι πλούσιος. Οἱ νόμοι προβλέπουσι εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας. Τὰ τέκνα ὅλων εἶναι τῆς πατρίδος τέκνα, καὶ αὐτὴ τὰ ἀνατρέφει, τὰ γυμνάζει, καὶ τὰ προκόπτει, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὰ τὴν ἀγαπῶσι διὰ εὐγνωμοσύνην, καὶ διὰ τοῦτο, τέλος πάντων, προτιμᾶται αὐτὴ ἡ διοίκησις, ἡ ὁποία ὄχι μόνον δὲν ἔχει τὰ κακὰ, ὅπου φυλάττουσιν αἱ ἄλλαι, ἀλλὰ καὶ πλημμερεῖ ἀπὸ καλά, καλὰ ἐπιθυμητὰ, ὠφέλιμα, καὶ ἀναγκαῖα.

Ποῖος δὲν καταλαμβάνει τώρα, ἀδελφοί μου, ὅτι εἰς τὴν νομαρχίαν μόνον εὐρίσκεται ἡ εὐτυχία μας, καὶ ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ὁμοιότης εἶναι τὰ πρῶτα καὶ κύρια μέσα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας; Βέβαια, οὐδεὶς. Πολλοὶ ὅμως, ἂν καὶ καταλαμβάνουσι, ὅτι καλὸν πράγμα εἶναι ἡ ἐλευθερία, δὲν ἢμποροῦσι νὰ καταλάβωσι, μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, πόσον ἀναγκαῖα εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ διὰ τοῦτο, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκροασθῆτε.

Ὁ Ζεὺς, λέγει ὁ φιλόσοφος ποιητὴς Ὅμηρος, ὑστερεῖ τὸ ἥμισυ τοῦ λογικοῦ ἀπὸ ἓνα λαὸν ὑποδουλωμένον, εἰς τρόπον ὅπου φαίνεται φανερῶς, ὅτι ἐνόμιζεν τοὺς δούλους νὰ εἶναι μιᾶς διαφορετικῆς φύσεως, καὶ πολλὰ κατωτέρας ἰκανότητος ἀπὸ τοὺς ἐλευθέρους. Τόσον δὲ ἀναγκαῖαν τὴν ἐλευθερίαν ἔκρινε εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπου χωρὶς αὐτὴν δὲν μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ ἄνθρωπος.

Ἡ ἐλευθερία λοιπὸν, ὦ Ἕλληνες, εἰς ἡμᾶς εἶναι, ὡς ἡ ὄρασις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐλεύθερος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσῃ τὴν διαφορὰν του ἀπὸ τὸν δούλον, καὶ ἐξακολούθως εἶναι ἀναγκαῖον πράγμα εἰς τὸν δούλον νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐλευθερίαν, διὰ νὰ μισήσῃ τὴν δουλείαν, καὶ νὰ τὴν ἀποστραφῇ.

Ἄς μὴν σᾶς φανῇ λοιπὸν παράξενον, ἂν ὁ σκλάβος δὲν γνωρίζῃ παραχρῆμα τὴν ἡδύτητα τῆς ἐλευθέρου ζωῆς. Αὐτός, ἢμπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ εἰς ἓνα ἄρρωστον, ὁ ὁποῖος ἀποστρέφεται κάθε νόστιμον φαγητόν, ὡσὰν νὰ μὴν ἦτο πλέον συνθεμένον ἀπὸ τὰ ἴδια πράγματα, ὅπου πρότερον τοῦ ἦρεσκον. Ἀναγκαῖα λοιπὸν τοῦ εἶναι ἡ ὑγεία.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι περισσότερον ἀναγκαία εἰς τὸν δούλον, ὅπου ἀσθενεῖ κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ μὴν γνωρίζοντας εἰς τί συνίσταται αὐτὴ ἢ πρόσκαιρος ζωὴ, ζῆ διὰ νὰ τρώγη, καὶ εἶναι ὡσάν νὰ μὴν εἶναι.

Στοχασθῆτε, ἀγαπητοί μου, ὅτι, ὅποιας καταστάσεως καὶ ἂν εἶναι ὁ δούλος, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ εἶναι δυστυχῆς. Εἰ μὲν πλούσιος, φοβεῖται νὰ μὴν πτωχύνῃ, εἰ δὲ πτωχός, λυπεῖται, ὅτι νὰ μὴν εἶναι πλούσιος.

Ὁ ἐνάρετος ὑπὸ τῆς δουλείας χλευάζεται, ὁ φιλαλήθης δὲν εἰσακούεται, ἐκεῖ ἡ τιμὴ συνοδεύει μὲ τὴν πτωχείαν, ἡ ἀρετὴ μὲ τὴν ἀδιαφορίαν· ἡ δυσπιστία, ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος εἶναι ἀφευκτα γεννήματα τῆς δουλείας, καὶ ἀποκαταστῶσι εἰς τὸν νοῦν τῶν δούλων τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν φιλίαν, καὶ αὐτὴν τὴν φιλανθρωπότητα, πάντως ἀνωφελεῖ, καὶ πολλάκις ἐπιζήμια.

Πῶς λοιπόν, εἶναι δυνατόν ὁ ταλαίπωρος δούλος, ὁ ὅποιος, ἀφ' οὗ ἐγεννήθη μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἄλλο δὲν ἔμαθε, παρὰ νὰ ὑποτάσσεται εἰς ἕνα ἄλλον, πῶς, λέγω, ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ φύσις μᾶς ἔκαμεν ὅλους ὁμοίους, καὶ ὅτι οἱ νόμοι πρέπει νὰ βλέπωσιν ἀδιαφόρως ὅλους τοὺς πολίτας; Πῶς εἶναι δυνατόν ἐκεῖνος ὁ σκληροτράχηλος τύραννος νὰ στοχασθῆ ποτέ, καὶ νὰ καταπεισθῆ, ὅτι ὅποιος νομίζει νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸν θρόνον, διὰ νὰ γίνῃ μεγαλειότερος τῶν ἄλλων, ἀποκαταστεῖται ὑποδέστερος;

Πῶς, τέλος πάντων, εἶναι δυνατόν, ἀγαπητοί μου, - ἔ! ταλαίπωρος ἀνθρωπότης! - πῶς εἶναι δυνατόν, λέγω, ἐκεῖνος ὁ σκλάβος, ὅπου πάντοτε τύπτεται, καὶ γυμνός, πεινασμένος, καὶ ἀδικημένος, ὑπακούει, ὡς οἱ βόες τῷ γεωργῷ, κατὰ χρέος καὶ κατὰ συνήθειαν, συχνάκις δὲ ὁ κύριος εἶναι ποταπότερος τοῦ δούλου, πῶς, λέγω, εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσῃ αὐτός, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος πρέπει νὰ εἶναι ἐν μέρος τοῦ ὄλου, καὶ ὅτι ἡ ζωὴ του χρησιμεύει εἰς ὄλους, καὶ ὅτι ὁ θάνατός του;... πῶς, ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ ἀγαπήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, ὄντας δούλος, καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποκτήσεώς της;

Φεῦ! αὐτὸς βέβαια, νομίζει, καὶ ἀφεύκτως νομίζει, ὅτι ἐγεννήθη σκλάβος, καὶ οὔτε τολμεῖ καὶ νὰ κακοτυχήσῃ τὴν γένναν του. Ὡ, πῶς ἤθελε μείνει ἐκστατικός ὁ τοιοῦτος, ἂν ἕνας ἐλεύθερος ἤθελε τοῦ εἰπεῖ: τυφλὲ καὶ ἀνόητε ἄνθρωπε, μάθε ὅτι ἡ φύσις εἶναι μία, καὶ ὅτι δὲν διαφέρει εἰς οὐδὲν ὁ τύραννός σου ἀπὸ ἐσένα. Τὰ περιστάτικα καὶ ἡ κακὴ διοίκησις μόνον σὲ κατέστησαν τόσο διαφορετικόν, ὅπου σχεδόν, ὅσον διαφέρει ὁ χαλκὸς ἀπὸ τὸν ἄργυρον, τόσο καὶ σὺ διαφέρεις ἀπὸ τὸν κύριόν σου· ἀνοιξὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νοός σου, δύστυχε θνητέ, ἴδε ὅτι ὁ οὐρανὸς βρέχει διὰ ὄλους, ἡ γῆ βλαστάνει διὰ ὄλους, τὰ φυσικὰ χαρίσματα εἶναι κοινά, καὶ σὺ, ταλαίπωρε, νὰ νομίζῃς ἕνα ἄλλον ὁμοίόν σου ὡς ἕνα θεόν, νὰ τρέμῃς ἔμπροσθέν του, καὶ νὰ τοῦ πωλήσῃς τὸ ἀξιώτερον δῶρον τῆς φύσεως, τὴν ἐλευθερίαν σου! Πῶς ἠμπορεῖς.... καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Τί στοχάζεσθε νὰ ἤθελε τοῦ ἀποκριθῆ ὁ σκλάβος, ὦ ἀγαπητοί; Βέβαια, ἢ ἤθελε τὸν νομίσει τρελλόν, ἢ δὲν ἤθελε καταλάβῃ τίποτε; καὶ πῶς ἠμποροῦσεν, ἂν διὰ μίαν στιγμὴν ἤθελε γνωρίσει τὴν ἀλήθειαν, νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἀλύτους του; Πῶς ἦτον δυνατόν νὰ ἰδῆ ὁ φυλακωμένος ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς φυλακῆς του, καὶ νὰ μὴν φύγῃ; Ἀδύνατον, βέβαια, ἤθελεν εἶναι ἕνα παρόμοιον.

Ἰδοὺ λοιπόν, πόσον ἀναγκαία εἶναι ἡ ἐλευθερία εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ εἶναι του. Ὁ δούλος, ἀδελφοί μου, δὲν γίνεται ποτέ ἐλεύθερος, ἂν δὲν γνωρίσῃ τί ἐστὶ ἐλευθερία, καὶ ὅστις ἀγνοεῖ τὴν ἐλευθερίαν, ἀγνοεῖ τὸ εἶναι του. Ὁ δούλος, πιστεύσατέ μοι το ἀδελφοί, ποτέ δὲν στοχάζεται, ὅτι εἶναι ὁμοῖος μὲ τὸν κύριόν του, ἀλλὰ εἶναι σχεδόν βέβαιος, ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι δούλος, καὶ ἐκεῖνος κύριος. Βαβαί!

Πῶς φλογίζεται ὁμως ἡ καρδιά ἐκείνων, ὅπου γνωρίζουσι τὴν ἐλευθερίαν, καὶ δὲν τὴν ἔχουσι. Ἐκεῖνοι ἀληθῶς τυραννοῦνται, καὶ ἐξακολούθως ἐκεῖνοι μόνον γνωρίζουσιν ἐντελῶς τὴν ἀνάγκην τοιοῦτου καλοῦ. Εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ ἐλπίζωσιν οἱ ὑπόδουλοι λαοί, ἐπειδὴ αὐτοὶ τρόπον τινὰ μετριάζουσι τὴν ἀσχημοσύνην των, ὡς μερικὰ κτίρια μίαν καταδαφισμένην πόλιν στολίζουσι.

Αὐτοὶ λοιπόν, ἂς διδάξουσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂς καταπέισωσι μίαν φορὰν τοὺς ἀγαπητοὺς μου Ἕλληνας νὰ γνωρίσωσιν, ὅτι μόνη ἡ δουλεία εἶναι πρόξενος τῶν ὄσων κακῶν αὐτοὶ πάσχουσι, καὶ ἂς καταλάβουν πόσον τοὺς εἶναι ἀναγκαία ἡ ἐλευθερία, διὰ νὰ ζήσωσι ὅσον τὸ δυνατόν εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ χωρὶς αὐτὴν δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔχουσι οὔτε δικαιοσύνην, οὔτε ὁμοιότητα, οὔτε ἀγάπην, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ οὐδεμίαν ἀρετὴν. Τουναντίον δέ, εἰς τὴν ἐλευθέραν ζωὴν ἡ ἀξίότης τιμᾶται, ἕκαστος συμπολίτης εὐρίσκει τὸ καλὸν του εἰς τὸ καλὸν τῶν ἄλλων. Ἐκεῖ, καθεὶς εἶναι μέρος τοῦ ὄλου, ἐκεῖ ἡ ἀρετὴ δοξασμένη, ἐκεῖ ἡ ἀνδρεία γνωρισμένη, ἐκεῖ ἡ ἀγαθότης ἐνεργημένη, ἐκεῖ ἡ φιλία φυλαττομένη, ἐκεῖ ἡ τιμὴ ἀξιοτίμητος, ὁ κριτὴς ἀπροσωπώληπτος, ὁ κρινόμενος μόνος, νόμοι οἱ διαυθεντευταί, νόμοι οἱ δικασταί, ἡ ἀθώτης ἀπτόητος, ἡ τιμωρία δικαία, ἡ ἀντίμειψις κοινὴ, καὶ μύρια ἄλλα χρηστὰ κατορθώματα, ὅπου χάριν συντομίας δὲν ἀναφέρω.

Καὶ ποῖος δὲν βλέπει πόσον εἶναι ἀναγκαία ἡ ἐλευθερία; Ὁ ἐνάρετος θέλει γνωρίσει τὴν ἀνάγκην καὶ θέλει προκρίνει τὴν ἐλευθέραν ζωὴν, ὅπου βλέπει νὰ εἶναι ἡ ἀρετὴ τιμημένη καὶ δοξασμένοι οἱ ἐνάρετοι. Ὁ γενναῖος τῆ ψυχῆ, καὶ αὐτὸς δὲν θέλει εὐρεῖ δισταγμόν, βλέποντας τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς νὰ αἰωνιάζωσι τὰ ὀνόματα τῶν γενναίων ἀνδρῶν, καὶ τῶν ἡρώων.

Ποῖος, ὅποιασδήποτε καταστάσεως, τέλος πάντων, δὲν θέλει γνωρίσει τὸ μέγα ὄφελος τῆς ἐλευθέρας ζωῆς; Εἰς αὐτὴν ὁ πραγματευτὴς εὐρίσκει ἀσφάλειαν εἰς τὸ ἔχειν του· ὁ τεχνίτης ἔπαινον εἰς τὰ ἔργα του καὶ ποιήματά του· ὁ ὑπανδρευμένος βεβαιότητα εἰς τὴν τιμὴν του· ὁ νέος εὐρύχωρον ὁδὸν εἰς τὸ νὰ διευθύνῃ τὴν φυσικὴν κλίσιν του, καὶ νὰ δείξῃ τὴν ἀγχίνουάν του· ὁ στρατιώτης ἔχει ἀναμφίβολον τὴν εὐεργεσίαν εἰς τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις του· ὁ πτωχὸς δὲν φοβεῖται ἀτιμίαν, ἀλλ' εὐρίσκει συμπάθειαν καὶ βοήθειαν εἰς τὰς δυστυχίας του, καὶ οὐχὶ ὕβρεις καὶ ἀνυποληψίαν· τέλος πάντων, κάθε καλὸς ἄνθρωπος βλέπει φανερὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλευθέρας ζωῆς, καὶ μόνον ὁ κακὸς θέλει προκρίνει τὴν ὑπόδουλον· αὐτὸ εἶναι φανερόν, ἀδελφοί μου, καὶ ἐσεῖς πολλὰ καλὰ πρέπει νὰ τὸ καταλάβητε.

Ὦντας φανερόν λοιπὸν, ὅτι μόνον ἡ ἐλευθερία ἀποκαταστῆ τὸς ἀνθρώπους ἐναρέτους, καὶ ἐμφυτεύει εἰς τὰς καρδίας ὄλων τῶν πολιτῶν τὴν ἄμιλλαν πρὸς τὸ εὖ πράττειν, διὰ τοῦτο εἰς μόνον τὰς ἐλευθέρας πολιτείας γεννῶνται τὰ μεγάλα ὑποκείμενα, καὶ ἰδοὺ τὸ πῶς ἡ ἐλευθερία εἶναι πρόξενος τῶν μεγάλων κατορθωμάτων.

Καὶ καθὼς ἓν ἄνθος εὐῶδες, ὅταν γεννᾶται ἀνάμεσα εἰς τὰ δάση, ὅπου κανεὶς δὲν τὸ βλέπει, ἢ καταβιβρώσκειται ἀπὸ τὰ θηρία, ἢ κατασπένεται ἀπὸ τὸν καιρὸν, τοιούτης λογῆς ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὰς ὑποδουλωμένας πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας, ὅταν εὐρίσκει κανένα ἄξιον ὑποκείμενον, μὴν ἔχοντας τὸν τρόπον νὰ ἐμφανισθῇ, ἀποθνήσκει, χωρὶς τινὰς νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξιοποίητά του.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἱστορία παντελῶς σχεδόν, ἢ πολλὰ σπανίως μᾶς ἀναμνηθεὶ ὑποκείμενα ἄξια, ὑπὸ τῆς δουλείας, τὸναντίον δὲ πλουσιοπαρόχως ἐξιστορεῖ μύρια ὀνόματα μεγάλων ἀνδρῶν ἐλευθέρων πολιτειῶν, ὡσὰν ὅπου μία ἐλευθέρα πολιτεία εἶναι πρὸς τὰ ἄξια ὑποκείμενά της, ὡς ἓν καλλιεργημένον περιβόλεον πρὸς τὰ ἄνθη του, τὰ ὁποῖα καὶ γνωρίζονται, καὶ χρησιμεύουσι, καὶ ἐπαινῶνται.

Ἀλλὰ, πόσας φορὰς πρέπει νὰ ἐκφωνήσω, ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀναγκαιότερα καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὑπαρξιν εἰς τὸν ἄνθρωπον! Αὐτὴ γὰρ ἀποκαταστῆ γλυκεῖαν τὴν ζωὴν, αὐτὴ γεννᾷ διαυθεντεντάς τῆς πατρίδος, αὐτὴ νομοδότας, αὐτὴ ἐναρέτους, αὐτὴ σοφούς, αὐτὴ τεχνίτας, καὶ αὐτὴ μόνον, τέλος πάντων, τιμᾷ τὴν ἀνθρωπότητα.

Πόσοι, ἄραγε, ἄνδρες ἄξιοι γεννῶνται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καθὼς γεννῶνται, οὕτως καὶ ἀποθνήσκουν, μὴν ἔχοντας τὰ ἀναγκαῖα μέσα εἰς τὸ νὰ κατορθώσουν μεγάλα πράγματα (2).

Ὦ Ἕλληνες! οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ τιμοῦσι τοὺς ἀξιόους ἀνθρώπους, καὶ ζῶντας καὶ μετὰ θάνατον, ζῶντας μὲν, μὲ τὸ κοινὸν σέβας, μὲ τοὺς ἀληθεῖς ἐπαίνους, μὲ γενναῖα βραβεῖα, μὲ ἐνδόξους στεφάνους, ὅπου προσφέρουσιν εἰς αὐτούς, θανόντας δέ, μὲ τὴν αἰώνιον μνήμην.

Εἰς τοὺς ναοὺς, εἰς πυραμίδας, εἰς στύλους, εὐρίσκειται ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομά των, καὶ καθεὶς βλέπει πάντοτε τὸν θανόντα ἦρωα, ἢ ζωγραφισμένον, ἢ εἰς ἀγαλμα, καὶ βλέποντάς τον, εὐκόλως παρακινεῖται εἰς τὸ νὰ δουλεύσῃ πιστῶς τὴν πατρίδα του, καὶ μετὰ πάσης χαρᾶς νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του διὰ τὴν σωτηρίαν της. Κάθε συμπολίτης θεωρῶντας τὴν μορφὴν τοῦ θανόντος ἦρωος, λέγει εἰς τὸν ἑαυτὸν του: Ἔ! ἄμποτες νὰ ἀποκατασταθῶ καὶ ἐγὼ ἄξιος τοιαύτης δόξης, καὶ νὰ ἀθανατίσω τὸ ὄνομά μου.

Ἀλλ' εἰς τὴν νομαρχίαν φθάνει μόνον ὁ πόθος πρὸς τὸ εὖ πράττειν, καὶ μύρια εἶναι τὰ μέσα τῆς ἐπιδόσεως, καὶ ἀναμφίβολα. Ποῦ νὰ εὔρη τινὰς τοιαύτην ἄμιλλαν ὑπὸ δουλείας; Πῶς νὰ ἀποκτήσῃ δόξαν ὁ ἐνάρετος, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀρετὴ καταφρονεῖται καὶ ἀτιμάζεται; Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τούτων καὶ πρὸς κατάπεισιν, παρακαλῶ τοὺς ἀναγνώστας νὰ λάβωσιν μόνον εἰς τὰς χεῖρας των τὴν ἱστορίαν τῶν προγόνων μας. Αὐτὴ εἶναι ἓνας καθρέπτης ἀψευδῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Δι' αὐτῆς φωτίζεται ὁ ἀμαθής, καὶ ὁ στοχαστικὸς δι' αὐτῆς προβλέπει σχεδόν τὰ μέλλοντα, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ὅταν εὐρίσκονται εἰς τὰς ἰδίας περιστάσεις, πάντοτε ὅλοι κάμνουσι τὰ ἴδια πράγματα.

Ἄς λάβῃ ἐπὶ χεῖρας λοιπὸν ὁ δὺσπιστος τὸν ἀξιάγαστον Πλούταρχον, καὶ Ξενοφῶντα τὸν ἠδύτατον, διὰ νὰ μάθῃ πόσα ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἠμπορεῖ νὰ πράξῃ εἰς ἐλευθέραν πολιτείαν, καὶ νὰ ἰδῇ ἐν ταυτῶ, ὅτι ὅσα φαίνονται ἀδύνατα εἰς τοὺς δούλους, μόλις εἶναι δύσκολα εἰς τοὺς ἐλευθέρους καὶ μεγαλοψύχους ἄνδρας.

Ἡ ἱστορία, ἀδελφοί μου, πάλιν σᾶς τὸ ξαναλέγω, εἶναι τὸ εὐκολώτερον μέσον εἰς τὸ νὰ καταλάβητε πόσων μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος ἡ ἐλευθερία. Αὐτὴ, τέλος πάντων, ἡ ἱστορία εἶναι ὁ πλέον σοφὸς διδάσκαλος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἀγαπῶσι νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μάλιστα οἱ νῦν Ἕλληνες, ὅπου τοσαύτην ἔχουσι χρεῖαν.

Ἀνάμεσα εἰς πολλὰ ἄλλα ἀποτελέσματα τῆς ἐλευθερίας, ὅπου θέλουσι σᾶς προξενήσῃ θαυμασμόν, ὡς ἀδελφοί μου, ὅταν ἀναγνώσετε τὰς νίκας τῶν προγόνων μας, καὶ συγκρίνετε τὴν ποσότητά των μὲ τὴν ποσότητα τῶν ἐχθρῶν των, βέβαια θέλετε μείνει ἐκθαμβοί, καὶ ἴσως ἴσως τινὲς θέλει ἀμφιβάλλουσι. Ἀφήνοντας λοιπὸν κατὰ μέρος τὰ ὅσα ἄλλα, ὅπου θέλει σᾶς φανοῦσι παράξενα, ἀγαπῶ μόνον νὰ σᾶς εἰπῶ τι προλαβόντως περὶ τοῦ πολέμου, ἀγκαλὰ καὶ νὰ μὴν εἶναι ὁ τόπος

τοιαύτης όμιλίας εις τὸν παρόντα λόγον, οὔτε ἐγὼ ἰκανὸς ὅσον χρειάζεται εις τὸ νὰ τὴν ἐκφράσω, μ' ὄλον τοῦτο ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς δυσαρέση.

Ὁ πόλεμος ποτὲ μὲν εἶναι δίκαιος, ποτὲ δὲ ἄδικος, καὶ αὐτὸ κρίνεται ἀπὸ τὰς αἰτίαις, ὅπου τὸν προξενοῦν. Εἶναι δίκαιος, παραδείγματος χάριν, ὅταν κινεῖται πρὸς διαυθέντευσιν τῆς ἰδίας ζωῆς καὶ ἐλευθερίας, ἄδικος δέ, ὅταν ἕνας φθονερός καὶ ἄρπαξ, συναθροίζοντας μαζί του, ἢ διὰ χρημάτων, ἢ διὰ τινων ἄλλων οὐτιδανῶν μέσων, τινὰς κακοτρόπους καὶ κακοῦθεις ἄνδρας, ὁρμῆι ἐναντίον τῶν ἰδίων του συμπατριῶτων, κλέπτει, ἀρπάζει, λεηλατεῦει καὶ ἀσπλάγχχνως καταφθείρει τὸ πᾶν, διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν λύσσαν τῆς φιλαργυρίας του, ἢ τῆς κενοδοξίας του.

Ἄν θελήσωμεν νὰ ἀνέβωμεν εις τὴν παλαιότητα τῶν ἀπελθόντων αἰώνων, καὶ νὰ ἐξετάσωμεν μὲ ἀκρίβειαν τὰ συμβεβηκότα τῶν ἀνθρώπων, θέλομεν εὔρει βέβαια τὸν πόλεμον τόσον παλαιόν, ὅσον τὴν αὐτὴν ἀνθρωπότητα, καὶ θέλομεν ἰδεῖ, ὅτι διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἐχρησίμευσεν διὰ νόμος, ἐπειδὴ ὁ καθεὶς ἐκδικεῖτο μόνος του, καὶ οὕτως, ἀπὸ τὸν πόλεμον ἄδικον, τοῦ ὁρμήσαντος, ἐγεννήθη ὁ πόλεμος δίκαιος, τῆς διαυθεντεύσεως.

Εἶναι ὁμῶς ἀναντίρρητον, ὅτι, ὑποθέτοντας τρεῖς ἄνδρας τῆς αὐτῆς δυνάμεως, καὶ εις τὸν αὐτὸν τόπον, οἱ δύο ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ νικήσουν τὸν ἕνα. Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη λοιπὸν ἐδίδαξε εις τοὺς ὀλιγοτέρους μυρίους τρόπους καὶ τέχνας πρὸς διαυθέντευσίν των ἐναντίον τῶν περισσοτέρων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ζωὴ τῶν τεχνῶν, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἶναι μεγάλη καταπολλά, διὰ τοῦτο καὶ ἡ νηπιότης αὐτῶν εἶναι μακρὰ ὅθεν ἐχρειάσθησαν πολλοὶ αἰῶνες, ἕως τὸν καιρὸν τῶν Αἰγυπτίων, Περσῶν, καὶ τέλος πάντων τῶν ἀξίων προγόνων μας Ἑλλήνων, εις τὸν ὁποῖον ἡ τέχνη τῆς διαυθεντεύσεως σμικρύνουσα τὸν φόβον εις τοὺς ὀλιγοτέρους, καὶ αὐξάνουσα τὰς δυσκολίας εις τοὺς περισσοτέρους, ἐσύστησεν, τρόπον τινὰ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς, τὴν θαυμασίαν ἐπιστήμην ἢ τέχνην τῆς τακτικῆς. Διὰ μέσον δὲ τῶν κανόνων αὐτῆς καὶ ἐνασχολήσεως μερικῶν ἀξιολόγων ὑποκειμένων ἀπεκατεστάθη τόσον ἐντελής εις τοὺς Ἑλληνας, ὅπου διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἐνίκησαν ἐχθροὺς δεκαπλασίως μεγαλειτέρας ποσότητος κατὰ τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐξακολούθως ἐτρόμασαν σχεδὸν ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Αἱ νίκαι τῶν ὀλιγοτέρων ἐναντίον τῶν περισσοτέρων, ἠμποροῦν νὰ παρομοιασθῶσι εις τὰ πειράματα τῆς μηχανικῆς, εις τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος ὁ θεατῆς, ὅπου ἀγνοεῖ τὰς αἰτίαις, μένει ἔκθαμβος. Ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς θέλει πιστεύσει τὸν μηχανικόν, ὅπου λέγει ὅτι μὲ ἓν βᾶρος ἕως δέκα, σηκώνει ἓν ἄλλο ὡς δέκα χιλιάδες (3); Ἀναγκαῖον, λοιπὸν, εἶναι νὰ τοὺς καταπέισῃ μὲ παραδείγματα καὶ ἀποδείξεις· οὕτως καὶ εις τὴν τακτικὴν, λέγοντας ἕνας ἀρχιστράτηγος, ὅτι οἱ δέκα πολλάκις νικοῦσι τοὺς ἑκατόν, δυσκόλως θέλουν πιστεύσει οἱ ἀγνοοῦντες τὴν αὐτὴν τέχνην· πλὴν φέροντας αὐτῶν χίλια παραδείγματα τόσον τῶν παλαιῶν, καθὼς καὶ τῶν νέων, ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ καταπεισθῶσι (4).

Ἐγὼ ὁμῶς παραιτῶ τὰ περισσότερα χάριν συντομίας, μάλιστα ὅπου παρεμπρὸς θέλει παρησιασθῶσι διάφοροι αἰτίαι εις τὸ νὰ ἀποδείξω τὴν διαφορὰν τῶν ἐλευθέρων στρατευμάτων ἀπὸ τῶν ὑποδουλωμένων, καὶ μόνον τὸ παράδειγμα τοῦ Λεωνίδα θέλω ἀναφέρει, τὸ ὁποῖον ἀρκετῶς ἀποδεικνύει τὴν γενναϊότητα καὶ μεγαλοψυχίαν, ὅπου ἡ ἐλευθέρᾳ ζωὴ ἐμφυτεύει εις τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, οὔσαι αὐταὶ αἱ δύο ἀρεταὶ ἢ πρώτη καὶ ἀναγκαιότερα βάσις τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης.

Αὐτός, λοιπὸν, ὁ μέγας Λεωνίδας, εὐρισκόμενος μὲ δύο χιλιάδας εις τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ βλέποντας τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν του Περσῶν νὰ πλησιάσῃ, εὐθύς ἀπεφάσισε νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος πατρίδος του, καὶ οὕτως ἐκλέξας μόνον τριακοσίους Σπαρτιάτας, ἀνέπεμψεν τοὺς λοιποὺς εις τὰ ὀπίσω, ἔπειτα ἔστρεψεν πρὸς τοὺς τριακοσίους καὶ τοὺς εἶπεν:

«Δεῦτε, ἀδελφοί μου! ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας κρέμαται σήμερον ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν μας. Ἄς μὴν δειλιάσῃ τινὰς ἔμπροσθεν τῶσων ἐχθρῶν· αὐτοί, ἂν εἶναι πολλοί, εἶναι ὁμῶς ἀνανδροὶ καὶ θηλυμανεῖς. Οἱ βάρβαροι θέλουν τρομάξῃ, ἀφοῦ ἰδοῦν τοὺς Ἑλληνας νὰ ὁρμήσουν ἐναντίον των. Ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν. Ἡ δόξα τοιαύτης ἐπιχειρήσεως δὲν εἶναι καθημερινή, ἀλλὰ σπανίως συμβαίνει· ἄς μὴν χάσωμεν τοιαύτην τιμὴν, ἄς αἰωνιάσωμεν τὰ ὀνόματά μας, καὶ ἄς εὐφημίσωμεν τὴν πατρίδα μας. Ἐγὼ ἔχω χρῆος νὰ θυσιασθῶ δι' αὐτήν, καὶ ἐσεῖς εἴσθε συμπατριῶται μου, οὔτε ἀλλῶως ἠμπορεῖτε νὰ στοχασθῆτε, οὔτε διαφορετικῶς ἀπὸ ἐμένα. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀληθοῦς πολίτου πρέπει νὰ τελειῶνῃ ἢ διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, ἢ μὲ τὴν ἐλευθερίαν του». Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐκφράσω τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκείνου τοῦ ἥρωος, καὶ τὸν ἐνθέρμον ζῆλον τῶν ἐπακολούθων αὐτοῦ; Τὰ τοιαῦτα, ὦ Ἕλληνες, δὲν γράφονται, οὔτε διηγοῦνται, ἀλλὰ μόνον αἰσθάνονται.

Ὅθεν, μόλις οἱ λοιποὶ τὸν ἄφησαν νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του, καὶ λαμβάνοντας καθεὶς τὰ ἴδια ἄρματα, ὁμοθυμαδὸν καὶ μὲ ἀνήκουστον ἀνδρείαν, ὤρμησαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Οὔτε ἄλλο ἔβλεπον παρὰ τὴν δόξαν τῆς νίκης, τὴν χαρὰν τῶν συμπατριῶτων των, τὴν ἀνανδρίαν τῶν ἐχθρῶν των, καὶ τὴν ἀθανασίαν τοῦ ὀνόματός των. Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπέκτεινον πλῆθος βαρβάρων, καὶ φονευθέντες μὲ τὰ ἄρματα εις τὰς χεῖρας ἕως εις τὸν ὕστερον, ἠτοίμασαν εις τοὺς συμπατριῶτας των τὴν ἐντελῆ νίκη κατὰ τῶν ἐχθρῶν των, οἵτινες φοβηθέντες ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶσων ὀλίγων

Ἑλλήνων, μόλις ἐτόλμησαν νὰ δοκιμάσουν τὴν ἀνδρείαν τῶν λοιπῶν.

Οὕτως δὲ ἡ γενναία ἀπόφασις τοῦ ἀειμνήτου Λεωνίδα ἔγινεν πρόξενος τῆς καθολικῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνυποφόρου ἐντροπῆς τῶν βαρβάρων. Ὡς τῆς μεγαλοψυχίας σου, θαυμάσιε Λεωνίδα, ὦ τῆς λαμπρῆς σου τύχης, πανοβλία Ἑλλάς! Ἴδου ὁ καρπὸς τῶν καθημερινῶν ἀγῶνων τῶν τέκνων σου. Ἴδου τὰ θαυμαστά ἀποτελέσματα τῶν φοβερῶν νόμων τοῦ μεγάλου Λυκούργου. Ἴδου, τέλος πάντων, ὁ σκοπὸς τῶν γυμνάσεων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων οἱ πολῖται διὰ παντὸς εὐρίσκοντο εἰς ἓνα πόλεμον, ὁ ὁποῖος, ἀγκαλὰ καὶ πλαστός, ἐδίδασκε ὅμως μὲ μεγάλην εὐκολίαν τὰ ἀναγκαϊότερα μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς τέχνης, ἢ ὅποια ἐνωμένη μὲ τὴν μεγαλοψυχίαν ἔφευγεν εἰς τέλος καὶ ἐπίτευξεν τὰ πλέον δύσκολα ἐπιχειρήματα.

Ἡ τακτικὴ εἰς τὸ στράτευμα, ὦ ἀδελφοί μου, εἶναι ὡς ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἶναι βεβαιωμένον ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους πολεμάρχους, ὅτι δέκα χιλιάδες στρατιῶται καλῶς γυμνασμένοι καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ ἀρχιστράτηγον ἄξιον, ἢμποροῦν νὰ νικήσουν εἴκοσι χιλιάδας ἐχθροὺς, καὶ περισσοτέρους τῆς ἰδίας ἀνδρείας, πλὴν ἀμοίρους τῆς τακτικῆς.

Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀρμάτων δὲν εἶναι, βέβαια, τόσον εὐκόλος, ὅσον τινὲς ἴσως νομίζουσι, ἀλλὰ μάλιστα μία ἀπὸ τὰς πλέον δυσκολωτέρας. Ὡς, πόσον οἱ προπάτορές μας ἠγωνίζοντο, ἐκ νεαρῆς τῶν ἡλικίας, διὰ νὰ μάθωσιν τὴν πολεμικὴν τέχνην! Διὰ μέσου λοιπὸν αὐτῆς οἱ ὀλιγότεροι νικῶσι τοὺς περισσοτέρους, ἢ σπανιότης ὅμως τῶν μεγάλων ἀρχιστράτηγων ἀρκετῶς ἀποδεικνύει τὴν δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τινὰς ἀξίως τοιοῦτον ὄνομα, καὶ ἀκούσατε τὴν αἰτίαν.

Ὁ ἀληθὴς ἀρχιστράτηγος πρέπει νὰ ἐνώσῃ εἰς πολλὰ φυσικὰ χαρίσματα πολλὰς ἀρετὰς καὶ μαθήσεις. Πρέπει, λέγω, ἐν πρώτοις νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν σταθερὰν καὶ ἀφοβον, διὰ νὰ μὴ δειλιάσῃ εἰς ὅποιονδήποτε κίνδυνον ἤθελεν εὐρεθῆ, καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην, ὅσα ἢμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἴδιος· νὰ εἶναι ἀγχίνους, διὰ νὰ προβλέπῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ βουλὰς τοῦ ἐχθροῦ· νὰ εἶναι ἄοκνος, διὰ νὰ προλαμβάνῃ κάθε εὐκαιρίαν, καὶ ἕως τὴν παραμικρὰν, αἰ ὅποια εἰς τὸν πόλεμον συχνάκις συμβαίνουν, καὶ αἰ παραμικρὰ ἀμέλειαι, πολλάκις, προξενοῦν μεγάλας καταστροφάς.

Νὰ εἶναι δίκαιος καὶ φιλαλήθης, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ θάρρος καὶ ἀγάπην τῶν στρατιῶτων του. Πρέπει νὰ τιμᾷ καὶ νὰ βραβεύῃ τὴν ἀξιότητα, εἰς ὅποιον ὑποκείμενον ἤθελεν τὴν ἐπιτύχει, διὰ νὰ παρακινήσῃ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δόξης καὶ τοὺς παραμικροτέρους.

Νὰ παιδεύῃ κατὰ τοὺς νόμους, καὶ ἄνευ προσωποληψίας τινὸς τὸν πταίστην, ὁποῖος καὶ ἂν εἶναι, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τὸν πρὸς τὸ κακὸν στοχασμὸν ἀπὸ αὐτοῦ. Νὰ ἀκροάζεται τὰς γνώμας ὄλων, καὶ νὰ διορθῶνῃ τὰ ἴδια σφάλματα, διὰ νὰ λατρεύεται, νὰ εἰπῶ οὕτως, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ στρατιώτου (5), καὶ τέλος πάντων νὰ γνωρίζῃ τὸν τόπον τοῦ πολεμικοῦ θεάτρου, ὡς τὸ ἴδιόν του ὀσπίτιον, διὰ νὰ ἀποφεύγῃ κάθε ἔνεδρον τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νὰ ἀπατᾷ τοὺς στοχασμοὺς του.

Ὁ ἐντελής ἀρχιστράτηγος πρέπει ἀκόμη νὰ γνωρίζῃ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐχθρῶν του, καὶ τὰς φυσικὰς κλίσεις των, νὰ γνωρίζῃ κατὰ μέρος τὸν ἀρχιστράτηγον αὐτῶν, καὶ τὴν ἀξιότητά του, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅλας τὰς στρατιωτικὰς γυμνάσεις, τῆς τε ἵππικῆς καὶ τοῦ πεζοῦ στρατεύματος, καὶ τοῦτο διὰ νὰ προστάξῃ ὀρθῶς, καὶ νὰ ὑπακούεται εὐθύς. Ὡσὰν ὁποῦ ὁποῖος ἀρχιστράτηγος ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλου μεγάλου ἐπαγγέλματος ἄνθρωπος, δὲν ὑπακούεται, τὰς περισσοτέρας φορὰς τὸ σφάλμα εἶναι ἐδικόν του, ἐπειδὴ ὁποῖος ἡξεύρει νὰ προστάξῃ, ἀναμφιβόλως καὶ ὑπακούεται (6).

Τοιαῦται γυμνάσεις καὶ μαθήσεις, μὲ πολλὰς ἄλλας, ὁποῦ χάριν συντομίας δὲν ἀναφέρω, ἐνεργοῦντο μὲ πᾶσαν προσοχὴν καὶ τελειότητα παρὰ τῶν προγόνων μας, καὶ αὐταὶ ἐσύνθετον τὴν τέχνην τοῦ πολέμου, ἢτοι τὴν τακτικὴν.

Περὶ δὲ τῶν στρατιῶτων εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζουν, διὰ τῆς πράξεως, ἐντελῶς, τὴν γύμνασιν τῶν ἀρμάτων, καὶ νὰ βαδίζουσι τακτικῶς, νὰ ὑπακούουν εὐθύς εἰς τὰς προσταγὰς τῶν ἀρχηγῶν, αἰ ὅποια πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν βραχύλογοι.

Τέλος πάντων, πρέπει νὰ εἶναι συνηθισμένοι εἰς τὸ νὰ ὑποφέρουν κάθε κόπον, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα διὰ μέσον τῆς καλῆς διοικήσεως μόνον ἀποκτῶνται, καὶ μόνῃ ἡ ἐλευθερία εἶναι πρόξενος καὶ πρώτη αἰτία τῶν μεγάλων κατορθωμάτων.

Ἡ τακτικὴ ὅμως δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ ἡξεύρῃ τινὰς πῶς νὰ πολεμήσῃ εἰς ἀνοικτὴν πεδιάδα, ἐπειδὴ ἤθελεν ἀποκατασταθῆ καθ' ὅλου ἀνωφελῆς, ὅταν ὁ ἐχθρὸς ἤθελεν εὐρεθῆ περισφαλισμένος εἰς ἓνα κάστρον, ἢ περιφυλαγμένος μέσα εἰς δύσβατα ὄρη καὶ δάση. Ὅθεν, ἡ τακτικὴ περιέχει τὰ τοῦ πολέμου ἅπαντα, καὶ μᾶλλον τὰ περὶ τῆς διαυθεντεύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν χρεῖα εἶναι ἡ τέχνη μόνῃ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς δυνάμεως, ἢ καὶ νὰ τὴν ὑπερέβῃ.

Ἡ διαυθεντεύσις εἶναι, λοιπόν, τὸ δυσκολώτερον μάθημα τῆς τακτικῆς, καὶ διὰ μέσου τῆς καλῆς διαυθεντεύσεως, συχνάκις οἱ ἑκατὸν δὲν νικῶνται ἀπὸ τοὺς χιλίους. Ἡ νίκη στέκεται, ὡς καθεὶς τὸ ἐννοεῖ, εἰς τὸ νὰ θέσῃ τινὰς ἀπέναντι

τοῦ δυνατοῦ τὸ δυνατότερον, ἀλλ' ἡ τέχνη μόνη διδάσκει τὸν ἀρχιστράτηγον νὰ τὰ γνωρίσῃ.

Δι' ὃ τῶν ἀρμάτων ἡ ἐπιστήμη εἶναι διεξοδικωτάτη, καὶ χρειάζεται ἐν πόνημα ὄχι μικρὸν περὶ αὐτῆς, διὰ τὸ ὅποιον οἱ νῦν Ἕλληνες μεγάλην χρεῖαν ἔχουσι καὶ ἄμποτες κανένας φιλογενῆς νὰ τὸ κατορθώσῃ, διὰ νὰ μάθωσιν ὅλοι, πόσον ἡ τέχνη τοῦ πολέμου εἶναι μεγάλη, καὶ νὰ κλαύσουσιν πικρῶς, βλέποντες τοὺς ἑτεροφύλους, οἵτινες ἐδανείσθησαν τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, νὰ μᾶς καταφρονῶσι τόσοσιν καὶ ἀψηφίζωσι. Ἀλλὰ δι' ὀλίγον θέλουσι χαρῆ εἰς τὴν ἀγνωμοσύνην των, ἐλπίζω.

Ἡ διαυθέντευσις τῶν Σουλιῶτων κατὰ τοῦ τῆς Ἡπείρου τυράννου, ἀρκετῶς θέλει τοὺς ἀποδείξει, ὅτι ἡ Ἑλλάς γεννᾷ ἀκόμη Λεωνίδας καὶ Θεμιστοκλεῖς. Ὡ, πόσον θέλουν μείνει ἔκθαμβοι, ὅταν ἀναγνώσουσιν τὰ θαυμαστὰ κατορθώματα τοῦ μεγάλου Φώτου, ἐκείνου, λέγω, τοῦ ἥρωος τοῦ Σούλιου καὶ ὄλων τῶν Σουλιῶτων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνδρεία, ἡ μεγαλοψυχία, καὶ ὁ ζῆλος περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος των, ἀθανάτισαν τὸ ὄνομά των, καὶ ἔφερον εἰς ἀπελπισμὸν χίλιας φορὰς τὸν ἐχθρὸν τοὺς τύραννον, τὸν ἀχρειέστατον λέγω Ἀλῆ!

Ἡ Ἑλλάς, οὐχί! οὐχί! δὲν εἶναι πάντως ὑστερημένη ἀπὸ μεγάλους ἀνθρώπους· ἡ διαυθέντευσις των διὰ δεκαπέντε χρόνους, περιέχει τοσαύτας καὶ τοιαύτας ἡρωϊκὰς πράξεις, ὥστε παράδοξον ἦθελε φανῆ καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἂν δὲν εἴμεθα μάρτυρες αὐτόπται τῶν κατορθωμάτων των. Αὐτοὶ ἦτον μόνον χίλιοι καὶ διὰ τούτους χρόνους καθημερινῶς σχεδὸν συνεκρότουσιν πολέμους μετὰ τοῦ τυράννου ἐχθροῦ των, ὁ ὁποῖος, διὰ πολλὰς φορὰς, ἐκινήθη ἐναντίον των μὲ ἕως δεκαπέντε χιλιάδας στρατεύματα, καὶ πάντοτε ἐνίκηθη.

Ἐπρεπε, βέβαια, νὰ ἔζη ὁ Θεουκιδίδης ἢ ὁ Ξενοφῶν, διὰ νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν πολέμων καὶ τὰς κακίας αὐτοῦ τοῦ αἰμοβόρου τέρατος, ὅπου, ἕως ἀπὸ τοὺς 1787 μέχρι τῆς σήμερον, δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ τυραννῇ τοὺς ταλαιπώρους Ἡπειρώτας καὶ Θετταλοὺς, σκληρῶς καὶ ἀσπλάγχχνως. Αὐτός, ἀφοῦ ἤρπασε μὲ διάφορα πονηρὰ μέσα τὸ ἀνεξάρτητον κράτος τῆς Ἡπείρου καὶ Θετταλίας, καὶ γνωρίζοντας κατὰ πράξιν τὰ πρὸς τὴν τυραννίαν δέοντα, ἐσκεπάσθη κατ' ἀρχὰς μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς ὑποκρίσεως, καὶ οὕτως, πλανῶντας μὲ ψευδεῖς ἐπαίνους καὶ πλουσιοπάροχα ταξίματα τοὺς ἀρχοντας καὶ προεστούς, ἠπάτησεν σχεδὸν ὅλους, καὶ καθεὶς ἐνόμισε διὰ ὀλίγον καιρὸν, νὰ εὕρηκεν εἰς αὐτὸν ἡ εὐκαρπος γῆ τῆς Ἡπείρου καὶ Θετταλίας καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν ἓνα διαυθεντευτὴν καὶ ἓνα πατέρα.

Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἄσπλαγχνος καὶ σκληρὸς τύραννος ἐστερέωσε τὴν δυναστείαν του, ἔρριψεν εὐθύς τὴν σκέπην τῆς προσποιήσεως, καὶ παραχορῆμα ἐξατμήθη ὅλη ἡ δυσωδία τῆς τυραννίας του. Τότε οἱ Ἡπειρώται ἄνοιξαν τοὺς ὀφθαλμούς των, ἀλλά, φεῦ! δὲν εἶδον ἄλλο, εἰμὴ τὸν φοβερὸν θρόνον τοῦ τυράννου ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς των. Κεχαυνωμένοι οὖν ἀπὸ τὴν τυραννικὴν μέθην, δὲν ἀπεφάσισαν ἐν καιρῷ νὰ συντριψοῦν τοσοῦτον ζυγόν· ὅθεν καὶ ἠῤῥησεν βαθμηδὸν καὶ ἐστερεώθη τόσοσιν, ὥστε ὅπου ὁ ἴδιος τύραννος θαυμάζει διὰ τὴν ἀναισθησίαν τῶν δούλων του (7). Οὔτε εἰς τὴν γενικὴν ἱστορίαν εὐρίσκεται παρόμοιός του. Ὡ, τῆς ταλαιπωρίας σου ἀνθρωπότης! ὦ, ἀνυπόφορος ἐντροπή! ὦ, θέαμα ἐλεεινόν.

Ἀνάμεσα ὅμως εἰς τὰς τυραννικὰς του ψευδεῖς δόξας, ἴσως ἐνόμιζεν ὁ ὠμότατος τύραννος νὰ εἶναι ἀνίκητος, οὔτε νὰ ἐσώζετο πλέον εἰς τὴν γῆν τῆς δυναστείας του τινὰς, ὅπου νὰ ἤθελεν τοῦ ἐναντιωθῆ. Ἀλλ' ἰδοῦ, τῆς ἐλευθερίας τὸ ξίφος, εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν γῆν, τοῦ ἀποδεικνύει τὴν φυσικὴν μικρότητα τῆς τυραννίας, καὶ τὸν ἀποκαταστῆ ποταπότερον τοῦ ἰδίου τοῦ τυραννικοῦ ὀνόματος. Δὲν τοῦ χρησιμεύουν πλέον, αἱ συνηθισμένοι του ἀπάται, οὔτε χρήματα, οὔτε δόλοι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διὰ παντὸς ἐνίκησεν καὶ κατέφθειρε τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀνοήτους ἐχθρούς του.

Ἐν μικρὸν χωρίον, τὸ προειρημένον λέγω θαυμαστὸν Σοῦλι, ἔφερον εἰς φῶς τὴν ἀλήθειαν, ὅπου οἱ ὑπὸ τῆς δουλείας ἀγνοοῦσι, ἦτοι τὴν μεγαλειότητα τῶν κατορθωμάτων τῆς ἐλευθερίας. Οἱ Σουλιῶτες, ἄνδρες συνηθισμένοι εἰς τὸν θεληματικὸν κόπον μιᾶς ἡσύχου ζωῆς, ἀνυπόδουλοι, ἐξ ἀρχῆς τῆς κατοικήσεώς των εἰς ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ βουνά, ἔχουν εὐτυχεῖς μακρὰ ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν καὶ κακοήθειαν τῶν διεφθαρμένων πολιτειῶν, ἀνδρεῖοι ὡς ἐλεύθεροι, φιλόξενοι ὡς Ἕλληνες, καὶ στρατιῶται ὡς διαυθεντευταὶ τῆς πατρίδος των. Αὐτοὶ, λέγω, οἱ ἥρωες, ἡ τιμὴ τῆς ὑποδουλωμένης Ἑλλάδος, καὶ βεβαία ἀρχὴ τε καὶ πρόξενος τῆς πλησίον ἐλευθερώσεώς της, παρακινούμενοι ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας καὶ πατρίδος των, ἐταπείνωσαν τὴν αὐθάδειαν τοῦ τυράννου, πολεμοῦντες τον ἀδιακόπως καὶ νικοῦντες τον, καὶ οὕτως ἐδιαυθέντευσαν διὰ δεκαπέντε χρόνους τὴν πατρίδα των, μὲ ἀνήκουστον θάρρος καὶ μεγαλοψυχίαν.

Τίς ἄλλη, παρακαλῶ, ἤμποροῦσε νὰ ἦτον ἡ αἰτία, εἰμὴ ὁ ἔρος τῆς ἐλευθέρας ζωῆς; Μήπως δὲν ἦτον καὶ ἄλλα χωρία εἰς τὴν Ἡπειρον, ἄξια νὰ ἐναντιωθῶσι τοῦ τυράννου; Διατί τάχατες ὅλα κλίνουν τὸν αὐχένα; Δὲν ἦτον, ἴσως καὶ μεγαλείτερα, καὶ εἰς ἰδίαν καλὴν τοποθεσίαν, καθὼς τὸ Σοῦλι; Ἐ! φανερὰ εἶναι, ἀδελφοί μου, ἡ αἰτία: ὅσα ὑποδουλώθησαν παρ' αὐτοῦ, ἦτον καὶ πρότερον ὑποδουλωμένα, καὶ μόνον ἄλλαξαν τύραννον. Τὸ Σοῦλι ὅμως, μόνον τὸ Σοῦλι, δὲν ὑποτάσσεται, ἀλλ' ἀψηφεῖ τὸν τύραννον· ὅσον ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν του, τὸν πολεμεῖ, τὸν νικᾷ, καὶ τὸν καταπατεῖ μὲ τοὺς πόδας του.

Εἰς αὐτὸ λοιπόν, ἄς στρέψωσιν τοὺς ὀφθαλμούς των οἱ δούλοι, διὰ νὰ καταπειθοῦν εἰς τὰ τερατουργήματα τῆς ἐλευθερίας. Εἰς αὐτὸ θέλουν ἰδεῖ ἐνθουσιασμένους ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα τῆς πατρίδος, οὐ μόνον τοὺς ἄνδρας καὶ νέους,

ἀλλὰ καὶ τοὺς γέροντας, καὶ τὰ παιδιά καὶ αὐτὰς τὰς ἰδίας γυναῖκας. Θέλουν ἀκούσει τὴν φοβερὰν φωνὴν τῆς θαυμαστῆς Μόσχως, ἢ ὅποια, ἀνάμεσα εἰς τὸν πολεμικὸν θόρυβον, πολεμοῦσα καὶ τρέχουσα, βλέπει ἔμπροσθέν της φονευμένον τὸν υἱὸν της, καὶ ἐγκαλιάζουσα μὲ ἔνθερμον ἀγάπην τὸ νεκρὸν σῶμα του: «καλότυχε, λέγει, σὺ, ὦ υἱέ μου, ὅπου τόσον τιμίως ἀπέθανες. Τὸ ὄνομά σου ἐγράφη εἰς τὸν κατάλογον τῆς ἀθανασίας». Ἀσπάζουσα δὲ τὸ αἵματωμένον ἥρωϊκὸν του πρόσωπον, χαίρεται διὰ τοιοῦτον διαυθεντευτὴν τῆς πατρίδος, ὅπου ἐγέννησε, καὶ λαβοῦσα τὸ ἴδιόν του σπαθί, ὀρμεῖ κατὰ τῶν δειλῶν καὶ μισθωτῶν δούλων τοῦ τυράννου, καὶ ἐκδικεῖ τὸν θάνατόν του μόνῃ της.

Ἄς ἰδοῦν τὸν ἄλλον ἥρωα, ὅπου διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του παραδίδεται ἐκουσίως εἰς τὸν τύραννον διὰ ἐνέχυρον τῶν συνθηκῶν των μετ' αὐτοῦ, καὶ ὕστερον ἀπ' ὀλίγον καιρὸν, θέλοντας ὁ ἄπιστος τύραννος νὰ τὸν ξαρματώσῃ, αὐτὸς φονεύεται μόνος του.

Καί, τέλος πάντων, βλέποντες ἐν τόσον μικρὸν χωρίον, ἀπὸ μόνον χιλίους διαυθεντευτάς, χωρὶς τινὰ μάθησιν, οὔτε προητοιμασίαν, νὰ φυλάττεται σῶον διὰ τόσους χρόνους, ἐναντίον ἑνὸς τυράννου τόσον μεγάλου, ἄς συλλογισθοῦν προσεκτικῶς, ὅποιον μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος ἢ ἐλευθερία, καὶ ἄς βεβαιωθῶσι πλέον, ὅτι μόνον τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας φθάνει, διὰ νὰ δειλιάσῃ τὰς ἀνάνδρους καρδίας ὄλων τῶν μιαιφάνων τυράννων τῆς γῆς.

Ἐ! πόσον ἤθελε τὸ ἀποδείξει ἐμπράκτως, ὁ αἰμίμητος Ἕλληνας, ὁ Ἡρώς, ὁ μέγας, λέγω, καὶ θαυμαστὸς Ρήγας, ἂν μία ἀνέλπιστος προδοσία δὲν ἤθελε τὸν θανατώσει! Αὐτὸς ὁ ἀξιάγαστος ἀνὴρ ἦτον ἐστολισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ ὅλας τὰς χάριτας τῶν μεγάλων ὑποκειμένων, εὐφυῆς, ἀγχίνους, καὶ ἄοικνος, ὠραῖος τῷ σώματι, καὶ ὠραιότερος τῷ πνεύματι, δίκαιος, καὶ ἐξακολούθως, ἀληθῆς φιλέλληνας καὶ φιλόπατρις. Ἐξ ἀρχῆς οὖν ἐπιχειρήσθη τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα εἰς ἀλλοτρίαν γῆν, ἀλλ' ὁ θεῖος ἔρωσ τῆς πατρίδος τοῦ Ἑλλάδος, τὴν ὅποιαν ἔβλεπεν ὑπὸ δουλείας, τοσοῦτον ἀδίκως βασανιζομένην, μὴν συγχωρῶντας, εἰς τοιοῦτον ἄνδρα τοιαύτας μικρὰς ἀσχολίας, ἀνεβίβαζε τὰς ἐλπίδας του εἰς ἄκρον, καὶ ἕως ἀπὸ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν του προεμελέτει κατορθώματα ἥρωϊκά, καὶ μόνον ἀνέμενε τὴν ποθουμένην εὐκαιρίαν, διὰ νὰ τὰ βάλῃ εἰς ἔργον.

Ἦθεν, γνωρίζοντας τὴν χρειάν τῆς μαθήσεως, δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ ἀγωνισθῇ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθεν ἐντελῶς τὰς χρησιμωτέρας. Τότε λοιπὸν, ἤρχισε νὰ βάλλῃ θεμέλιον εἰς τὸν μέγαν κτίριον, ὅπου ἠτοίμαζε. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσύνθεσε εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, μὲ ἀκροτάτην σαφήνειαν, τοὺς δώδεκα Γεωγραφικοὺς Πίνακας τῆς Ἑλλάδος, καὶ διάφορα ἄλλα ἐπωφελῆ πονήματα ἔδωκεν εἰς φῶς, ἰδίως ἀναλώμασι, πρὸς φωτισμὸν τῶν συναδελφῶν τοῦ Ἑλλήνων. Ἐπειτα δέ, συλλέγοντας τὸ ἔχειν του ὅλον, καὶ συνδρομητὰς ἐπιτυχῶν καὶ συνεργούς, ἠτοίμασε, κηδεμόνως καὶ μετὰ πάσης τῆς καλῆς τάξεως, ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καὶ εἰς ἀκμὴν ἔφερον βεβαίως ἐπιδόσεως.

Ἀλλὰ, φεῦ, τῆς βασκάνου καὶ φθονερᾶς τύχης τῶν Ἑλλήνων! Ὅτε ὁ τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερωτῆς ἦτον ἔτοιμος διὰ νὰ μισεύσῃ πρὸς κατατρόπωσιν τῶν τυράννων αὐτῆς, καὶ νὰ συνθλάσῃ τὰς ἀλύτους, ὅπου τὴν φυλάττουσιν ὑπὸ τῆς δουλείας, μὲ μίαν γενικὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν ταλαιπώρων συμπατριῶτων του, ὅταν λέγω ὁ ἄξιος Ρήγας βλέποντας τὰ πάντα ἔτοιμα, ὡς ἐβούλετο, ἐκαλοτύχιζε τὸν ἑαυτὸν του, διὰ μίαν τόσον τιμίαν καὶ μεγάλην ἐπιχειρήσιν, καὶ ἐπρόσμενε νὰ ἰδῇ ὀγλήγορα ἐλευθέραν τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν, ἐξαλειμμένον δὲ τὸ ὀθωμανικὸν κράτος· ὅταν, τέλος πάντων, σχεδὸν βέβαιος διὰ τὸ καλὸν τέλος τοῦ ἔργου του, ἐστοχάζετο εἰς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν τῆς πατρίδος του, καὶ εὐφραίνετο, τότε ἕνας προδότης, ὁ οὐτιδανώτερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πλέον μιαιφάνος σκλάβος τῆς γῆς, ἀνατιῶς καὶ παραλόγως, τὸν παραδίδει εἰς χεῖρας τῶν τυράννων, καὶ ἡ Ἑλλὰς χάνει εἰς αὐτὸν ἕνα ἀντιλήπτορα καὶ σωτῆρα της.

Ἀλλ' ἂν ἡ φθονερὰ τύχη ἔκλειψεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ζωὴν τοιοῦτου Ἡρώος, δὲν ἠμπόρυσεν ὅμως νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀναγκαῖον καὶ φοβερὸν κρότον, ὅπου ἡ φήμη τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ἀνέπεμψεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν Ἑλλήνων, οὔτε ἠμπόρυσεν, λέγω, νὰ ἐκλείψῃ εἰς τὴν ὄρασίν των τὴν λαμπρότητα τοιοῦτου ἔργου. Τὸ ἀθῶον αἷμα τοῦ Ρήγα προετοίμασε τὴν ταχείαν ἐξάλειψιν τῶν βαρβάρων τυράννων, καὶ ὀγλήγορα θέλουσιν ἐμφανισθῆ, βέβαια, οἱ ὄπαδοί του. Τότε δὲ θέλομεν ἀποδείξει ἐμπράκτως τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην μας, ὑψώνοντες εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος στεφάνους δόξης καὶ θριάμβους εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ὡς ἀρχηγοῦ καὶ πρώτου συνεργοῦ εἰς τὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθέρωσιν.

Ἦσως, τινὲς τῶν Ἑλλήνων, μὴν στοχαζόμενοι εἰς βάθος τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, νομίζουσιν, εἰς τὸν ἑαυτὸν των, ὡς μάταιον τὸν σκοπὸν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Αφήνοντας λοιπὸν κατὰ μέρος ὅλους ἐκείνους τοὺς δυσχυρογνώμονας, οἵτινες δὲν καταπαίθονται, εἰμὴ εἰς τοὺς ἰδίους των στοχασμούς, καί, ἐξακολούθως, μὴν ἐξετάζοντας τὰς ἐτέρων γνώμας, μένουν πάντοτε σταθεροὶ εἰς τὴν ἀμάθειάν των, παρακαλῶ, ὅσους τὴν ἀλήθειαν ἀγαπῶσι νὰ μάθωσι, καὶ νὰ κρίνωσι δικαίως, νὰ συλλογισθοῦν ὅτι ἡ τύχη εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις ἔχει ἄκραν δύναμιν, ὡσὰν ὅπου τὸ παραμικρὸν συμβᾶν εἰς τὰς μεγάλας ὑποθέσεις δύναται πολλακίς νὰ ἀνατρέψῃ τὸ πᾶν, καὶ κανένα ἄλλο παράδειγμα δὲν μᾶς τὸ βεβαιῶι

περισσότερον, ὅσον τὸ θλιβερόν συμβεβηκὸς τοῦ Ρήγα.

Αὐτὸς ὁ ἀξιάγαστος ἀνὴρ, γνωρίζοντας ἀρκετῶς τὴν ποταπότητα καὶ δειλίαν τοῦ μιαροῦ συντρόφου του, τοῦ ἀχρειαστάτου, λέγω, προδότου Οἰκονόμου, μὲ τοσαύτην ἐπιμέλειαν ἔκρυψεν εἰς αὐτὸν τὰ προμελετήματά του, ὅπου καθόλου ὁ χυδαιότατος δὲν ὑπώψιαζεν.

Ἀλλά, φεῦ, τῆς ἀτυχίας! Ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ τὸν μισευμὸν τοῦ Ρήγα, ἔφθασεν μία γραφὴ του, καὶ ἔπεσεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ προδότου του, ὁ ὁποῖος, ἀνοίγοντάς την, ἀνέγνωσεν εἰς αὐτὴν σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ παραχρῆμα τρέχει καὶ τὸν προδίδει.

Ἴδου λοιπόν, ὅπου ἡ τύχη, ἤγουν μερικὰ ἀναγκαῖα συμβεβηκὸτα, ὅπου ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ προῖδῃ, ἀνέτρεψε καὶ ἠφάνισε ὅλα τὰ προμελετήματα καὶ κατορθώματα τοῦ μεγάλου Ρήγα, καὶ ἐξακολούθως εἶναι βέβαιον, ὅτι ὅσον ἄξιος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ προῖδῃ τὰ πάντα, μάλιστα δὲ εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις ἡ τύχη ἔχει μέγαν μέρος, ὡς προεῖπον, καθὼς ὁ ἐσφαγιασμὸς τοῦ μεγάλου Ρήγα μᾶς τὸ βεβαίωι.

Ἐπειδὴ, ἀγκαλὰ καὶ ἡ φρόνησίς του νὰ ἐστάθῃ μεγάλη, ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης μόνον ἔφθασε, νὰ ἀφανίσῃ τὸν σκοπὸν του, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἑλλάδα μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τῆς δουλείας. Ταχέως ὁμως, ἡ σάλπιγξ τῆς ἐλευθερίας θέλει ἀντιβοῆσει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν, καὶ ἀφεύκτως, καθὼς κατωτέρω δειχθήσεται.

Ἴδου λοιπόν ὅπου ἀπεδείχθη, ἀγκαλὰ καὶ συντόμως, πλὴν μὲ σαφήνειαν καὶ ἀλήθειαν, τί ἐστὶ ἐλευθερία, ὅπόσον εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἀνθρώπινον εὐδαιμονίαν, καὶ ὅπόσων μεγάλων κατορθωμάτων πρόξενος. Τώρα δὲ φανερόν ἀποκαθίσταται τὸ ἀμέτρητον χρέος, ὅπου ἔχουσιν οἱ ἐλεύθεροι λαοί, εἰς τὸ νὰ τὴν διαυθεντεύωσι μὲ τὸ ἴδιον αἷμα των, καὶ τοιοῦτον χρέος, ὡς προερχόμενον ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐκπληροῦσι παντοτινὰ καὶ μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν.

Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὧ Ἕλληνες, εἶναι τόσον γλυκεῖα ἀρετὴ, ὅπου μισητότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸν ἀγνώμονα δὲν εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ τόσον εἶναι φυσικὴ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, ὅπου τὰ ἴδια ζῶα τὴν διατηρῶσι μὲ ἄκραν ἀκρίβειαν. Εἶναι δὲ ἓν χρέος τοῦ εὐεργετηθέντος ἡ εὐγνωμοσύνη, καὶ οὕτως εὐκόλως γεννᾶται εἰς τὰς καρδίας ὄλων τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν, ὡσὰν ὅπου μύρια εἶναι αἱ χάριτες, ὅπου παρὰ τῆς πατρίδος τῆς χορηγοῦνται. Ἀλλά, διὰ νὰ καταλάβητε ὧ Ἕλληνες, εὐκολώτερα, τὴν μεγαλειότητα τοιοῦτου χρέους, καὶ τὴν ζέσιν μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ τὸ ἐκπληροῦσι, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ μάθητε πρότερον τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῆς λέξεως «Πατρίς», καὶ τότε θέλετε καταλάβει, πόσον ἀναγκαῖα ἐξακολούθησι εἶναι ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα θαυμάσια ἔργα.

Πατρίς εἶναι μία λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ὅλοι κοινῶς ἐννοοῦσι τὴν γῆν, εἰς ἣν ἐγεννήθησαν, οἱ μόνον ἐλεύθεροι ὁμως δύνανται νὰ καταλάβωσι τὴν μεγάλην αὐτῆς σημασίαν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ δούλοι ἀδιαφόρως προφέρουσι τοιοῦτον ὄνομα. Ὡ! πόσον διαφέρομεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας οἱ ταλαίπωροι! Ἐκεῖνοι, ὅταν ὤμνουν εἰς τὴν πατρίδα των, ἔτρεμον, καὶ ἐφύλαττον τοιοῦτον ὄρκον μέχρι θανάτου, ἡμεῖς δὲ οὔτε κὰν διὰ ὄρκον νομίζομεν τοιαύτην λέξιν, καὶ αὐτό, ἀδελφοί μου, προέρχεται ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἡ ὁποία οὕσα ἀντικειμένη καθ' ὅλα εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ὅσα ἔργα εἰς τὴν μίαν δοξάζονται, εἰς τὴν ἄλλην καταφρονῶνται, καὶ ὅσα εἰς ἐκείνην πολλὰ εὐλαβοῦνται, εἰς ἐτούτην ὡς οὐδὲν λογίζονται.

Τὰ ὀνόματα, ἀγαπητοί μου, λαμβάνουν τὴν σημασίαν ἀπὸ τὴν ιδιότητα τῶν πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται. Ὅθεν, ἂν τινὰς δὲν γνωρίζει τὸ πρᾶγμα, εἰς οὐδὲν τοῦ χρησιμεύει ἡ ὀνομασία του. Καὶ καθὼς ὁ ἐκ γενετῆς ἀόμματος, προφέροντας τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν χρωμάτων, οὐδὲν ἐννοεῖ, ἐπειδὴ δὲν εἶδε ποτὲ τὰ χρώματα, οὕτως καὶ οἱ νῦν Ἕλληνες μὲ τὸ «Πατρίς» ἄλλο δὲν ἐννοοῦσι, εἰμὴ τὴν γῆν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν, ἐπειδὴ τοὺς λείπει ἡ ἐλευθερία.

Ἡ λέξις «Πατρίς» ἐρέθιζε εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν προγόνων μας ὅλας τὰς ιδέας τῶν καλῶν τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς των (8). Καὶ διὰ τοῦτο, ὅλοι ὁμοῦ, εἰς τὴν πατρίδα των μόνον εὗρισκον τὴν εὐτυχίαν των, καὶ δι' αὐτὴν μόνον ἐφύλαττον τὴν ζωὴν των, τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον εἰς κάθε τῆς χρεῖαν. Θαυμάζουν οἱ δούλοι, βλέποντες τοὺς ἐλευθέρους στρατιῶτας νὰ ἀψηφῶσι τοσοῦτον τὸν θάνατον, καὶ νὰ ὀρμῶσι μὲ ἀνέκφραστον θάρρος εἰς ἀπάντησίν του.

Δὲν μοῦ φαίνεται, λοιπόν, ἄχρηστον, νὰ σᾶς φανερώσω ἐν συντόμῳ τὰς αἰτίας, μάλιστα νομίζω, νὰ εἶναι ἀναγκαιότατον, διὰ νὰ μάθωσιν ὅσοι τὸ ἀγνοοῦσιν, ὅτι ὁ ἐλεύθερος ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν του, ὡς καὶ ὁ δούλος, καὶ περισσότερο. Ἄν δέ, εἰς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος του, μὲ τόσῃν ἀδιαφορίαν τὴν θυσιάζει καὶ μὲ εὐχαρίστησιν, αὐτὸ ἀκολουθεῖ μὲ τὸ νὰ ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν ζωὴν του, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, μὲ τὸ νὰ μὴν ξεχωρίζῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν ζωὴν του, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς δούλους δὲν εὐρίσκεται.

Ἡ ὑπαρξίς, βέβαια, εἶναι κατὰ πολλὰ γλυκεῖα, καὶ ἡ ζωὴ εἶναι τὸ τιμιώτερον πράγμα εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀνόητος, λοιπόν, ἤθελεν εἶναι ὅποιος δὲν τὴν νομίζει τοιαύτην. Ἀλλά, πῶς τοσοῦτοι, διὰ μικρόν τι, κινδυνεύουν αὐτὴν τὴν ζωὴν των, καὶ οὐκ ὀλίγοι αὐτόκτονοι ἀποκαθίστανται; Ὅθεν, εἶναι φανερόν, ὅτι ἂν καὶ ἡ ζωὴ, εἶναι τὸ τιμιώτερον πράγμα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ εὐτυχία ὅμως καὶ τὸ καλῶς ἔχειν του εἶναι πολλὰ περισσοτέρας τιμῆς ἄξια καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του ζωὴν.

Ἡ ὑπαρξίς εὐφραίνει, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζῇ εὐχαριστημένος, καὶ ὅταν χωρὶς θλίψεις καὶ βάσανα, ἀπερνᾷ τὸν καιρὸν τῆς ὑπάρξεώς του ἐλευθέρως, μὲ ἡσυχίαν, χωρὶς κυρίους οὔτε τῶν ἔργων του, οὔτε τῶν λόγων του, τέλος πάντων, ὅταν ζῇ εὐτυχῆς. Ἀλλ' ὅποιαν ἡδύτητα ἡμπορεῖ νὰ εὕρη ὁ ταλαίπωρος δούλος εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν του, ὅταν οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ, οὔτε κἂν νὰ στοχασθῇ ἡμπορεῖ, ὡς βούλεται;

Διὰ νὰ φυλαχθῇ ὅμως τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τοσαύτας δυστυχίας, καὶ διὰ νὰ μὴν αὐτοφονευθοῦν οἱ περισσότεροι, ὄντες ὑπὸ τῆς δουλείας, τὸ ὑπέρτατον Ὅν ἐμφύτευσε εἰς τὰς καρδίας ὄλων τῶν ἀνθρώπων μίαν κλίσιν πρὸς τὸ βελτίον, δηλαδὴ τὴν ἐλπίδα, ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται ἀδύνατον, ὦ Ἕλληνες, νὰ ἡμποροῦσε νὰ ζῆσῃ ὁ δυστυχῆς, καὶ μᾶλλον ὁ δούλος οὔτε μίαν ἡμέραν, ἂν αὐτὸ τὸ φυσικὸν δῶρον, αὐτῆ, λέγω, ἡ ἐλπίς δὲν ἤθελε τὸν παρηγορῆ διηνεκῶς, καὶ δὲν ἤθελε τοῦ βασιτᾶ, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, τὴν θανατηφόρον μάχαιραν, τόσας φορὰς, ὡσάκις ἡ δυστυχία του τὸν βιάζει, νὰ τὴν κινήσῃ ἐναντίον του.

Ὅταν ὅμως ἡ δυστυχία ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις τοῦ πάσχοντος, τότε ἡ ἐλπίς παύει, καὶ ὁ πάσχων θανατοῦται. Μία ἀσθένεια, παραδείγματος χάριν, ἀνίατος καὶ πολυχρόνιος καὶ ἀνυπόφορος, ἀποκαταστρεῖ αὐτόκτονα τὸν ἄρρωστον, καθὼς φονεῦει ἓνα γεννήτορα μία βεβαία καὶ μεγάλη ἔνδεια, ἡ ὁποία ὑστερεῖ τὴν ζωοτροφίαν τῶν τέκνων του καὶ τῆς συζύγου του. Τὰ πάθη, πρὸς τούτοις, τῆς ψυχῆς, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι πεπρωκισμένος ὁ ἄνθρωπος, ἔχουν τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ συχνάκις πολλὰ μεγαλειότεραν, ἀπὸ τὰς καθ' αὐτὸ χρείας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν πολλάκις ἓνα ἐραστήν νὰ φονεῦεται διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς φίλης του, καθὼς καὶ ἓνας φιλάργυρος θανατοῦται, ὅταν τοῦ κλεφθῇ ὁ θησαυρὸς του, καὶ οὕτως καθεξῆς.

Φανερόν εἶναι λοιπόν, ὅτι τὰ πάθη καὶ αἱ δυστυχίαι, ὅταν αὐξάνουσι περισσότερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ πάσχοντος, τότε ἡ ἐλπίς ἀφανίζεται, καὶ ἐξακολουθῶς ὁ πάσχων φονεῦεται. Ἀλλά, τὰ πάθη καὶ αἱ φυσικαὶ κλίσεις καὶ διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι διάφοροι καὶ πολυποίκιλοι, διὰ τοῦτο, ἄλλος μὲν τρέχει μὲ θάρρος καὶ χωρὶς φόβον ἐναντίον δέκα ἐχθρῶν, εὐρισκόμενος δὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς ταξίδιον διὰ θαλάσσης, τρέμει εἰς κάθε παραμικρὸν αὐξήμα τοῦ ἀνέμου, καὶ ὁ ναύκληρος, ἐξ ἐναντίας, ὅπου τόσον μεγαλοψύχως πολεμεῖ μὲ τὰς τρικυμίας, φοβεῖται νὰ ἀπαντήσῃ ἓνα ἐχθρὸν καὶ νὰ πολεμήσῃ.

Ποῖος, μὲ ἄκραν ἡσυχίαν καὶ ἀδιαφορίαν, μονομάχεται συχνά, καὶ θεωρεῖ μὲ ὄμμα ἀπτόητον τὸν θάνατόν του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀντικειμένου ἄρματος, ἀλλὰ φεύγει ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν σῶμα ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ οὕτως, καθεὶς διαφέρει τοῦ ἄλλου.

Ἀνάμεσα ὅμως εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη, τὸ μόνον ὅπου νὰ παρακινή ὅλους ὁμοίως, καὶ τὸ ἀνώτερον, εἶναι ἡ φιλοδοξία. Διὰ μέσον τῆς ἀληθοῦς φιλοδοξίας, ἀποκαθίστανται ἥρωες οἱ ἐλεύθεροι, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ δόξα συνίσταται εἰς τὴν διαυθεντεύσιν τῆς πατρίδος των καὶ τῆς ἐλευθερίας των.

Τῇ ἀληθείᾳ προξενεῖ θαυμασμόν, εἰς ὅποιον στοχάζεται τὰ ὅσα βλέπει νὰ ἀκολουθοῦν, καὶ τὰ ὅσα οἱ ἱστορικοὶ διηγοῦνται νὰ ἠκολούθησαν, νὰ βλέπῃ, λέγω, νὰ πολεμοῦν δούλοι μὲ δούλους, ἐλεύθεροι μὲ ἐλευθέρους, καὶ δούλοι μ' ἐλευθέρους, νὰ φονεύωνται ἀλλήλων των τόσον ἀσπλάγχως, καί, τὰς περισσοτέρας φορὰς, χωρὶς μεγάλας αἰτίας. Τί, ἄραγε, νὰ τοὺς παρακινή εἰς αὐτὸν τὸν ἀμοιβαῖον ἀφανισμόν, ὦ Ἕλληνες;

Διὰ μὲν τοὺς ἐλευθέρους, λοιπόν, θέλει παύσει ὁ θαυμασμός σας, ἀφοῦ ἐνθυμηθῆτε τὰ ἄνω ρηθέντα περὶ αὐτῶν, ἀφοῦ, λέγω, στοχασθῆτε, ὅτι ὁ ἐλεύθερος εἶναι παρακινημένος ἀπὸ τὴν δόξαν. Αὐτὸς φονεῦεται διὰ νὰ διαυθεντεύσῃ τὴν πατρίδα του, θυσιάζεται διὰ νὰ διαφυλάξῃ τοὺς νόμους του, καὶ πολεμεῖ διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ ἐλεύθερος, ὦ Ἕλληνες, δὲν ἠξεύρει νὰ ζῆσῃ ἀλλεωτρόπως, εἰμὴ ἐλευθέρως· λοιπόν, ἀγοράζει τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, μὲ τὸν θάνατόν του, οὔτε κἂν ἀμφιβάλλει, ὅτι ἄνευ ἐλευθερίας εἶναι ζωὴ δι' αὐτόν.

Ὁ ἐλεύθερος λαός, ὦ ἀγαπητοί μου, ἡμπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ εἰς μίαν φασίλιαν. Οἱ νόμοι εἰς τοὺς πολίτας εἶναι ὡς οἱ γεννήτορες εἰς τὰ ἴδια των τέκνα, καὶ καθὼς αὐτὰ ἔλαβον ἀπὸ τὴν ἰδίαν φύσιν τὸ ἀπαραίτητον χρέος εἰς τὸ νὰ διαυθεντεύσουν τοὺς γονεῖς των, οὕτως καὶ οἱ συμπολίται διὰ μέσον τῆς ἐλευθερίας χρέος ἔχουσι νὰ διαυθεντεύσωσι τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των. Ἀλλὰ ποῖος δὲν διαυθεντεύει τὴν μητέρα του; Ἐγὼ νομίζω, νὰ μὴν ἀτιμάζῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ νὰ εὐρίσκειται ἐν τόσο μισητὸν τέρας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Οὕτως λοιπόν, ἂν ὁ ἐλεύθερος διαυθεντεύῃ τὴν πατρίδα του, μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα, κάμνει τὸ χρέος του.

Καί, καθὼς ἂν, νυκτός, εἰσέλθουν κλέπτει εἰς οἶκον τινά, τὰ δὲ τέκνα διαυθεντεύοντας τοὺς γεννήτοράς των καὶ τὴν

περιουσίαν των, ἤθελαν φονευθῆ ὅλα, καθεὶς χωρὶς ποσῶς νὰ θαυμάσῃ, ἤθελεν ἐπαινέσει μόνον τὴν ἀξιοσύνην καὶ εὐγνωμοσύνην τῶν τέκνων, πολλὰ περισσότερον δὲν πρέπει νὰ θαυμάσῃ τινὰς, ὅταν θεωρῆ τοὺς ἐλευθέρους νὰ ὀρμῶσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν των, διότι αὐτοὶ διαυθεντεύουσι τὴν πατρίδα των, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάντοτε ἀγαπήθησαν, εἰς αὐτὴν ἀνετράφησαν, ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς ἐδικαιώθησαν, καὶ εἰς αὐτὴν μόνον χαίρονται τὴν ἀληθῆ ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν.

Πῶς ἔμπορεῖ ὁ ἐλεύθερος, ὦ Ἕλληνες, νὰ ἀκούσῃ τὸν πολεμικὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος καὶ νὰ μείνῃ ἀκίνητος; Πῶς, λέγω, νὰ μὴν ὀρμήσῃ ὁ υἱὸς ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ὅπου μέλλει νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα του; Ποῦ μένει τόπος τῆς φιλοζωΐας, ὅπου εἰσέρχεται ὁ θεῖος καὶ ἥρωϊκὸς ἐνθουσιασμός τῆς ἐλευθερίας; Ποῦ στοχάζεται τὸν θάνατον ὁ ἐλεύθερος, ὅταν βλέπῃ νὰ πλησιάζουν εἰς τὴν πατρίδα του αἱ φοβεραὶ ἀλύσοι τῆς δουλείας; Ἐ! ἀδύνατον εἶναι, ὁμογενεῖς μου ἀγαπητοί, ἀδύνατον βέβαια εἶναι νὰ περιγραφθῶν ὅσον αἰσθάνονται, ἐκείνη ἢ μεγαλοψυχία, τὸ θάρρος, ἢ ἀνδρεία, καὶ ἢ χαρὰ, ὅπου μόνον εἰς τοὺς ἐλευθέρους φαίνονται, ὅταν ὁ ἀρχιστράτηγος κράζῃ: ἄγωμεν, συμπολίται, κατὰ τῶν ἐχθρῶν! ἄς ὑπάγωμεν νὰ διαυθεντεύσωμεν τὴν γλυκυτάτην μας πατρίδα, ἄς δειχθῶμεν εὐγνώμονες εἰς τὰς καθημερινὰς χάριτας, ὅπου μὲ τὴν ἐλευθερίαν μᾶς δίδει, καὶ ἄς ἐκτελέσωμεν τὸ χρέος μας.

Ὁ πατὴρ χαίρεται, βλέποντας τὴν προθυμίαν τοῦ υἱοῦ του, εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὰ ἄρματα του, καὶ νὰ τρέξῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὁ νέος αἰσθάνεται εἰς τὴν καρδίαν του βαθμηδὸν νὰ αὐξάνῃ ὁ πατριωτικὸς καὶ τῆς δόξης ἔρως, θεωρῶντας τὸν πατέρα του νὰ ἠτοιμάζεται, αἱ μητέρες καὶ ἀδελφαί, μὲ ἀμίμητον ἠδονὴν, βλέπουσι τὸν ἐνθερμον ζῆλον τῶν υἱῶν των καὶ ἀδελφῶν των εἰς τὸ νὰ διαυθεντεύσουν τὴν κοινὴν μητέρα των. Τὰ παιδιά καὶ οἱ γέροντες, μὲ εὐχὰς καὶ φωνὰς ἀγαλλιάσεως, δεικνύουσι τὴν εὐχαρίστησίν των.

Ὡ! θεάτρον εὐφροσύνης, ὦ καλότυχοι, ὅπου εἶναι οἱ ἐλεύθεροι! Ἐκεῖνοι οἱ θαυμαστοὶ Σπαρτιάτες, ὦ Ἕλληνες, εἶχον ἀμιλλαν ἀναμεταξύ των, εἰς τὸ νὰ προπορευθῶσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ καθεὶς ἐποθοῦσε νὰ πρωτοχύσῃ τὸ αἷμα του διὰ τὴν πατρίδα, ἐκεῖνοι λέγω οἱ ὀλίγοι, ἀλλ' ἐλεύθεροι Σπαρτιάτες, ἔκαμαν νὰ τρομάξουν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ των, καὶ ὅλα τὰ πλήθη τῶν βαρβάρων, καὶ οὕτως ἐφύλαξαν τὴν ἐλευθερίαν τους διὰ πολλοὺς αἰῶνας.

Ἐκεῖνοι οἱ ἥρωες, ὅταν ἐκπορεύοντο πρὸς ἀπάντησιν τῶν ἐχθρῶν των, αἱ ἴδιαι μητέρες ἔδιδαν αὐτῶν τὰς περικεφαλαίας, καὶ τῶν ἔλεγον, «ἢ ἐπιστρέψετε μὲ αὐτὰς εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ ἐπάνω εἰς αὐτάς», ἐπειδὴ ἐσυνήθιζον τοὺς ἐν πολέμῳ θανόντας, νὰ φέρωσιν ἐπάνω εἰς τὰς ἰδίας των περικεφαλαίας, καὶ κανεὶς ἔτι ζῶν δὲν ἠδύνατο νὰ παραιτήσῃ τὰ ἄρματα του, διὰ τὴν ἄκραν ἀτιμίαν, ὅπου μία τοιαύτη δειλία ἐπροξενούσεν εἰς ὅποιον ἤθελε τὴν κάμη.

Τὸ κοινὸν χρέος ὑποχρεοῖ τοὺς ἐλευθέρους ἄνδρας, ἢ νὰ νικήσουν, ἢ νὰ ἀπεθάνουν. Ἀλλοίμονον, ὦ Ἕλληνες, εἰς τοὺς λιποτάκτας καὶ αὐτομόλους! Αὐτοὶ εἰς τοὺς προγόνους μας δὲν ἔμπορουσαν πλέον νὰ χαροῦν οὐδένα ἀπὸ τὰ νόμιμα δίκαια τῶν συμπολιτῶν, αὐτοὶ ἐμισοῦντο, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς λοιποὺς συμπατριῶτας των, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους των γεννήτορας. Οἱ συγγενεῖς των ἐντρέποντο, ὅταν ἤκουον τὰ ὀνόματά των, εἰ μὲν ἦτον ἄγαμοι, κανεὶς δὲν τοὺς εἶδε τὴν θυγατέρα του διὰ γυναικα, καὶ ἂν ἦτον ὑπανδρευμένοι, ἐβδελύττοντο ἀπὸ τὰς ἰδίας των συζύγους καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια τέκνα των.

Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴν προκρίνῃ ὁ ἐλεύθερος χίλιας φορὰς καλλιότερα τὸν θάνατον, ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἄτιμον ζωὴν, καὶ νὰ φύγῃ; Μήπως τοῦ ἔμνησκεν ἴσως ἐλπίδα νὰ σμικρύνῃ τὴν ἀτιμίαν του, διὰ μέσου τῶν προγόνων του; Ἐ! τὰ τοιαῦτα οὐτιδανὰ μέσα, ὅπου ὑπὸ τῆς δουλείας ἀνθίζουσιν, ὡς οὐδὲν λογίζονται εἰς τὰς ἐλευθέρας πολιτείας, καὶ ὄχι μόνον ὁ δειλὸς ἐκατάσταινε τὸν ἑαυτὸν του τόσον ἄτιμον, ἀλλὰ διεδίδετο τοιαύτη ἀτιμία καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του, εἰς τρόπον, ὅπου τὰ τέκνα του τὸν ἀναθεμάτιζον καὶ ἐντρέποντο νὰ κράζωνται υἱοὶ του, ἕως ὅπου ἀφ' ἑαυτοῦ των, μὲ κανένα ἄξιον ἔργον, ἤθελαν ἔμπορεῖ νὰ ξαναλάβουν τὴν χαμένην των δόξαν καὶ κοινὴν ὑπόληψιν. Διὰ τοῦτο λοιπόν ὁ ἐλεύθερος, παρακινήμενος ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος του καὶ ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην του, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ πεφοβισμένος ἀπὸ τὴν ἀφευκτὸν ἀτιμίαν καὶ κοινὴν καταφρόνησιν, δὲν αἰσθάνετο ποσῶς τὰ ἀνάξια κεντήματα τῆς δειλίας, οὔτε ἐστοχάζετο κἄν εἰς τὴν ζωὴν του, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν δόξαν τῆς νίκης καὶ εἰς τὸ χρέος τὸ πατριωτικόν.

Ἰδοῦ, ὅπου παύει ὁ θαυμασμός, ὦ Ἕλληνες, ὡς πρὸς τοὺς ἐλευθέρους, ἂν μὲ τόσην ἀφθονίαν ἐκχύουσι τὸ αἷμα των. Πόσον ὅμως πρέπει νὰ θαυμάζῃ τινὰς, ὅταν βλέπῃ, καὶ καθημερινῶς τὸ βλέπει, τοὺς δούλους νὰ φονεύονται εἰς τοὺς πολέμους, χωρὶς νὰ ἠξέυρουν τὸ διατί, ἐκείνους, λέγω, τοὺς ταλαιπώρους στρατιῶτας, οἱ ὅποιοι μὲ βίαν καὶ δυναστείαν ἀρπάζονται διὰ προσταγῆς τῶν σκληρῶν τυράννων των ἀπὸ τὰς πτωχικὰς των οἰκίας, καὶ ἀκουσίως βαδίζουσιν εἰς ἀφευκτὸν ἐσφαγιασμόν, ἐκείνους τοὺς ἀθλίους, λέγω, καὶ μισθωτοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἐπὶ ζωῆς των ἀνελευθέρους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὴν νεότητά των μέχρι τοῦ ἐσχάτου γήρατός των τυραννοῦνται καὶ βασανίζονται, κακῶς ἐνδυμένοι, καὶ συχνῶς ραβδισμένοι, οὔσα ἢ τροφή των πολλὰ χειροτέρα ἀπὸ ἐκείνην τῶν ἰδίων ἀλόγων ζῴων, χωρὶς ποτὲ νὰ ἴπλιζον, βεβαίως, βραβεῖα εἰς τὰ ἄξια κατορθώματά των, χωρὶς νὰ εἶναι κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ των, ὄχι εἰς τὸ νὰ πράξουν κατὰ τὴν θέλησίν των, ἀλλ' οὔτε κἄν νὰ ὀμιλήσουν, πάντοτε ὑβρισμένοι καὶ καταφρονημένοι, ὑποφέροντες μίαν ἄδικον καὶ βιαστικὴν παρθεσίαν, καὶ γηράζοντες, χωρὶς νὰ ἔμπορουν νὰ εἰποῦν ὅτι ἔζησαν.

Τόσον πλήθος, λέγω, ταλαιπώρων θνητῶν, ὅπου τὰ ἀφευκτὰ ἐλαττώματα μιᾶς ζωῆς, παντάπασις ὀκνηρᾶς, φθείρουν τὰ

ἦθη τόσον πολιτῶν, οἱ ὅποιοι εἰς ἐλευθέραν πολιτείαν ἤθελον ἦτον οἱ τιμιώτεροι καὶ ἐνδοξότεροι πάντων, τέλος πάντων, τόσοι δούλους, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουν, οὔτε ἔχουν πατρίδα. Πότε, παραδείγματος χάριν, ὁ ἀθῶος ἐφυλάχθη ἀπὸ τοῦ νόμου; Πότε ἐτόλμησεν κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ φωνάξῃ μὲ θάρρος ἔμπροσθεν ὄλων τῶν ἐχθρῶν του: «Οὐχί! δὲν σᾶς φοβοῦμαι, ἐγὼ εἶμαι διαυθεντευμένος ἀπὸ τοὺς νόμους, οἱ ὅποιοι θέλει σᾶς τιμωρήσουν διὰ τὴν συκοφαντίαν σας»;

Οὐδέποτε, ἀγαπητοί μου. Αὐτοὶ δὲν εἶδον κἄν τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου των, καὶ τρέμουσι εἰς κάθε προσταγήν του, χωρὶς νὰ γνωρίσωσι τὴν αἰτίαν. Αὐτοὶ λοιπόν, οἱ τόσοι βδελυκτοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἐνταυτῷ τόσοι ἄξιοι συμπονέσεως, φονεύονται καὶ αὐτοί, καὶ ὀρμοῦσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Βέβαια, μεγάλη εἶναι ἡ ἀναισθησία αὐτῶν τῶν δούλων, καὶ ὠφέλιμον εἶναι νὰ ἐρευνήσωμεν τὰς αἰτίας, διὰ νὰ μὴν θαυμάζωμεν πλέον οὔτε δι' αὐτούς.

Ἀπεδείχθη ἀνωτέρω, ὅτι ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος φονεύεται εἰς τὸν πόλεμον ἔκουσίως διὰ δύο ἀφορμὰς, διὰ εὐγνωμοσύνην δηλαδὴ πρὸς τὴν πατρίδα του, καὶ διὰ τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ γένους του, ἤτοι τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀλλὰ εἰς τοὺς δούλους ἀμφότερα δὲν ἔχουν τὸν τόπον τους, ἐπειδὴ οὔτε πατρίδα, οὔτε τιμὴν ἔχουσιν οἱ ταλαίπωροι. Τὴν πατρίδα των τὴν ἐπώλησαν τῆς ἰδίας ἀτιμίας, ὅπου εἰς τὸν θρόνον εὐρίσκεται, καὶ ἐξακολούθως αὐτοί, ὧ Ἕλληνες, δὲν ἠμποροῦσι νὰ ἔχωσι τὴν ἀληθῆ τιμὴν, ἢ ὅποια συνίσταται εἰς τὴν κύρωσιν τῶν νόμων καὶ τῶν λοιπῶν συμπολιτῶν εἰς τὰς κατὰ μέρος πράξεις τοῦ καθενός· εἰς αὐτοὺς φθάνει ἡ κύρωσις μόνο τοῦ τυράννου, διὰ νὰ καταστήσῃ χρηστὰ τὰ πλέον βδελυκτὰ ἔργα.

Ἄλλη, λοιπόν, δὲν εἶναι ἡ αἰτία, ὅπου τοὺς παρακινεῖ νὰ θυσιάζωνται τόσοι ἀνοήτως, εἰμὴ ὁ φόβος. Ἡ φύσις, ἀδελφοί μου, ὅπου ἐμφύτευσε εἰς τὰς καρδίας μας τὴν κλίσιν πρὸς τὸ βελτίον, ἤτοι τὴν ἐλπίδα, διὰ νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ ἕνα ἀφευκτον καὶ γενικὸν ἀφανισμόν, ὡς ἄνωθεν εἶπον, μετὰ τῆς ἐλπίδος, ἢ ἰδία φύσις, διὰ νὰ μὴν μᾶς ἀποκαταστήσῃ παντάπασιν ἀναισθητοὺς, μᾶς ἔδωκεν τὴν ὑπόψιαν πρὸς τὸ χεῖρον, ἤτοι τὸν φόβον.

Ὁ μὲν ἐλεύθερος, λοιπόν, οὔτε ἐλπίζει, οὔτε φοβεῖται εἰς τὸ ὅτι μέλλει νὰ πράξῃ, διότι εἶναι βέβαιος, καὶ πολλὰ βέβαιος, ὅτι, ἂν πράττῃ καλῶς, ἤτοι κατὰ τὰς νομικὰς διαταγὰς, βραβεύεται, καὶ ἂν πράττῃ ἐναντίον αὐτῶν, παιδεύεται. Ἀλλ' ὁ δούλος ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ μίαν ὥραν εἰς ἄλλην, ἀπερνᾷ ἀπὸ μεγάλας ἐλπίδας εἰς ἄκρον φόβον, ὄντας βέβαιος καὶ αὐτός, καὶ πολλὰ βέβαιος, ὅτι ἢ καλῶς, ἢ κακῶς πράξῃ, ποτὲ μὲν βραβεύεται, ποτὲ δὲ θανατοῦται, ὡσὰν ὅπου εἶναι ἀδύνατον νὰ προῖδῃ τοῦ τυράννου τὴν θέλησιν, ἢ ὅποια μεταβάλλεται κάθε στιγμήν.

Καθὼς οὖν ἡ ἐλευθερία ἀποκαταστῆ τὸν ἄνθρωπον γενναῖον, ἐνάρετον καὶ φιλοπάτριδα, οὕτως καὶ ἡ τυραννία τὸν ἀποκαταστῆ οὐτιδανώτερον τῶν ἰδίων ἀλόγων ζώων, καθὼς κατωτέρω δειχθήσεται, καὶ τοσοῦτον οἱ δούλοι χάνουν τὸ ἀνθρώπινον λογικόν, ὅπου πάντοτε φοβοῦνται τὸ ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοὺς φοβίση. Πλὴν, ἡ ἀναισθησία των τοὺς κρύπτει τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ τύραννος τρέμει, ἐπειδὴ αὐτὸς μόνον γνωρίζει τὴν καθαυτὴ ἀδυναμίαν μιᾶς ἀπολελυμένης ἀρχῆς, καὶ κάθε φορὰν ὅπου βλέπει τοὺς τυφλοὺς δούλους του, βλέπει ἐνταυτῷ τὴν βρωμερὰν ζωὴν του νὰ κρέμαται ἀπὸ ἕν πτενὸν ράμα, καὶ πάντοτε λέγει εἰς τὸν ἑαυτὸν του: «Ἐ! ἂν αὐτοὶ προφέρουν μίαν φορὰν τὸ ὄχι, ἢ δυνάμεις μου τελειοῦται.» Πλὴν, ματαίως καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτὰ τὰ τωρινὰ τέρατα φοβοῦνται, ὡσὰν ὅπου οἱ δούλοι τους εἶναι τόσοι κεχαυνομένοι καὶ πεφοβισμένοι, ὅπου οὔτε κἄν γνωρίζουν πῶς ὑπόκεινται.

Αὐτός, λοιπόν, ὁ φόβος, ὁ στερεώτερος στῦλος τῆς τυραννίας, αὐτός, ὧ Ἕλληνες, ὀδηγεῖ τοὺς δούλους εἰς τὸν πόλεμον. Καί, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ δούλοι εἰς αὐτὸν παρομοίως ὑπόκεινται, οὕτως ὁ δεύτερος ἀκολουθεῖ τὰ βήματα τοῦ πρώτου, καὶ ὁ τρίτος τοῦ δευτέρου μέχρι τοῦ ἐσχάτου. Ὑπάγουν, πολεμοῦσι, κοπιᾶζουν, φονεύονται, τέλος πάντων, χωρὶς νὰ ἠξεύρουν οὔτε διατί ἐπήγαν, οὔτε διατί δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάγουν.

Ἄν ὅμως ἡ ἀναισθησία των καὶ ὁ φόβος τοὺς φέρῃ εἰς τὸν πόλεμον, ἢ δειλία, ὡς ἀναγκαῖα ἐξακολούθησις τῆς δουλείας, εὐθὺς ξεσκεπάζει τὸν χαρακτήρα των, καὶ οὕτως πάντοτε βλέπομεν πολυάριθμα στρατεύματα δούλων, ὅταν εὐρίσκουσιν ἀνθίστασιν, εἰ καὶ παραμικράν, εὐθὺς νὰ φεύγουν. Οἱ δούλοι δὲν κάμνουσιν ἄλλην φορὰν, βέβαια, τὸ χρέος των καλλιώτερα, παρὰ ὅταν φεύγουν. Καὶ διατί νὰ μὴν φύγουν οἱ ταλαίπωροι; Ἴσως διὰ τοὺς τρεῖς, ἢ τέσσαρες ὀβολούς, ὅπου ὁ τύραννός των τοὺς δίδει διὰ μισθόν; ἢ διὰ τὸν φόβον τῆς ἀτιμίας; Αὐτοί, καὶ νικηταὶ καὶ νικημένοι, τὸν μισθὸν τους θέλουν τὸν ἔχει, καὶ νικηταὶ καὶ νικημένοι ἀτιμίαν δὲν φοβοῦνται, οὔτε τιμὴν ἔχουν. Ἡ μήπως ἔχουν, τέλος πάντων, συγγενεῖς, φίλους καὶ πατρίδα, ὅπου νὰ τοὺς παρακινήσουν; Αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς εἶναι ἀγορασμένοι ἀπὸ τὸν τύραννόν τους, ὡσὰν τόσα βόδια ἢ ἄλογα.

Φεῦ! ὧ ἀνυπόφορος ἐντροπὴ τῆς ἀνθρωπότητος! Ἔως πότε ἡ φωνὴ τῆς φιλοσοφίας θέλει λαλεῖ τὴν ἀλήθειαν ματαίως! Ἔως πότε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀτιμάζουν τὴν ἀνθρωπότητα! Οἱ δούλοι, ὧ Ἕλληνες, φυλάττουσιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς δουλείας των, καὶ κάθε ἐλεύθερος μὲ μεγάλην εὐκολίαν γνωρίζει τὸν δούλον. Ἡ δειλία εἶναι τὸ πρῶτον καὶ ἀφευκτον σημεῖον εἰς αὐτοὺς, ἢ ὅποια αὐξάνει εἰς τὰς ἰδέας των κάθε παραμικρὸν κίνδυνον, καὶ κάθε δύσκολον ἐπιχείρημα δι' αὐτοὺς εἶναι ἀδύνατον.

Διὰ τοῦτο, καὶ ὁ θαυμαστός τῶν Ἀθηνῶν ἀρχιστράτηγος, γνωρίζοντας νὰ εὐρίσκοντο μερικοὶ ξένοι δούλοι, καὶ δειλοὶ, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐλεύθερους στρατιῶτας του, καὶ μέλλοντας νὰ συγκροτήσῃ τὴν μάχην μετὰ τῶν ἐχθρῶν, ἠθέλησεν νὰ ἐβγάλῃ αὐτὰ τὰ ἐμπόδια ἀπὸ τὸ στράτευμά του, καὶ ἐπιχειρήσῃ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: «Ὅποιος ἀπὸ ἐσᾶς», τοὺς λέγει, «ὡ στρατιῶται, κατὰ τύχην ἀλησμόνησε κανένα πρᾶγμα του εἰς τὴν πόλιν, ἅς ὑπάγῃ νὰ τὸ πάρῃ, καὶ ἔπειτα ἅς ξαναγυρίσῃ», εἰς τρόπον ὅπου ὅλοι οἱ δειλοὶ μὲ αὐτὴν τὴν πρόφασιν ἀνεχώρησαν. Καὶ τότε αὐτὸς ἐφώνησεν: «Ἴδού, συμπολίται μου, ὅπου εἴμεθα ἐλεύθεροι ἀπὸ αὐτὰ τὰ βάρη. Οἱ ἄνδρες ἐφυγον, καὶ ἡ νίκη εἶναι βεβαία διὰ ἡμᾶς». Καθὼς καὶ ἠκολούθησεν.

Ἄν κανένας ἀρχιστράτηγος δούλων ἠθελε κάμει τοιαύτην δοκιμὴν εἰς τοὺς στρατιῶτας του, βέβαια δὲν ἠθελεν ἐκχυθῆ αἷμα μὲ τελειότητα, ὡσὰν ὅπου ὅλοι ἠθελαν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πολιτείαν. Ὁ ἐλεύθερος ὅμως, ὡ Ἕλληνας, λέγει: «Ἄν ἐγὼ δὲν διαυθεντεύσω τὴν πατρίδα μου, ποίος θέλει διαυθεντεύσει ἐμένα; Ἐγὼ εἰς αὐτὴν ἐλπίζω τὴν εὐτυχίαν μου. Ἐγὼ εἰς τὸν ναόν της ὠρκίσθη, ἐνώπιον ὄλων μου τῶν ἀδελφῶν, νὰ ἀπεθάνω δι' αὐτὴν, πῶς νὰ γίνω ἐπίορκος; Ἐγὼ εἰς τὴν γῆν της ἔχυσα τοὺς ἰδρώτας μου, πῶς νὰ ἀφήσω τοὺς καρπούς της εἰς χεῖρας ἀλλοτριῶν; Ἐγὼ, τέλος πάντων, εἶμαι ἐν μέρος τοῦ ὄλου, πῶς νὰ τὸ ἀσχημίσω μὲ τὴν ἔλλειψίν μου; Τὸ χρέος μου εἶναι ἄπειρον πρὸς αὐτὴν, οἱ φίλοι μου μὲ κρᾶζουν, οἱ συγγενεῖς μου μὲ βιάζουν, τὰ τέκνα μου μὲ παρακαλοῦν, ἡ ἐλευθερία μ' ἐγκαρδιώνει. Καὶ ἐγὼ, νὰ μείνω ἀμέτοχος τῶν βραβείων, ὅπου τυχαίνουν εἰς τοὺς νικητάς; Νὰ χάσω ἐγὼ τὸν στέφανον τῆς δόξης διὰ δειλίαν καὶ ἄτιμον φιλοζωΐαν; Τί εἶναι, τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ θάνατος, εἴμῃ ἢ ὑστέρησις τῆς ζωῆς; Ἀλλὰ, πῶς ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ ζήσω, χωρὶς πατρίδα; Ἴσως εἶναι ἡ λύπη δι' αὐτὴν τὴν ὑστέρησιν; Ἄλλ' ἠθελεν εἶναι ἀνοησία, νὰ λυπηθῆται τινὰς διὰ ἓνα κακόν, ὅπου ἀκόμη δὲν ἠθελε τοῦ συνέβῃ, καὶ ὅταν τοῦ συμβαίῃ ὁ θάνατος, τότε δὲν εἶναι πλέον εἰς καιρὸν νὰ λυπηθῆ. Ὅθεν, ἑκατὸν φορὰς προκρίνω νὰ ἐκχύσω τὸ αἷμα μου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δόξης καὶ εἰς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος μου, παρὰ νὰ τελειώσω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ κρεβάτι, ὅπου ἀποθνήσκῃ τινὰς, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, πρὶν χάσῃ τὴν ζωὴν του. Ἐ! αὐτὴ ἡ ζωὴ μου εἶναι ἐν δῶρον της. Ἐγὼ ἔζησα ὑποκάτω εἰς τοὺς νόμους της, ἔπια τὰ ὕδατά της, ἔφαγα τοὺς καρπούς της. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὴν διαυθεντεύσω, καὶ ὡς θνητός, πλὴν ἀληθῆς συμπολίτης, νὰ ἀποκαταστήσω ἐπωφελῆ καὶ τὸ ἴδιον τέλος τῆς ζωῆς μου. Ἡ νίκη, ἢ ὁ θάνατος ἅς μὲ στέψωσιν, καὶ ἅς φύγῃ μακρόθεν ἀπὸ ἐμὲ κάθε δειλὸς στοχασμός. Ναί, πατρίς μου ἱερά, ἐγὼ τρέχω πρὸς διαυθέντευσίν σου, ἄμποτες νὰ ἀποδειχθῶ εὐγνώμων εἰς τὰς χάριτάς σου καὶ νὰ συναριθμηθῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν διαυθεντευτῶν σου».

Τοιοῦτοτρόπως, ἀδελφοί μου, ὁμιλεῖ ὁ ἐλεύθερος, ὅταν εὐρίσκεται ἀρματωμένος πρὸς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος του, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκπληροῦσιν οἱ ἐλεύθεροι τὸ χρέος των πρὸς τοὺς συμπολίτας των, πρὸς τὴν πατρίδα των, πρὸς τοὺς συγγενεῖς των, καὶ πρὸς τοὺς φίλους των. Λέγω πρὸς τοὺς φίλους των, ἐπειδὴ ἡ φιλία, ὑπὸ τῆς ν ο μ α ρ χ ί α ς, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

Ἡ τυραννία, ὡ Ἕλληνας, ἀνάμεσα εἰς τὰ τόσα καλὰ, ὅπου ὑστέρει τῆς ἀνθρωπότητος, κατασταίνει πρὸς τούτοις καὶ τὴν φιλίαν ἐν κτῆμα ἐπικίνδυνον. Ἡ φιλία, ἀδελφοί μου, γεννᾶται ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἡθῶν τε καὶ ἰδεῶν δύο ὑποκειμένων, καὶ αὐτὸ ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, εἰς τρόπον ὅπου θέλοντας ὁ ἓνας ὅ,τι θέλει καὶ ὁ ἄλλος, ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως, καὶ τοιαύτην ἀγάπην οὐδὲν μέσον εἶναι ἰκανὸν νὰ τὴν διαλύσῃ, οὔτε ἡ ἰδία τυραννία δύναται νὰ σμικρύνῃ τὴν δύναμίν της, ἀλλ' ἐξεναντίας, καὶ ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἀπουσία περισσότερον τὴν στερεοῦσι, καὶ ἀσφαλεστέραν τὴν ἀποκαθιστῶσι.

Αἱ δυστυχίαι τοῦ ἑνὸς φίλου λογιάζονται ὡς ἴδιαι παρὰ τοῦ ἄλλου, καὶ ἀμφότεροι χαίρονται εἰς τὰς ξεχωριστάς των εὐτυχίας. Ὁ ἓνας κινδυνεύει τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκείνην τοῦ φίλου του, ὁ ἄλλος ἐξοδεύει ὅλην τὴν περιουσίαν του, διὰ νὰ φυλάξῃ τὸν φίλον του, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰς δύο ἀληθεῖς φίλους τὰ πάντα εἶναι κοινά, κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ μεγάλου Πυθαγόρα.

Ὡ, πόσα παραδείγματα μᾶς παρασταίνει ἡ ἱστορία πρὸς τιμὴν τῆς φιλίας, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν ἠμπορῶ νὰ σιωπήσω τὸ ἀκόλουθον. Βασιλεύοντος Διονυσίου τοῦ Τυράννου εἰς Συρακούζην, ἐσυκοφαντήθη πρὸς αὐτὸν παρὰ τινος προδότου ἓνας ἐνάρετος ἄνθρωπος, ἐνωμένος μὲ τοὺς ἡδυτάτους δεσμοὺς μᾶς εὐλικρινεστάτης φιλίας. Ὁ τύραννος οὖν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἐπὶ θρόνου καθημένων, καταδικάζει τὸν ἀθῶον εἰς θάνατον, καὶ δὲν καταδέχεται οὔτε κἂν νὰ τὸν ἰδῇ, ὅχι δὲ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Μανθάνει ὁ ἀθῶος τὴν ἀπόφασιν, χωρὶς ἐκπληξιν, ὡσὰν ὅπου ἐγνώριζε, ὅτι οἱ δούλοι ὑπέκεινται εἰς τὸ νὰ χάσουν τὴν ζωὴν των εἰς κάθε στιγμήν, καὶ κατὰ τὴν ὄρεξιν τοῦ τυράννου. Δὲν λυπεῖται δι' ἄλλο τι, εἴμῃ μόνον, ὅτι ἄφηγε τὰς ὑποθέσεις του εἰς ἄκραν ἀταξίαν. Διὸ τρέχει πρὸς τὸν τύραννον, καὶ μετὰ δακρῶν τὸν παρακαλεῖ, νὰ ἀναβάλλῃ τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου του διὰ ὀλίγας ἡμέρας, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ὄσπιτίου του, καὶ ἔπειτα μὲ ὄρκον τοῦ τάξει νὰ ξαναγυρίσῃ, διὰ νὰ λάβῃ τὸν θάνατον. Ὁ τύραννος, λοιπόν, τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἠθελε τοῦ κάμει τοιαύτην χάριν, πλὴν ὑπωψίαζε, μήπως δὲν ἠθελεν ἐπιστρέψῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἂν ἠθελε τοῦ προσφέρει ἓνα ἐγγυητὴν - τὸν ὅποιον νὰ ἠθελε θυσιάσει, ἂν αὐτὸς ἠθελε τὸν ἠπατήσῃ - τότε ἠθελε τοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν. Ἀκούσας δὲ ὁ φίλος του αὐτά, εὐθύς τρέχει πρὸς τὸν τύραννον, καὶ μετὰ χαρᾶς τοῦ λέγει, δεικνύοντας τὸν ἑαυτὸν του: «Ἴδού ὁ ἐγγυητὴς του. Ἐγὼ μένω εἰς φυλακὴν, ἕως εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φίλου μου, καὶ

εἶμαι ἕτοιμος νὰ θυσιασθῶ εἰς ἔλλειψίν του».

Τότε ὁ τύραννος ἐπροσδιώρισεν τὴν ἡμέραν, ἕως εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε τὸν προσμείνει, καὶ παραχρῆμα ὁ μὲν πρῶτος ἀνεχώρησεν, ὁ δ' ἄλλος ἐβάλλθη εἰς φυλακὴν. Καθεὶς ἠμπορεῖ νὰ ἰδεασθῇ τὴν χαρὰν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς εὐπραξίας, ὅπου ἀμφότεροι αἰσθάνθησαν. Ἐπῆγεν, λοιπόν, εἰς τὸ ὄσπιτίον του καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐδιώρθωσε τὰς ὑποθέσεις του, δίδοντας δὲ τὸν ὑστερινὸν ἀσπασμὸν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ τέκνα του, ταχέως ἐπέστρεφεν πρὸς τὸν τύραννον, καὶ ἔφθασεν πρὶν τοῦ τέλους τῆς προσδιωρισμένης ἡμέρας. Ἀλλ' ὁ τύραννος, βλέποντας τοσαύτην ἐμπιστοσύνην, τρόπον τινὰ ἐκινήθη εἰς σπλάγχχνος καὶ τοὺς ἠλευθέρωσε ἀμφοτέρους.

Ἰδοὺ, ὦ ἀγαπητοί μου, πόσον δύναται νὰ πράξῃ ἡ φιλία, ὅταν εὐρίσκεται ὄντως ριζωμένη εἰς τὰς καρδίας δύο ὑποκειμένων. Στοχάζεσθε, ἴσως, νὰ εἶχον αὐτοὶ οἱ δύο φίλοι καρδίας δούλων; Οὐχί, ὦ Ἕλληνες! Αὐτοὶ ἐφρονοῦσαν ἔλευθέρως, καὶ μόνον ὑπόκειντο εἰς τὸν τύραννον, καθὼς τὴν σήμερον ἀκολουθεῖ εἰς τοὺς περισσοτέρους τοῦ γένους μας. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀνθίσῃ τοιαύτη φιλία εἰς σκλαβωμένας καὶ δούλας ψυχάς; Οἱ δούλοι, ὦ Ἕλληνες, ἂν καὶ κατὰ συμβεβηκὸς συμφωνήσουν εἰς μερικὰς ἰδέας των, δὲν ἠμποροῦν ποτὲ νὰ συμφωνήσουν εἰς τὸν κυριώτερον σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς εὐτυχίας των, ὡσὰν ὅπου καθεὶς ἀπὸ αὐτούς, εὐρισκόμενος εἰς μίαν παντοτινὴν ἀβεβαιότητα, φυλάττει καθεὶς ξεχωριστὸν τρόπον εἰς τὸ νὰ ζῆ, καὶ ἐξακολούθως προσπαθεῖ διηνεκῶς νὰ διαφθεῖρῃ τὴν διαγωγὴν του, καὶ νὰ τὴν παρομοιάζῃ μὲ τὴν θέλησιν τοῦ τυράννου, ἐπειδὴ τὸ πᾶν κρέμαται ἀπὸ αὐτὸ τὸ βρωμερὸν τέρας.

Ὅθεν, ὅποιος εὐτυχεῖ, ἀγνοεῖ τὸ αἴτιον, καθὼς καὶ ὅποιος δυστυχεῖ. Οὐχὶ δὲ ὑπὸ τῆς νομαρχίας ἀκολουθεῖ οὕτως. Ἀλλ' ἀπαξάπαντες ποθοῦσι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἤγουν τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν νόμων, ἐξ ὧν πηγάζει ἡ εὐτυχία πάντων, καὶ διὰ τοῦτο, ἂν διαφέρουσι εἰς ἄλλας τῶν ἰδέας, εἰς τὸν ἀναγκαιότερον ὅμως σκοπὸν ὁμογνωμοῦσιν ἅπαντες. Ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον.

Ἔχοντες ὅλοι οἱ ἔλευθεροὶ ἄνθρωποι τὴν ἰδίαν ζέσιν καὶ ἀγάπην εἰς τὴν διοίκησίν τους, ὅταν ἡ χρειαὶ τὸ καλῆ, ὅλοι ὁμοθυμαδὸν τρέχουσι εἰς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος των, ἤτοι τῶν νόμων των καὶ τῆς εὐτυχίας των. Οἱ δούλοι δὲ εὐρισκόμενοι πάντοτε ἀσύμφωνοι, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαυθεντεύσῃ τὴν πατρίδα του, ἐκουσίως καὶ μὲ πόθον, νομίζοντές τὴν ἐν ἀλλότριον κτῆμα, καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε νικῶνται. Εἰς αὐτούς, ἀγαπητοί μου, λείπει τὸ κυριώτερον μέσον διὰ τὴν νίκην, τοὺς λείπει, λέγω, ἡ ὁμόνοια, ἐπειδὴ, ὡς προεῖπον, δὲν ἔχουν ὅλοι τὸν ἴδιον σκοπὸν, καὶ ἐν καιρῷ βίας, ὁ δούλος δὲν στοχάζεται δι' ἄλλο, εἰμὴ μόνον καὶ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του μόνον εὐρίσκει καὶ πατρίδα, καὶ συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ τέλος πάντων τὴν εὐτυχίαν του. Καὶ μὴν ἠμπορῶντας νὰ ἐλπίζῃ εἰς ἄλλο τι, οὔτε δι' ἄλλο τι τὸν μέλει, παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ οὕτως ἀκολουθεῖ: ὅπου δούλοι, ἐκεῖ καὶ ἀσυμφωνία, ὅπου δὲ ἀσυμφωνία, ἐκεῖ καὶ ὄλεθος.

Οἱ τύραννοι, ὦ Ἕλληνες, μὲ τὸ νὰ γνωρίζουν τὴν ἀφ' ἑαυτῶν των ἀδυναμίαν, πάντοτε ἐπροσπάθησαν διὰ μέσου τῆς ἀσυμφωνίας, νὰ κυριεύουν καὶ τυραννοῦν τὴν ταλαίπωρον ἀνθρωπότητα, καὶ πάντοτε διὰ μέσου αὐτῆς ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των. Ἡ ἀσυμφωνία, βέβαια, εἶναι ἓνα ἀλάνθαστον προγνωστικὸν σημεῖον δουλείας. Πολλὰ εὐκόλως, ὦ Ἕλληνες, νικεῖται ἓνας ἀσύμφωνος ἐχθρός. Ὅσον δυνατὸς καὶ νὰ εἶναι, ἐπειδὴ αὐτὴ τὸν διαμοιράζει, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἰς τόσους μικροὺς ἐχθρούς, καὶ ἡ δύναμίς του ἐξακολούθως ἐλαττοῦται. Καθὼς ἐπὶ παραδείγματι οἱ δάκτυλοι τῆς χειρός, οἱ ὁποῖοι κινούμενοι ὅλοι μαζί, ἔχουσιν ἀσυγκρίτως μεγαλειτέραν δύναμιν, παρὰ ἀπ' ὅ,τι ἤθελεν ἔχει ὁ καθεὶς κατὰ μέρος.

Ἡ ὁμόνοια, λοιπόν, εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἐξακολούθησις τῆς ἐλευθερίας, καθὼς καὶ ὁ ἕρος τῆς πατρίδος, καὶ πάντα τὰ θαυμάσια καὶ χρηστὰ ἔργα. Πρὸς τούτοις, εἰς τὰς ἐλευθέρους πολιτείας, μόνον, φυλάττεται σώα ἡ ἀληθὴς καὶ γλυκεῖα εἰκὼν τοῦ γάμου, ἡ ὁποία εἰς τὴν φυσικὴν ζωὴν ἔλειπε, καὶ εἰς τὴν δουλείαν κατεστάθη τὸ ἀχρειέστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Οἱ πατέρες ἀμφιβάλλουν διὰ τὰ ἴδια των τέκνα, καὶ αὐτὰ ἀγνοοῦσι τοὺς ἀληθεῖς γεννήτοράς των. Ποῦ ἀναισχύντως αἱ γυναῖκες προστάζουσι τοὺς ἄνδρας, καὶ ποῦ ἀσπλάγχχνως οἱ ἄνδρες τυραννοῦσι τὰς συζύγους των, ποῦ ὁ γάμος ἐκτελεῖται ὁ ὕστερος, καὶ ποῦ συζεύγονται δύο, ὅπου ποτὲ δὲν ὠμίλησαν μαζί.

Ἀλλά, ποτὲ δὲν ἤθελα τελειώσει, ἂν ἤθελα περιγράψῃ καταλεπτῶς τῶν διαφόρων ὑποδουλωμένων λαῶν τὰς ἀσελγείας καὶ κακὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι διαφέρουσι ἀλλήλων, ὡς καὶ αἱ τυραννίαι διάφοροι ἀποκαθίστανται ἀπὸ τὰς περιστάσεις, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ πρῶτα ἤθη τοῦ ὑποδουλωθέντος λαοῦ, ἀπὸ τὸ κλίμα, ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν κατοίκων, ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἀπὸ μύρια ἄλλα αἴτια, ὅπου δὲν ἀναφέρω, χάριν συντομίας. Οἱ δούλοι, ὡστόσον, ἢ ἀπὸ μίαν ἄκραν ἀδιαφορίαν, ἢ ἀπὸ ἄτιμον σκοπὸν, ἢ ἀπὸ βίαν, ἢ ἀπὸ φιλαργυρίαν, ἢ ἀπὸ μόνην φιλαυτίαν, παρακινοῦνται καὶ ὑπανδρεύονται, καὶ βέβαια, κανεὶς ἀπὸ αὐτούς δὲν λαμβάνει γυναῖκα, μὲ τὸ ἴδιον τέλος, ὅπου οἱ προπάτορές μας τὸ ἔκαμνον.

Οἱ ἔλευθεροὶ γονεῖς ἐπρόσμεναν μὲ χαρὰν νὰ ἀποκαταστήσουν ἐντελῆ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων των, καὶ οἱ νέοι ἐλάμβανον τὰς νέας διὰ συζύγους των, εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅπου ἡ ἰδία φύσις προσδιορίζει. Ἀλλὰ φεῦ! ὁ δούλος, ὁ ἐξηκοντούτης λέγω δούλος, λαμβάνει διὰ γυναῖκα μίαν δεκαπενταετῆ κόρην, ἢ μία γραῖα ὑπανδρεύεται ἓνα νέον, καὶ

ούτως ἀρχινᾶ ἡ δυστυχία των καὶ τὰ βάσανά των, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των. Οἱ Ἕλληνας, εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας, ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἐπιτύχουν, εἰς τοὺς νυμφίους, συμφώνως τοὺς στοχασμούς των, τὰς ἰδέας των, τὰ ἰδιώματά των, καὶ τὴν ἡλικίαν των, οἱ Ἕλληνας δὲ τῶν παρόντων αἰῶνων, εἰς τὰ χρήματα μόνον ἀτενίζουσιν ἢ μόνον εἰς τὰ κάλλη, καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἰς ἀλλοτρίαν γῆν, καὶ ἀλλογενεῖς λαμβάνουν διὰ γυναικας - περὶ ὧν κατωτέρω ρηθήσεται. Τότε τὰ τέκνα ἦτον γλυκεῖα ἐλπίς τῶν γεννητόρων, νῦν δὲ πρόξενος βασάνων καὶ ἀδημονιῶν (9). Μάλιστα δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου οἱ νέοι μόλις φθάνουν εἰς τὴν ποθουμένην ἡλικίαν τῆς νεότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἠμποροῦν νὰ ὠφελήσουν τοὺς γονεῖς των, καὶ νὰ τοὺς ἀνταμειψῶσι διὰ τὰς χάριτας, ὅπου παρ' αὐτῶν ἔλαβον, ἡ ἀνάγκη εὐθύς τοὺς ξεχωρίζει, καὶ πολλάκις διὰ παντός, ἀπὸ τοὺς γεννήτοράς των, τοὺς συγγενεῖς των καὶ τοὺς φίλους των, διὰ νὰ τοὺς ἐκθέσῃ εἰς τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης, εἰς τοὺς ἐλέγχους τῶν βαρβάρων, καὶ τέλος πάντων εἰς ἀνυπόφορον κακὸν γῆρας εἰς ἀλλοτρίαν γῆν.

Ἰδοῦ, ἰδοῦ λοιπόν, ὦ Ἕλληνας, εἰς τί μᾶς ἔφευγεν ἡ δουλεία, καὶ εἰς ὁποίαν ἀθλίαν κατάστασιν ἐκαταντήσαμεν. Εὐκόλως ἠμπορεῖτε νὰ καταλάβητε τώρα, ὦ Ἕλληνας, πόσον εἶναι τὸ χρέος τῶν ἐλευθέρων λαῶν εἰς τὸ νὰ διαυθεντεύσωσι τὴν πατρίδα των, καὶ ἐξακολούθως πόσον εὐχαρίστως τὸ ἐκπληροῦσι. Ἀφοῦ ὅμως συντριψέτε τὰς ἀλύτους σας, τότε θέλετε αἰσθανθῆ, ἀγαπητοί μου, καὶ εὐκολώτερα καὶ καλλιότερα, τὴν δύναμιν, ὅπου ἔχει ἡ ἐλευθερία εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ δέ, σιωπώντας κάθε ἀποδεικτικὴν διήγησιν, τελειῶνω μὲ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα.

Εὐρισκόμενος ἓνας στρατιώτης, λέγει ὁ ἀξιόγαστος Πλούταρχος, εἰς τὴν μάχην, καὶ ἀφοῦ ἐνίκησαν τὸν ἐχθρόν, ἔτρεξεν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πλοιάριον εἰς ἓνα ποταμόν, ὅπου ἤθελε νὰ διέλθῃ ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν ἀντικειμένων, καὶ φθάνοντάς το τὸ ἤρπασε μὲ τὴν δεξιάν του χεῖρα, διὰ νὰ τὸ βαστάξῃ, ἕως νὰ ἔλθουν οἱ συμπολίται του, ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τὸ πλοῖον τοῦ τὴν ἐσύντριψαν, αὐτὸς δὲ παραχρῆμα ἐκτείνει τὴν ἀριστεράν καὶ ἔπαθε τὸ ἴδιον. Τότε, ὡς λέων, ὠρμησε μὲ τοὺς ὀδόντας νὰ τὸ ἀρπάξῃ, καὶ εὐθύς τὸν ἀποκεφάλισαν. Ὡ! πόσον, πόσον ζῆλον ἡ πατρίς εἶχεν ἐμφυτεύσει εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνου τοῦ ἥρωος! Καὶ πόσον ἀπέδειξεν ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς αὐτήν!

(1) Ἄς θεωρήσῃ, διὰ μίαν στιγμὴν, ὁ ἀναγνώστης ἓνα τεχνίτην μὲ ἕξι τέκνα, καὶ τὸν τύραννον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔπειτα ἄς μὴν καταπεισθῆ, ἂν ἠμπορέσῃ.

(2) Ἄν ἓνας νέος μεγάλου πνεύματος παρ. χάριν, γεννᾶται ὑπὸ δουλείας υἱὸς ἐνὸς χαλκέως, τί ἄλλο ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ, παρὰ ἓνας χαλκεύς; Ἄν ὅμως ὁ αὐτὸς υἱὸς εὐρίσκετο εἰς ἐλευθέραν πολιτείαν, τότε εἰς τὰ κοινὰ φροντιστήρια ἤθελε φανῆ μεγαλειέτερος ἀπὸ τὸ εἶναι του, καὶ ἐξακολούθως ἤθελεν ἀποκατασταθῆ ὅσον ἠμποροῦσε ἀξιώτερος, καὶ ἡ πατρίς δὲν ἤθελε χάσει εἰς αὐτὸν ἓνα διαυθεντευτήν, καὶ αὐτὸς ἤθελεν ἀπεθάνει μέγας ἄνθρωπος.

(3) Τὸ παράδειγμα τοῦ ζυγίου εἶναι ἀρκετὸν νὰ καταπέισῃ καθένα.

(4) Ὁ πόλεμος τῆς Σαλαμίνης, τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Πλατείας εἶναι ἀρκετὰ ἀποδείξεις, διὰ νὰ καταπέισουν κάθε νοῦν ἔχοντα ἄνθρωπον.

(5) Ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς τούτοις, νὰ εἶναι γεωμέτρης καὶ γεωγράφος, νὰ γνωρίζῃ τὴν μηχανικὴν, τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ρητορικὴν, διὰ τῆς ὁποίας πολλάκις ἀρπάζει τινὰς τὴν νίκην σχεδὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

(6) Οἱ προπάτορές μας ἀνάμεσα εἰς τὰ τόσα ἄλλα μαθήματα, ὅπου ἠναγκάζοντο νὰ ἀποκτήσωσι, ἡ μουσικὴ, καὶ ὁ χορός, συναριθμοῦντο ἐκ τῶν ἀναγκαιοτέρων· ὡσὰν ὅπου ὁ ἀρχιστράτηγος διὰ μὲν τῆς μουσικῆς, ἡ ὁποία ἔχει τοιαύτην συνέχειαν μὲ τὰ ψυχικὰ πάθη, ὅπου ποτὲ μὲν συγχύζει, ποτὲ δὲ καταπραῦνει, θέλει ἐρεθίζει κατὰ τὴν χρεῖαν καὶ ἐξυπνᾶ τὸ θάρρος καὶ ἐνθουσιασμόν τῶν στρατιωτῶν, διὰ δὲ τοῦ χοροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου μανθάνει ὁ ἄνθρωπος νὰ προσαρμόξῃ τὰ βήματα, ἐν καιρῷ, μὲ τὸ μουσικὸν λάλημα, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλιότερα, νὰ μετρᾷ μὲ τοὺς πόδας τὸν καιρὸν τοῦ λαλήματος, εἰς τρόπον ὅπου τόσον δέκα, ὅσον καὶ χίλιοι, κινοῦνται καὶ περιπατοῦσιν ὅλοι μαζί, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ πρῶτος καθὼς καὶ ὁ ὕστερος, διὰ μέσον του, λέγω, θέλει βιάζει ἢ βραδύνει τὸ περιπάτημα τῶν στρατιωτῶν του.

(7) Αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ ἐλαττώματα ὅλων τῶν τυράννων: χωρὶς συνείδησιν, ἄρπαξ, φονεὺς, θηλυμανής, ἀρσενοκοίτης, ἄσπλαχνος, σκληρὸς τῆ καρδία, κλέπτῃς φοβερός, αἰμοβόρος, ἄδικος τέλος πάντων, καὶ ἀναιδέστατος ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Ἡ πονηρία του δὲ καὶ ἀδιαντροπία του παρακινουσι τοὺς ἀπανθρωποτάτους κόλακάς του, νὰ τὸν νομίζωσι πνευματώδη καὶ ἄξιον.

(8) Τὰ παιδιά, ἐπὶ παραδείγματι, ἐνθυμοῦντο τὰ κοινὰ φροντιστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα ὅλα μαζί ἐδιδάσκοντο τὰς ἀρετάς, μὲ κοινήν εὐχαρίστησιν, ἐνθυμοῦντο τὰς γλυκεῖας καὶ ὀρθὰς συμβουλὰς τῶν καθηγητῶν των, ἐνθυμοῦντο τὰ βραβεῖα, ὅπου ἐλάμβανον εἰς τὰ χρηστὰ ἔργα των, καὶ τοὺς στεφάνους εἰς τὴν προκοπὴν των, τὴν ἀγάπην καὶ εὐνοίαν τῶν μεγαλειέτερων, τὰς περιδιαβάσεις των, καὶ τέλος πάντων, μὲ τὴν λέξιν τῆς Πατρίδος ἐνεθυμοῦντο τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν των. Οἱ νέοι ἐπρόσθετον εἰς τὰ ρηθέντα τοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνας, τὴν δόξαν τῶν ἀρμάτων, τὴν ἀνωτάτην χαρὰν τῆς

κοινης ὑπολήψεως, τὴν ἐλπίδα τῆς ταχέως συναριθμήσεώς των εἰς τὸν κατάλογον τῶν συμπολίτων καὶ τῶν διαυθεντευτῶν τῆς πατρίδος, καὶ τὴν ἀνέκφραστον χαρὰν τῆς φιλίας. Οἱ ἄνδρες, παρομοίως, ἐκτὸς τῶν ρηθέντων, ἐνθυμοῦντο τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ὠραίων συμβίων των, τοὺς γλυκυτάτους καρπούς τοῦ γάμου των, καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἱ γέροντες, τέλος πάντων, ἐνθυμοῦντο τὴν δικαιοσύνην, τὴν εὐλάβειαν πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὸ σέβας εἰς αὐτούς. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς των, διὰ μιᾶς λέξεως, ἐπαρησιάζοντο εἰς τὰς ἰδέας των, καὶ ἡ βεβαία ἀθανασία τοῦ ὀνόματός των εὐφραίνει τὰς καρδίας των.

(9) Ἡ ἐλευθέρα μήτηρ ἐθήλαζε τὰ ἴδια τέκνα τῆς μόνης τῆς καὶ μὲ ἄκραν χαρὰν, ἀλλ' ἡ διεφθαρμένη δούλη τῆς Γαλλίας, ἡ καὶ τῆς Ἰταλίας, καὶ μερικαὶ ψευδαρχόντισσες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μόλις καταδέχονται νὰ τῶν ὀμιλήσουν, καὶ σιχαίνονται νὰ τὰ ἀσπασθῶσι. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτὰς οὔτε κἂν γνωρίζουσι τὰ τέκνα των, ἐπειδὴ, εὐθύς ὅπου τὰ γεννῶσι, τ' ἀρπάζει μία ξένη δούλη, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὰ μεταφέρουν εἰς τὰ φροντιστήρια, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κολαστήρια, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν ἐβγαίνουν, εἰμὴ μετὰ δεκαπέντε χρόνους. Πῶς λοιπόν, νὰ μὴν παύσῃ εἰς τοὺς νέους ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς των ἀγάπη, ἡ ὅποια γεννᾶται μόνον ἀπὸ τὴν καλοποιῖαν; Αἱ τοιαῦται μητέρες, ὅταν ἐνθυμῶνται μόνον τὰ ὀνόματα καὶ τὸ γένος τῶν τέκνων των, εἶναι ἀρκετόν, μάλιστα περισσόν.

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΙ

Ἀναγκαῖον μοι φαίνεται, ἀγαπητοί μου, τώρα, ὅπου ἐκαταλάβητε τὸ πόσον χρέος ἔχει ὁ ἐλεύθερος νὰ διαυθεντεύῃ τὴν πατρίδα του, καὶ πόσον εὐχαρίστως τὸ ἐκτελεῖ, νὰ σᾶς φανερώσω ἐν συντόμῳ, τίνι τρόπῳ καὶ οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ ὑποδουλώνονται, καὶ πόσον δύσκολος εἶναι ἡ ἐπανόρθωσις τινῶν, πόσον δὲ εὐκολος ἄλλων. Ἀλλά, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν καλλιότερα, ἂς ἐρευνήσωμεν πρότερον τὰς αἰτίας τοιαύτης μεταβολῆς, καὶ βέβαια, θέλει μᾶς εὐκολυνθῆ ἡ κατάληψις τῆς.

Βέβαια, φαίνεται νὰ εἶναι μία ἀναγκαῖα ἐξακολούθησις τῆς ὑπάρξεως τοῦ παντός αὐτῆ ἢ παντοτινῆ μεταβολῆ καὶ ἀκαταστασία ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, ἡ ὅποια μᾶς ἀποδεικνύει τὴν ἀτελειότητά μας, καὶ εἶναι φανερὰ ἡ αἰτία! Πῶς δύναται νὰ ἔβγῃ ἐκ τοῦ ἀτελοῦς τὸ ἐντελές; Πῶς ἢμπορεῖ ὁ ἀδύνατος καὶ περιορισμένος μας νοῦς, νὰ ἐφεύρῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ πράγματα σταθερὰ καὶ ἐντελῆ; Ἄφευκτος, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀτελειότης καὶ ἀκαταστασία εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, διὰ τοῦτο, ὡς πρὸς ἡμᾶς, ὅσα ὀλιγοτέραν ἀτελειότητα φυλάττουσι, ὡς ἐντελῆ νομίζονται, καὶ ἐξ ἐναντίας, μὴν ὄντας ἐντελές οὐδέν, δὲν εὐρίσκειται ἐξακολούθως πρᾶγμα, ὅσον καλὸν καὶ ἂν εἶναι, ὅπου νὰ μὴν ὑποθέτῃται ἐν καλλιότερον ἀπὸ αὐτό, καὶ ὅσον ἐντελές νὰ φαίνεται, νὰ μὴν εὐρίσκη τινὰς εἰς αὐτὸ διαφόρους ἀτελειότητας.

Ἡ ν ο μ α ρ χ ί α λοιπόν, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι, ὡς ἀπεδείχθη, ἡ καλλιότερα διοίκησις, καὶ μόνη πρόξενος τῆς εὐτυχίας μας, μ' ὅλον τοῦτο, καὶ αὐτὴ ἔχει τὰ ἐλαττώματά τῆς, ὡς ἔργον ἀτελοῦς ποιήματος, δηλαδὴ ὡς ἀνθρώπινον ἔργον, καὶ οὕτως, ἀφοῦ διέλθῃ τὴν νηπιότητα, τὴν νεότητα, τὴν ἀνδρότητα, τέλος πάντων γηράζει καὶ ἀπεθαίνει. Αὐτὴ ἡ διοίκησις ἢμπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ εἰς ἓνα πύργον ὑψηλὸν καὶ περιφημον, ὁ ὅποιος, ὅταν κτισθῇ ἀπὸ ἀρχιτέκτονα ἄξιον βέβαια, βαστάται καὶ μένει σῶος διὰ πολλοὺς αἰῶνας, ἀλλὰ πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν ἄφευκτον νόμον τοῦ καιροῦ, καὶ πρέπει ἀφ' ἑαυτοῦ του νὰ γκρεμισθῇ. Ἀλλά, πολλάκις, τὸ συμβεβηκὸς προλαμβάνει. Ἐνας σεισμός, παραδείγματος χάριν, ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ καταδαφίζει αἰφνιδίως τὸ πλέον στερεὸν κτίριον! ἢ τὸ πέσιμον ἄλλου τινὸς πύργου, γκρεμνίζει καὶ αὐτόν, ἢ τέλος πάντων ἡ πυρκαϊά. Οὕτως, ἀδελφοί μου, καὶ ἡ ν ο μ α ρ χ ί α ὑποδουλῶνεται ἀπὸ τοὺς γείτονάς τῆς, ὅταν αὐτοὶ πρῶτον ὑποδουλωθῶσι, ἢ ἀπὸ κανένα τύραννον, ὅπου νὰ ἔλθῃ μὲ μεγάλας δυνάμεις νὰ τὴν κυριεύσῃ. Τότε, ἀγαπητοί μου, καθὼς ὁ πύργος γίνεται ἓνας σωρὸς ἀπὸ καταχαλάσματα, οὕτως καὶ ἡ ν ο μ α ρ χ ί α μεταβάλλεται εἰς μοναρχίαν, ἥτοι τυραννίαν (1).

Τώρα λοιπόν, ὅπου ἐβεβαιώθημεν διὰ τὴν ἄφευκτον μεταβολὴν τῶν διοικήσεων, ἀκούσατε πρῶτον, παρακαλῶ, πότε εἶναι δύσκολος ἡ ἐπανόρθωσις μιᾶς ὑποδουλωμένης ν ο μ α ρ χ ί ας, καὶ ἔπειτα θέλω σᾶς φανερώσει τὸ πότε εἶναι εὐκολος.

Τὸ πρῶτον θανατηφόρον σύμπτωμα, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, μιᾶς ἐλευθέρας πολιτείας, ὅπου πλησιάζει εἰς τὸ τέλος τῆς, ἥτοι εἰς τὴν δουλείαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δυσκόλως ἢμπορεῖ νὰ ξανέβγῃ, εἶναι ἡ διαφθορὰ τῶν ἠθῶν, ἀφοῦ, λέγω, ὁ καιρὸς καὶ ἡ πολυτέλεια ἀδυνατίσουν τὴν ἐνέργειαν τῶν νόμων, τότε ἀρχίζει τὸ μέγα κτίριον νὰ τρέμη, καὶ ἡ πολιτεία βαδίζει πρὸς θάνατον.

Παύει, παραχρῆμα, ἐκείνη ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ὅπου πρότερον ἔνωσε εἰς ἓν ὅλους τοὺς συμπολίτας, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν τόπον τῆς ἡ διχόνοια, μία ἀλλεπάλληλος δυσπιστία, ὁ φόβος τέλος πάντων. Εὐθύς γεννᾶται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν συμπολιτῶν μία γενικὴ ἐπιθυμία ἀρχῆς. Οὔτε πλέον στοχάζονται πατρίδα, οὔτε δόξαν, οὔτε τιμὴν, ἀλλὰ καθεὶς φοβούμενος νὰ μὴν εἶναι δυναστευμένος, θέλει νὰ δυναστεύσῃ, καὶ τότε οἱ ἀρχηγοί, ἀρπάζοντες τοὺς νόμους εἰς τὰς

χειρας των, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, παραχρημα ὁ λαὸς γίνεται δούλος, καὶ αὐτοὶ τύραννοι. Καὶ ἰδοὺ ἡ ὀλιγαρχία. Ἀλλ' ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας εὐθὺς εὐρίσκεται ἕνας, ὁ πονηρότερος, ὁ ὁποῖος, δυναστεύοντας τοὺς λοιποὺς, ὑψώνεται εἰς τὸν θρόνον καὶ γίνεται μονάρχης, ἤτοι τύραννος, καὶ ἰδοὺ ἡ μοναρχία, ἤτοι τυραννία.

Ἡ τυραννία, ἀγαπητοὶ μου, ἄλλο δὲν εἶναι, παρὰ μία ἀνεξάρτητος καὶ ἀπολελυμένη ἀρχὴ ἑνὸς πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ διὰ τοῦτο εἰς οὐδὲν διαφέρει ἡ μοναρχία ἀπὸ τὴν τυραννίαν. Ἀλλά, τὴν σήμερον, ὅπου τὰ ἑννέα δέκατα τῆς οἰκουμένης εἶναι δούλα, καὶ ὑπὸ τυραννίας βασανίζονται, δὲν κρίνω τόσον ἀναγκαῖον νὰ περιγράψω καταλεπτῶς τὴν ιδιότητά της, μάλιστα εἰς ἑσᾶς, ὧ Ἕλληνες, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου περὶ τῶν ὀθωμανῶν θέλω ὁμιλήσει. Ὅθεν, μόνον ἐν συντόμῳ, θέλω ἀναφέρει τι δι' αὐτοὺς, ὅπου τὴν σήμερον ὀνομάζουν βασιλέας ἐναρέτους καὶ πεπολισμένους.

Αὐτοί, ὧ Ἕλληνες, διὰ μέσου τῆς θρησκείας καὶ τῶν νόμων, ἐκτελοῦσι τὰ ὅσα ἢ κακία τους τοὺς διδάσκει, καὶ εἰς ἄλλο δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴν τυραννίαν, εἰμὴ μόνον ὅτι προσποιῶνται. Αὐτοί, ἀδελφοί μου, ἀδικοῦσι, κλέπτουσι, ἀρπάζουσι, καὶ θανατώνουσι, πλὴν τὰ πάντα ἀναφέρουσιν εἰς τοὺς νόμους, τοὺς ὁποῖους αὐτοὶ μόνον τους συνθέτουσι, αὐτοὶ ἐνεργοῦσι, καὶ αὐτοὶ δὲν ὑπακούουσι. Ὡ, πόσον εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ ἀνεξάρτητος ἐξουσία ἀφανίζει καὶ τὸν πλέον ἐνάρετον ἄνδρα (2)!

Ἄν, κατὰ συμβεβηκός, ἀγαπητοὶ μου, εὐρεθῆ καὶ κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, δὲν λέγω δίκαιος καὶ ἐνάρετος, ἐπειδὴ ἤθελεν κατέβῃ παρ'εὐθὺς ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀλλ' ὅπως οὖν καλῆς διαθέσεως, ἀφοῦ δι' ὀλίγον καιρὸν δὲν ἀπαντήσῃ ἀνθίστασιν εἰς τὰ προστάγματά του, ἀποκαθίσταται καὶ αὐτὸς ὅμοιος τοῖς λοιποῖς. Ὁ θρόνος, ἀδελφοί μου, ἀλλάζει τὴν φύσιν, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, τοῦ ἐπ' αὐτὸν καθημένου, καὶ ἐνθυμηθῆτε το, ὅτι ὁποῖος δὲν ἀκούει ποτὲ τὸ ὄχι, σπανίως τοῦ τυχαίνει τὸ ναί. Καὶ κάθε τύραννος νομίζει διὰ χρέος ἀπαραίτητον τῶν δούλων του τὸ νὰ ὑπακούεται.

Ἡ ἱστορία, καλλιότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, μᾶς παρασταίνει τὸ τί εἶναι οἱ τύραννοι. Ὁ Διονύσιος, τύραννος τῆς Συρακούζης, ἐφόνευσεν ἕνα πολίτην, διὰ νὰ εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν του, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν τύραννον, οἱ νῦν δὲ τύραννοι, οἱ λεγόμενοι βασιλεῖς, θανατώνουσιν ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ φυσιογνωμία δὲν ἠθελεν τοὺς ἀρέσει! Ἄς μὴν θαυμάσουν εἰς αὐτὸ μερικοὶ, ὅπου ἀγαποῦσι νὰ τοὺς διαυθεντεύωσι, ἀλλ' ἄς εἰδοποιηθῶσι πρότερον, διὰ τὰ ὅσα κάθε στιγμὴν ἀκολουθοῦν εἰς τὰς βασιλικὰς αὐλάς, καὶ ἔπειτα, ἄς ἀμφιβάλλουν, ἂν ἤμπορουν, εἰς τὰ πλημμελήματα καὶ ἀδικίας αὐτῶν τῶν τεράτων.

Αὐτοί, διὰ παραμικρὰς αἰτίας, καὶ συχνάκις διὰ μίαν βάρβαρον ὀρεξίαν τους, ἀποφασίζουσιν τὸν θάνατον τόσων χιλιάδων ὑπηκόων, κηρύττοντες τὸν πόλεμον ἀναμεταξὺ των. Αὐτοὶ δὲν ψηφοῦσι οὔτε φιλίαν, οὔτε συγγένειαν, καὶ σπανίως ἕνας βασιλεὺς ἀνεβαίνει εἰς τὸν θρόνον, χωρὶς νὰ πατήσῃ πρότερον τὰ λείψανα τῶν συγγενῶν του ἢ τῶν προγόνων του (3).

Ὡ, πόσον ἤθελε τρομάξει κάθε αἰσθαντικὸς ἄνθρωπος, ὅπου βλέπει τὰ βασιλικὰ παλάτια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος φαίνονται τόσον λαμπρὰ καὶ ζωγραφισμένα, ἂν ἤθελεν ἰδεῖ μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν ἐκείνους, ὅπου τὰ κατοικοῦσι, εἰς τὴν ἀληθῆ στάσιν τῆς καρδίας των καὶ τῆς διαθέσεώς των. Ὡ, πόσον ἤθελεν κλαύσει διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, βλέποντας τόσα πλήθη ἀνθρώπων, νὰ προσμένωσι τὴν εὐτυχίαν των ἀπὸ μερικὰ τέρατα, ὅπου εἰς ἄλλο δὲν ἐπιμελοῦνται, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσουν τὰς σαρκικὰς των ἐπιθυμίας καὶ ἀλόγους ὀρέξεις των! Πόσον ἤθελεν μετανοήσῃ, ὅσοι νομίζουσιν, ὅτι οἱ βασιλεῖς ἐπιμελοῦνται διὰ τὸ καλῶς ἔχειν τῶν λαῶν των, θεωρῶντες τους δεδομένους εἰς παντοτινὰς τρυφάς!

Διατί δὲν στοχάζονται οἱ μοναρχολάτραι, ὅτι καὶ κατὰ φυσικὸν τρόπον δὲν εἶναι δυνατὸν ἕνας βασιλεὺς νὰ ἤμπορέσῃ κατὰ χρέος νὰ ὀδηγήσῃ τὰ πάντα; Πῶς, ἀγαπητοὶ μου, ἕνας ἀμαθὴς καὶ ὀκνηρὸς νὰ ἐκτελέσῃ ὅλα ἐκείνα, ὅπου εἰς τὰς ἐλευθέρως πολιτείας τόσοι ἐνάρετοι καὶ ἄξιοι πολῖται, προσπαθοῦντες ὅλοι μαζὶ διὰ τὸ κοινὸν ὄφελος, καὶ διὰ τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν νόμων, ὄχι ὀλίγας φορὰς σφάλλουσι; Πῶς νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς νόμους ἐκεῖνος, ὅπου ὀρίζει, πρὶν γεννηθῆ; Καὶ πῶς νὰ διοικήσῃ ὀρθῶς ὁ παραβάτης τῶν νόμων; Πῶς νὰ γνωρίσῃ τὸ χρέος του ἐκεῖνος, ὅπου ἀνετράφη εἰς τὸν κόλπον τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς κολακειάς; Ποῦ περισσεύει καιρὸς τοῦ μονάρχου, νὰ στοχασθῆ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ του (4);

Πῶς λοιπόν, πῶς τάχατες νὰ διοικῆ αὐτὸς, ὅπου ποτὲ δὲν στοχάζεται εἰς τὴν διοίκησιν; Ἐ, πολλὰ εὐκόλως, ἀδελφοί μου. Αὐτὸς ἐκλέγει, ἢ εὐρίσκει ἐκλεγμένον ἕναν ἄλλον παράσιτον κόλακα, τοῦ ὁποῖου δίδει ὅλην τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς, ἔχοντας διπλᾶ τὰ ἐλαττώματα, ὡς δούλος δηλαδὴ καὶ ὡς κύριος, δὲν ἤμπορεῖ οὔτε αὐτὸς νὰ διοικῆ μόνος του. Ὅθεν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ κυρίου του, ἐκλέγει καὶ αὐτὸς ἐδικούς του ὑποδιακόνοους, καὶ οὕτως ἡ ἀρχὴ διαμοιράζεται εἰς τόσους δούλους μισθωτοὺς, οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ κερδίσουν τὰ ἄτακτα καὶ ἀναρίθμητα ἔξοδα, ὅπου τοὺς χρειάζονται, πωλῶσι τὴν δικαιοσύνην, καὶ τυραννοῦσι τὸν ταλαίπωρον λαόν, ὅσον περισσότερον δύνανται.

Εἶναι ἀδύνατον, λοιπόν, ἕνας λαὸς νὰ ἀγαπήσῃ ποτὲ τὸν τύραννόν του, ἀλλ' ὁ τύραννος, ἀδελφοί μου, ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ μισῇ τοὺς δούλους του, ἐπειδὴ γνωρίζει ἀρκετῶς, ὅτι οἱ δούλοι δὲν ἤμποροῦν νὰ ἀγαπήσουν τὸν κλέπτην, τὸν φανερὸν ἄρπαγα τῆς ἐλευθερίας των. Ἀλλὰ διατί, καὶ πῶς ἕνας μόνον ἄνθρωπος, πολλάκις ἀμαθέστατος καὶ ἀναξιότατος,

πάντοτε δὲ θηριώδης, ἄσπλαγχνος, καὶ σκληρός, καθὼς εἶναι ὁ τύραννος, νὰ βαστᾶ ὑπὸ τῆς θελήσεώς του, τόσας χιλιάδας ἀνθρώπων, χωρὶς ἄλλην δύναμιν, οὔτε ἄρματα ἄλλα, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνα τῆς τυραννίας, καὶ τόσον πλῆθος ὑπηκόων, ὅπου τὸν μισεῖ, ἐπιθυμεῖ τὸν θάνατόν του, καὶ εἶναι τέλος πάντων ἐχθρός του, νὰ ὑπόκειται, νὰ ὑπακούη, καὶ ἀναισθητῶς νὰ ἀγωνίζεται, διὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν σκλαβιάν του, χωρὶς νὰ τολμῇ κανεὶς, νὰ φονεύσῃ ἐν τέρας, ἓνα μωρόν, ἀνανδρὸν καὶ οὐτιδανώτατον ἄνθρωπον, καθὼς, ἐξ ἀνάγκης, πρέπει νὰ εἶναι ὁ τύραννος; Διατὶ, τέλος πάντων, δὲν σείουν τὸν βαρύτερον ζυγὸν τῆς δουλείας των;

Ἔ, Ἕλληνες! ἡ ἰδία βαρύτης εἶναι τὸ αἷτιον τῆς ἀδυναμίας των, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον τὸν λαόν, ὅπου ἤθελεν εὐρεθῆ ὑπὸ τοιαύτης τυραννίας. Αὐτὸς κεχαυνώνεται τόσον, ὅπου χάνει τὴν δύναμιν τοῦ στοχασμοῦ. Ὅθεν, καὶ δυσκόλως ἐλευθερώνεται, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν δυστυχίαν του, καὶ μόνον ὁ καιρὸς ἤμπορεῖ νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοὺς.

Τοιοῦτοι λαοί, ἀδελφοί μου, ἂν κατὰ τύχην ἐκβάλλουν ἓνα, εἰς ἄλλον τύραννον ὑπόκεινται, καὶ πάντοτε μένουσιν δούλοι. Αὐταὶ αἱ τυραννίαι, ὧ Ἕλληνες, εἶναι συνθεμέναι ἀπὸ θεοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν. Ὁ τύραννος εἶναι ἓνα ἄγαλμα ἄπνουν καὶ ἀργόν, ὁ δὲ λαὸς δὲν τὸν ἐνθυμεῖται, παρὰ ὅταν ζητῇ τοὺς ἀξιοτέρους καὶ δικαιότερους συμπολίτας του, καὶ δὲν τοὺς εὐρίσκη. Ἡ ὀλιγαρχία μὲν συνίσταται εἰς τὸν ἀντιτύραννον καὶ ὀπαδούς του, μαζὶ μὲ μίαν κλάσιν μερικῶν ἀναιδεστάτων καὶ ἀμαθεστάτων ὑποκειμένων, ὅπου διὰ τὴν ὀκνηρίαν καὶ ἀργίαν, εἰς τὰς ὁποίας ζῶσι, καὶ μὲ τὸ νὰ τρέφονται ἀπὸ ξένους ἰδρωτὰς καὶ ἀναστεναγμούς, ἠθέλησαν νὰ ὀνομασθοῦν εὐγενεῖς. Ἡ δὲ θεοκρατία εἶναι ὁ κληρὸς (5).

Οἱ ἱερεῖς, ἀγαπητοί μου, φυλάττοντες ἓνα σκοπὸν καθόλου διάφορον, ἀπὸ τοὺς λοιποὺς συμπολίτας, πάντοτε ἐπροσπάθησαν, μὲ τὸ μέσον τῆς θεότητος, νὰ καταδυναστεύσουν τοὺς συμπολίτας των, καθὼς μέχρι τῆς σήμερον, μὲ τὴν ἀμάθειαν καὶ κακομάθησιν ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των. Αὐτοί, καλύπτοντες μὲ τίτλον ἀγιότητος τὰ πλέον φανερά ψεύματα, ἐγέμισαν τοὺς ἀδυνάτους νόας τοῦ λαοῦ ἀπὸ μίαν τοσαύτην δεισιδαιμονίαν, ὥστε ὅπου, ἀντὶ νὰ ὀνομάσουν ψεῦμα τὸ ἀδύνατον, τὸ ὀνομάζουν ἅγιον, καὶ οὕτως ἀδιστακτῶς πιστεύουσιν εἰς κάθε τους λόγον, οὔτε τολμοῦσι νὰ ἐξετάσωσι τὸ παραμικρόν, μάλιστα δὲ τοὺς εἶναι ἐμποδισμένον.

Ὅσα ἔπρεπεν ὅμως νὰ εἰπῇ τινὰς δι' αὐτὴν τὴν κλάσιν, ἢ συντομία τοῦ παρόντος μου λόγου μοῦ τὰ ἐμποδίζει. Καὶ μόνον ἀφήνω νὰ στοχασθῇ καθεὶς, ὅτι τόσον πλῆθος ἀργῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, ὅπου ζῶσι, τρυφοῦσι, καὶ πλουτίζουν ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν λοιπῶν, πόσον μεγαλειότερον εἶναι, ἀπ' ὅλα τὰ βάρη μιᾶς ὑποδουλωμένης πολιτείας, καὶ πόσον βοηθεῖ τὴν τυραννίαν τοιαύτη κλάσις, οὐσαὶ καὶ αἱ δύο δυνάμεις ἰδεαστικαὶ καὶ ἀνύπαρκτοι.

Ἀλλά, τί νὰ σᾶς εἰπῶ διὰ τὴν ἄλλην κλάσιν, τῶν ὀλιγάρχων λέγω, τῶν λεγομένων εὐγενῶν; Αὐτοὶ νομίζουν τὸν ἑαυτὸν τους τόσον διαφορετικὸν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, ὅπου μόλις καταδέχονται νὰ τοὺς ἀκούουν, χωρὶς νὰ τοὺς ἀποκρίνονται, οὔτε ποτὲ νὰ τοὺς συναναστρέφονται. Αὐτοί, ὧ Ἕλληνες, κατέχουσιν εἰς τὰς χεῖρας των ὅλα τὰ καθολικὰ καὶ ἀληθῆ πλοῦτη τῆς ἐπικρατείας, ἤτοι τὰ χωράφια, ἀμπέλια, καὶ ὀλόκληρα χωριά, τὰ ὁποῖα ἐνοικιάζουσι πρὸς τὸν λαόν, εἰς τρόπον, ὅπου ὁ λαὸς εἶναι σχεδὸν δούλος μισθωτὸς ἀπὸ αὐτούς, καὶ δουλεύει διὰ τὸ κέρδος αὐτῶν.

Ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὸ πλῆθος τῶν ἐλαττωμάτων, ὅπου χαρακτηρίζει αὐτὴν τὴν μιᾶν κλάσιν, ἢ σκληρότης, βέβαια, εἰς αὐτοὺς εἶναι γενικῆ, τὴν ὁποῖαν κληρονομοῦσιν κατὰ γενεαλογίαν, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτι, καθὼς τοὺς τίτλους των. Εἶναι αὐτόματοι εἰς τὸ ἄκρον, καὶ τοὺς δούλους των ψηφοῦσι πολλὰ ὀλιγότερον ἀπὸ τὰ ἴδια ζῶα των (6).

Ἀλλὰ εἰς τί συνίσταται αὐτὴ ἡ εὐγένεια, στοχάζεσθε, ὧ Ἕλληνες; Ἴσως εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη; Εἰς τὰ μεγάλα κατορθώματα, εἰς τὴν ἀξιότητα. Ἴσως εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην, καθὼς οἱ πρόγονοί μας ἐστοχάζοντο; Ἔ, οὐχί, οὐχί! Οἱ νῦν δούλοι κράζουσιν εὐγενεῖς τοὺς υἱοὺς τῶν πλουσίων, καὶ τόσον ἐβαρβαρώθησαν ἀπὸ τὴν σκλαβιάν, ὅπου εἰς πολλὰ μέρη πωλεῖται ὁ τίτλος τῆς εὐγενείας, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγοράζεται ἀπὸ τοὺς πλέον ἀναισθητοὺς τῶν πολιτῶν. Εἶναι ἀπερίγραπτος, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀναισθησία καὶ ἡ ἀμάθεια αὐτῶν τῶν ψευδοευγενῶν, καὶ ὅταν εὐρεθῇ ἀνάμεσα εἰς χιλίους ἓνας ὀλίγον μέτοχος ἀνθρωπότητος, εἶναι βέβαια ἄξιον θαυμασμοῦ.

Πῶς ἤμποροῦν αὐτοὶ νὰ μελετήσουν καὶ νὰ μάθουν τὰ χρεῖ τῶν ἀληθοῦς πολίτου; Πῶς νὰ τιμήσουν τὴν ἀρετὴν; Οἱ γονεῖς των ἄλλην ἔννοιαν δὲν ἔλαβον, παρὰ νὰ τοὺς διδάξουν τὸν τρόπον εἰς τὸ νὰ κολακεύονται ἀναμεταξύ των καὶ τὸ πῶς νὰ ὑβρίζονται μ' εὐμορφὰς λέξεις. Ἡ προσποίησις εἰς αὐτοὺς εἶναι τὸ πρῶτον καὶ ἀναγκαιότερον μάθημα (7). Ὡ! τῆς μωρίας των! Ὡ! ἐντροπὴ τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ, καὶ ἀφανισμὸς τοῦ κόσμου.

Τὰ καμώματα, ὧ Ἕλληνες, αὐτῆς τῆς κλάσεως εἶναι τόσον παιδαριώδη καὶ χαμερὰ, ὅπου, βέβαια, δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τόπον εἰς τὸ παρὸν θέμα, καὶ οὔτε ἐγὼ πλέον θέλω νὰ ἀναφέρω, ἀλλὰ τελειώνω μὲ τὸ ρητὸν τοῦ Πλουτάρχου, ὅστις λέγει: «κρεῖσσον γίνεσθαι λαμπρόν, ἢ γενναῖον», καὶ πάλιν «εὐγένεια καλὸν μὲν, προγόνων δὲ ἀγαθόν».

Ὅταν, λοιπόν, ὧ Ἕλληνες, μία ἐλευθέρᾳ πολιτεία, καταντήσῃ εἰς δουλείαν ἀφ' ἑαυτοῦ της, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν διαφθορὰν τῶν ἠθῶν, καὶ κατὰ τὸν τρόπον ὅπου ἐδιηγήθη, τότε, ἀγαπητοί μου, εἶναι πολλὰ δύσκολον νὰ ξαναλάβῃ μόνη της τὴν ἐλευθερίαν της, καθὼς φανερὰ μᾶς τὸ παρασταίνει ἢ ποτὲ θαυμαστὴ Ρώμη, ἢ ὁποῖα διὰ τόσους αἰῶνας εὐρίσκειται

σιδηροδέσμιος ὑποκάτω εἰς ἀνήκουστον τυραννικὴν θεοκρατίαν, καὶ βέβαια διὰ πολλοὺς ἄλλους αἰῶνας ἀκόμη θέλει μείνει. Ὅταν ὅμως μία ἐλευθέρα πόλις χάσῃ τὴν ἐλευθερίαν της ἀπὸ τὴν κυρίευσιν κανενὸς τυράννου, τότε, ὄχι μόνον δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τὴν ξαναλάβῃ, ἀλλὰ πολλὰ εὐκόλον, καὶ μάλιστα ἀναγκαῖον. Αὐτὸ δὲ ἀκολουθεῖ, ἐπειδὴ τὰ ἦθη μένουσιν τὰ αὐτά, καὶ ἡ πολιτεία ὑπόκειται μόνον εἰς τὴν δύναμιν, καὶ ἐξακολουθῶς ἡ ἐλευθερία εὐρίσκεται πάντοτε εἰς μάχην μὲ τὴν τυραννίαν.

Ὁ τοιοῦτος λαὸς ἠμπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ εἰς ἓνα ἀετόν, ὅταν εὐρίσκεται δεδεμένος, ὁ ὁποῖος, εὐθύς ὅπου συνθλάσῃ τοὺς δεσμοὺς του, ὄντας ἀφ' ἑαυτοῦ του σῶος, παραχρῆμα ἀπετώντας φεύγει, καὶ μένει ὡς καὶ πρότερον. Οὕτως, ἀδελφοί μου, εὐρίσκεται καὶ ἡ Ἑλλὰς τὴν σήμερον, ἡ ὁποία ἂν ἀκόμη δὲν ἐσύντριψε τὰς ἀλύτους της, πολλὰ εἶναι τὰ αἷτια, καθὼς κατωτέρω δειχθήσεται. Αὐτὸ μᾶς τὸ βεβαιοῖ ἡ ἱστορία μὲ τὴν διήγησιν πολλῶν ὁμοίων συμβάντων. Διάφοροι μικραὶ πόλεις ἐλευθέραι ἐχρειάσθη νὰ ὑποκύψουν εἰς ἀνωτέρας τυραννικὰς δυνάμεις, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐσύντριψαν τοὺς δεσμοὺς τῆς δουλείας, καὶ ἔμεινον ἐλευθεροί, ὡς καὶ πρότερον.

Ἡ Ἀθήνα, λέγει ὁ ἱστορικὸς Ἑλληνας, ἀφοῦ ἐνικήθη ἀπὸ τοὺς Λάκωνας, τὴν ὑποχρέωσαν νὰ δεχθῇ διὰ κυβερνήτας της τριάκοντα πολίτας, ὅπου αὐτοὶ ἠθέλαν ἐκλέξει. Καὶ οὕτως ἠκολούθησεν. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ τριάκοντα κυβερνήται, εἰς μικρὸν διάστημα καιροῦ, ἐκαταστήθησαν τριάκοντα τύραννοι, ἀπὸ τοὺς πλέον σκληροὺς καὶ αἰμοβόρους, ὥστε ὅπου εἰς ὀκτῶ μῆνας μόνον, ὅπου ἐδυνάστευσαν, ἐφόνευσαν ἕως χιλίους πεντακοσίους πολίτας, τοὺς πλέον δικαίους καὶ ἐναρέτους. Ἀλλ' εἰς ὀκτῶ μῆνας, βέβαια, μία ἐλευθέρα πολιτεία δὲν γίνεται δούλη. Καὶ ἂν αὐτοὶ οἱ Τριάκοντα Τύραννοι ἐνόμιζον νὰ ἐξολοθρεύσουν ὅλους τοὺς ἐναρέτους καὶ ἐλευθέρους, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσουν ζωντανὸν οὐδένα. Τέλος πάντων, ὁ ἀναγκαῖος ἀφανισμὸς τῶν προητοιμάζον τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου Θρασυβούλου.

Αὐτὸς ὁ ἥρωας, βλέποντας τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς πατρίδος του, καὶ προβλέποντας τὸν μέλλοντα αὐτῆς ἀφανισμόν, ἀπεφάσισεν νὰ θυσιασθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν της, καὶ οὕτως φεύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του, περιφέρεται δι' ὀλίγον καιρὸν ἐνθεν κακεῖθεν, ζητεῖ συμβοηθοὺς καὶ συνδρομητάς, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰς ὀλίγον καιρὸν προητοιμάζει τὰ πάντα. Εἰσέρχεται, νυκτός, εἰς τὴν ἀγαπητὴν του πατρίδα μὲ τὰ ἄρματα τῆς νίκης καὶ τῆς ἐκδικήσεως, ἐξυπνᾷ τοὺς συμπατριῶτας του ἀπὸ τὴν ληθαργίαν τῆς τυραννίας, φωνάζει εἰς τοὺς κεκωφωμένους ἤδη ἀπὸ τὴν δουλείαν: «Δεῦτε, συμπολίται, δεῦτε, ἀδελφοί μου, νὰ διαυθεντεύσωμεν τὴν προτέραν μας εὐτυχίαν. Ὅλοι οἱ θεοὶ εἶναι πρὸς βοήθειάν μας! Ἄς ἐκβάλωμεν τὴν θανατηφόρον νόσον τῆς κυριότητος, ἃς γίνωμεν ἄξιοι τοῦ ὀνόματός μας, ἃς δειχθῶμεν ἀληθεῖς ἄνθρωποι, καὶ ἃς ἀποβάλωμεν τοὺς τυράννους».

Τότε, ὅλοι σχεδόν, ἐπανερχόμενοι εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν ὡς ἀπὸ μεγάλης μέθης, εἶδον τὴν ἀθλίαν τοὺς κατάστασιν, ἐγνώρισαν τὸ χρέος τῶν, καὶ λαβόντες τὰ ἄρματα τῆς δικαιοσύνης, ὥρμησαν ὡς λέοντες κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν, τοὺς ὁποῖους ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ κατετρόπωσαν, καὶ οὕτως ἠλευθέρωσαν τὴν πατρίδα τοὺς ἀπὸ τὴν δυναστείαν τῶν τριάκοντα ἐκείνων τυράννων, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἤκουσαν τὸ ἱερὸν ὄνομα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος, τρέμοντες ἔρριπτον τὰ ἀνάξια ἄρματα τῶν ἔμπροσθεν τῶν ἡρώων, καὶ μὲ τὴν συνηθισμένην τῶν δειλίαν καὶ οὐτιδανότητα γονυκλιτῶς ἐζητοῦσαν ἔλεος. Ὡς τῆς ἀναισθησίας σας, βάρβαροι καὶ μωροὶ ἄνθρωποι! Αὐτοὶ, ἀδελφοί μου, εἶναι τοιοῦτοι, ὅπου θέλουν νὰ εἶναι ἐξ ἀποφάσεως, ἢ τύραννοι ἢ δούλοι.

Ἰδοὺ, λοιπόν, ὦ Ἕλληνας, πόσον εὐκόλως ξαναλαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν της μία πολιτεία, ὅταν τὴν χάσῃ ἀπὸ ἀρπαγὴν κανενὸς τυράννου, καὶ ὅταν φυλάττῃ σῶα τὰ ἦθη της. Πῶς λοιπόν ἡ Ἑλλὰς εὐρίσκεται μέχρι τῆς σήμερον εἰς δουλείαν; Δὲν ἔχασεν καὶ αὐτὴ ἴσως τὴν ἐλευθερίαν της ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴν τῶν Ῥωμαίων; Δὲν ἐφύλαξεν αὐτὴ ἴσως τὰ ἦθη της σῶα; Δὲν τὰ φυλάττει καὶ ἕως τὴν σήμερον; Διατί λοιπόν εὐρίσκεται πάντοτε δούλη; Καὶ διατί δὲν ἐσύνθλασεν ἕως τώρα τὰς ἀλύτους, ὅπου τὴν κρατοῦσι ὑπὸ δουλείας τόσον ἀδίκως; Αὐτὴ ἡ ἐξέτασις, ὦ Ἕλληνας, εἶναι πολλὰ ἀναγκαῖα διὰ ἡμᾶς, πρῶτον μὲν, διὰ νὰ ἐξαλείψωμεν τὰ ἐμπόδια, ἀφοῦ τὰ γνωρίσωμεν ὁποῖα εἶναι, καὶ δεύτερον, διὰ νὰ ἠμπορῇ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς, νὰ ἀποδεικνύῃ εὐκόλως τῶν βαρβάρων καὶ ἀχαρίστων ἀλλογενῶν, ὅπου τόσον ὀλίγον μᾶς ψηφῶσι, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν γένος δὲν ἐγεννήθη διὰ τὴν δουλείαν. Αὐτὰς λοιπόν τὰς αἰτίας θέλω προσπαθῆσαι νὰ παραστήσω, ὅσον συντομώτερα μοῦ σταθῇ δυνατόν, καὶ ἔπειτα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ἀναγκαιότερον μέρος τοῦ λόγου μου, διὰ νὰ ἀποδείξω, πόσον εὐκόλον εἶναι νὰ ἐλευθερωθῇ τώρα, καὶ πῶς τάχιστα θέλει ἀκολουθήσει.

Ἡ Ἑλλὰς, ὦ ἀγαπητοί μου, ὀκτακοσίους χρόνους πρὸ Χριστοῦ ἤκμαζε, καὶ ἦτον εἰς τὸν ἄκρον βαθμὸν τῆς εὐτυχίας της. Ἀφοῦ ὅμως εἰς τοὺς 375 πρὸ Χριστοῦ, Φίλιππος, ὁ πατὴρ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔλαβε τὸ μακεδονικὸν σκῆπτρον, διὰ πρῶτην φορὰν, ἤρχισε, φεῦ! νὰ μιάνῃ τὴν ἐλευθέραν γῆν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ἀνεξάρτητον ἀρχὴν του. Αὐτὸς ὄντας πολλὰ φιλόδοξος, καὶ ἐν αὐτῷ φιλομαθῆς καὶ δίκαιος, ὅταν δὲν ἦτον πρὸς ζημίαν του, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα ὅταν ἦτον πρὸς ὄφελός του, εἴλκυσε κατ' ὀλίγον ὀλίγον εἰς τὴν φιλίαν του τοὺς περισσοτέρους ἀρχηγοὺς τῶν τότε ἑλληνικῶν πόλεων, καὶ οὕτως προετοίμασεν εἰς μὲν τὸν υἱὸν τοῦ μέγας νίκας, εἰς δὲ τὴν πατρίδα του καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἓνα ἐπικείμενον καὶ ἀφευκτὸν ἀφανισμόν. Ἐξ αἰτίας του, εὐθύς, ἤρχισεν ὁ πόλεμος ἀναμεταξύ των, αἱ διχόνοιαὶ ἠῤῥησαν, καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐφθίετο, ἕως εἰς τοὺς 146 πρὸ Χριστοῦ, ὅπου παντελῶς ἠφανίσθη ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς μεγαλειότητος.

Οί Ρωμαῖοι, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἤκαζον. Αὐτοί, ἐξ ἀρχῆς, ἦτον ὀλίγοι φυγάδες, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, διδαχθέντες παρὰ τῶν Ἑλλήνων κάθε λογῆς ἐπιστήμας, καὶ νόμους παρ' αὐτῶν λαβόντες, κατεστήθησαν οἱ ἀξιώτεροι στρατιῶται καὶ συμπολίται τοῦ κόσμου. Ἡ Ἑλλὰς δὲ ἑλλιπής, κατ' ἐκείνας τὰς ἐποχάς, ἀπὸ ἀξίους στρατιῶτας, ὁπού, ὡς προεῖπον, εἶχαν θυσιάσει ἢ ματαιότης Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ οἱ ἀναμεταξύ των πολέμοι, ὡσαύτως καὶ ἀπὸ ἄξια ὑποκείμενα, ὁπού ὁ φθόνος καὶ ἡ πολυτέλεια εἶχαν φθείρει, ἐπαρώξυνεν σφόδρα τὴν ἀχορτασίαν τῶν Ρωμαίων, οἱ ὅποιοι προσποιούμενοι νὰ βοηθήσουν τινὰς τῶν ἑλληνικῶν δυνάστων, ὤρμησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔφερον μαζί των τὸν καθ' αὐτὸ ἀφανισμόν της, ἀφοῦ ἐλεηλάτευσαν, ἀφοῦ κατέκαυσαν πόλεις, ἀφοῦ τέλος πάντων, τὸ ὅλον ἠφάνισαν, ἐκήρυξαν τὴν Ἑλλάδα ρωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Ἀπὸ τότε, λοιπόν, ἕως εἰς τοὺς 364 μετὰ Χριστόν, ὁπού διεμοιράσθη τὸ ρωμαϊκὸν βασίλειον εἰς ἀνατολικὸν καὶ δυτικὸν, οἱ Ἕλληνες ὑπόκειντο εἰς φοβερὰν τυραννίαν, καὶ ἔπαθον ἀνήκουστα βάσανα καὶ ταλαιπωρίας ἀπὸ τοὺς διαφόρους σκληροτάτους ἱμπεράτορας, ὁπού ἡ Ρώμη τοὺς ἔπεμπεν. Δὲν ἐδύναντο νὰ ἐλευθερωθῶσι ἀπὸ τοιοῦτον ζυγόν - ἀγκαλὰ καὶ τὰ ἦθη των νὰ μὴν ἦτον παντάπασιν διεφθαρμένα καὶ νὰ ὑπόκειντο εἰς ξένην ἀρχὴν - ἐπειδὴ ἡ ἐπικράτεια ἦτον μεγαλωπιάτη, καὶ δὲν ὑπέφερον ὅλοι ἐξίσου τὰς δυστυχίας, καὶ ἐξακολουθῶς, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἐνωθοῦν ὅλοι μαζί, διὰ νὰ ἐξολοθρεύσουν τοὺς τυράννους των (8).

Ἀπὸ τότε, λοιπόν, ὁπού ἐστερεώθη ὁ χριστιανισμός, ἕως εἰς τοὺς 1453, ἀντὶς νὰ αὐξήσουν τὰ μέσα τῆς ἐλευθερώσεώς των, φεῦ! ἐσμικρύνοντο. Ἡ δεισιδαιμονία καὶ ὁ ψευδῆς τε καὶ μάταιος ζῆλος τῶν ἱερέων καὶ πατριαρχῶν, κατεκυρίευσεν τὰς ψυχὰς τῶν βασιλέων, οἱ ὅποιοι, ἀντὶς νὰ ἐπιμελοῦντο εἰς τὸ νὰ διοικῶσι τὸν λαόν, καθὼς ἔπρεπε, ἄλλο δὲν ἐστοχάζοντο, παρὰ νὰ φιλονικῶσι, καὶ νὰ κτίζωσιν ἐκκλησίας. Τότε εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφάνησαν τρεῖς κυριότητες· ἡ τυραννία, τὸ ἱερατεῖον, καὶ ἡ εὐγένεια, αἱ ὁποῖαι διὰ ἕνδεκα αἰῶνας σχεδόν, κατέφθειραν τοὺς Ἕλληνας καὶ κατερήμωσαν τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ματαιότης τῶν πατριαρχῶν, καὶ πάπων ἐπροξένησεν τὸ σχίσμα ἀναμέσον ἡμῶν καὶ τῶν Λατίνων, καὶ ἡ δεισιδαιμονία ἦνωσεν εἰς αὐτὸ ἓν μῖσος φοβερὸν μέχρι τῆς σήμερον.

Ἀφοῦ, λέγω, τὸ ἱερατεῖον ἠθέλησε νὰ ἐνώση τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐντάλματα μετὰ τοὺς πολιτικοὺς νόμους, διὰ νὰ τιμᾶται ἐν ταυτῷ καὶ νὰ ὀρίζη χωρὶς δυσκολίαν, ἐκατάλαβεν, ὅτι ἀναγκαῖον ἦτον πρότερον νὰ τυφλώσῃ τὸν λαὸν μετὰ τὴν ἀμάθειαν, διὰ νὰ στερεώσῃ καλλιότερα τὸν σκοπὸν του, καὶ οὕτως ἐπροσπάθησεν νὰ ἐσβήσῃ κάθε σπουδὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὑπερασπίσθη τὴν ἀμάθειαν.

Αἱ ἐπιστήμαι, ὁπού πρότερον ἦνθιζον, ἄρχισαν νὰ μαρανθῶσι, τὰ σχολεῖα ἐσφαλίσθησαν, οἱ διδάσκαλοι ἐμωράνθησαν, καὶ ἡ ἀλήθεια μετὰ τὴν φιλοσοφίαν ἐξωρίσθησαν. Ἄλλο βιβλίον δὲν εὐρίσκετο, εἰμὴ τὰ πονήματα τῶν ἱερέων. Κάθε φιλόλογος ἄλλο δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀναγνώσῃ, εἰμὴ τὰ θαύματα καὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων, καὶ οἱ ταλαίπωροι Ἕλληνες, ἀγκαλὰ καὶ φιλελεύθεροι, ὑστερημένοι ὅμως ἀπὸ τὸ φῶς τῆς φιλοσοφίας, ἔγιναν σχεδόν δούλοι κατὰ συνήθειαν, μεμεθυμένοι δὲ ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καὶ δεισιδαιμονίαν, ὑπήκουον καὶ ἐφοβοῦντο τοὺς τυράννους των, χωρὶς νὰ ἠξεύρουν τὸ διατί. Ἐνας ἀφορισμὸς τοῦ ἀρχιερέως ἐτρόμαζεν τόσα μιλλιούνια ἀνθρώπων. Ὡ δεισιδαιμονία, πόσον φοβερὰ εἶσαι ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη, καὶ πόσον οὐτιδανώνεις τὴν ἀνθρωπότητα, ὅταν κυριεύσῃς τὰς ψυχὰς τῶν ἀπλῶν καὶ ἀμαθῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι τόσον ἀπομωρῶνονται, ὁπού τρέμουσιν εἰς τὴν ψευδῆ λαλίαν σου, καθὼς τὰ βρέφη φοβοῦνται ἓνα ὄφιν ξύλινον, ἢ ἓνα χαλκοῦν λέοντα!

Εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἀδελφοί μου, εὐρίσκετο ἡ Ἑλλὰς, ὅταν πρὸ 453 χρόνων ἀπὸ τὴν σήμερον, ἡ αὐτὴ δεισιδαιμονία καὶ ἡ ἀμάθεια εἶχεν ἀναβιβάσει εἰς ὑψηλὸν θρόνον ἓνα ἀχρεῖον Αἰθίοπα, ὁ ὁποῖος ὤρμησε μετὰ τὰ ἄρματα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης, καὶ ἐκυρίευσεν σχεδόν τὸ τέταρτον μέρος τῆς γῆς. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠμπόρυσεν βέβαια νὰ ἀποφύγῃ τὸν ζυγόν του, οὕτως προητοιμασμένη. Ὅθεν, καὶ εἰς βραχυτάτον διάστημα ἐκλίνε τὸν αὐχένα εἰς τὴν τυραννικὴν ράβδον τοῦ Μωάμεθ. Ἡ εὐκαρπὸς γῆ τῆς Ἑλλάδος ἐγέμισεν ἀπὸ βαρβάρους ἀλλοτρίου ὀρίζοντος, καὶ τοιοῦτης λογῆς, ὁ οὐτιδανὸς καὶ ἀχρεῖος θρόνος τῶν ὀθωμανῶν ὑψώθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εὐρίσκεται μέχρι τῆς σήμερον, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι εἰς τὸ τέλος τοῦ πλησιέστατος.

Ὡ! πόσον ἔκλαυσαν οἱ Ἕλληνες μετέπειτα! Ἀλλὰ ματαίως. Ὁ ἐχθρὸς των ἦτον μέγας. Αὐτοί, δὲν εἶχον στρατεύματα γυμνασμένα, οὔτε πόλεμον ἐδιδάσκοντο ἀπὸ τοὺς κυρίους των πλέον. Αὐτοί, ἐκυβερνοῦντο ἀπὸ σκιάς καὶ φαντάσματα, καὶ ἀφοῦ ἀπέρασαν τὴν τυραννίαν τῶν Ρωμαίων καὶ ἔπειτα τῶν Ἰερέων, ἐκατήντησαν, τέλος πάντων, νὰ ὑποκύψουν εἰς τὴν πλέον σιχαμερὰν καὶ βάρβαρον κυριότητα, λέγω, εἰς τὴν τυραννίαν τῶν ὀθωμανῶν. Τὰ ἦθη των, ἀγκαλὰ καὶ νὰ μὴν ἦτον παντάπασιν διεφθαρμένα, δὲν ἠμπόρυσαν ὅμως νὰ τοὺς ἐλευθερώσωσι ἀπὸ τὴν δυναστείαν τῶν Ρωμαίων, ἐπειδὴ οἱ ἐχθροὶ των ἦτον δυνατοὶ καὶ πολλοί, ἡ δεισιδαιμονία δὲ καὶ ἡ ἀμάθεια προητοίμασε διὰ πολλοὺς αἰῶνας τὴν δόξαν τοῦ ἀχρεῖου Μωάμεθ, καὶ οὕτως ἡ τυραννία τῶν ὀθωμανῶν, εἰς διάστημα τεσσάρων αἰώνων, ἔφερε τὴν Ἑλλάδα εἰς τόσον ἀθλίαν κατάστασιν, ὁπού κανεὶς, βέβαια, κανεὶς δὲν ἠθέλε τὸ πιστεῦσαι, ἂν ὅλοι ἡμεῖς, ὦ Ἕλληνες, δὲν τὸ ἐγνωρίζαμεν, καθὼς τὸ γνωρίζομεν καὶ τὸ πάσχομεν καθημερινῶς.

Δύο αίτια μὲ ἐμπόδισαν, ὧ ἀγαπητοί μου Ἕλληνες, ὅπου δὲν ἐδιηγήθην καταλεπτῶς τὰς αἰτίας, ὅπου ἔφερον τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν δουλείαν τῶν Ῥωμαίων. Πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ ἐπιχείρημα ἐχρειάζετο μίαν διεξοδικωτάτην περιγραφὴν, διὰ νὰ μὴν μείνῃ ἀτελές, καὶ δεύτερον, ἔχοντας σκοπὸν νὰ ὀμιλήσω πλατύτερα διὰ τὰς αἰτίας, ὅπου ἕως τὴν σήμερον τὴν φυλάττουσι δούλην ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν, ἐνόμισα, ὅτι αἱ αὐταὶ αἰτίαι, ἂν καὶ εἰς τὸ ὅλον δὲν ὁμοιάζουσι μὲ ἐκείνας, βέβαια, εἰς μέρος αὐτῶν, ἤμποροῦσι νὰ ἀναφέρωνται μετὰ πάσης τῆς ἰσότητος, καὶ ὁ ἀναγνώστης εὐκόλως ἤμπορεῖ νὰ προῖδῃ ἀπὸ τὰς παρούσας τὰς παρελθούσας.

(1) Ἀπὸ τοῦτο τὸ παράδειγμα ἤμποροῦν, κατὰ τὸ παρὸν, νὰ θαυμάζουν ὀλιγότερον τινές, ὅπου ἐρωτῶσι, διατί αἱ μοναρχίαι βαστοῦν περισσότερον καιρὸν, ἀπὸ τὰς πολιτοκρατίας; Διότι, ἢ μὲν νομαρχία εἶναι ὡς πύργος, ὁ ὁποῖος ἢ κατὰ συμβεβηκός, ἢ ἀπὸ πολυχρονιότητα πρέπει νὰ πέσῃ, ἀλλ' ἢ μοναρχία, οὕσα ὡς ὁ σωρὸς τῶν γκρεμισμάτων, βέβαια ἤθελε μείνῃ πάντοτε ἢ αὐτὴ, ἂν τινες δὲν τὴν ξαναορθώσουν, καθὼς, ἂν δὲν ξανακτίσουν τὸν πύργον, μένει πάντοτε ὁ σωρὸς.

(2) Οἱ λαοὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐσυνήθισαν τόσον νὰ εἶναι δούλοι, ὅπου χωρὶς νὰ τρομάζουν εἰς τὸ νὰ ἐξεύρουν, ὅτι ὁ μονάρχης ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, εὐχαριστοῦνται μόνον νὰ ἐπαινῶσι κείνους, ὅπου δὲν πράττουσι ὅσα κακὰ ἤμποροῦσι.

(3) Ποῖος φονεῦει τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ τοῦ ἀρπάσῃ τὸ σκῆπτρον. Ποῖος φονεύεται παρὰ τῆς συζύγου του, ἢ ὁποῖα θέλει νὰ βασιλεύσῃ μόνη της. Ἄλλος φαρμακεύει τὸν πατέρα του, καὶ ἄλλη τὰ ἴδια τέκνα της θανατώνει.

(4) Αὐτὸς ἐξυπνᾷ τὸ μεσημέρι, σηκώνεται εἰς τὴν μίαν ὥραν, ἐξοδεύει ἄλλην μίαν διὰ νὰ προγευθῇ, ἄλλη μία χρειάζεται διὰ νὰ τὸν ἐνδύσουν, εἰς τὰς τρεῖς τὸν φέρουν εἰς τὴν περιδιάβασιν, εἰς τὰς πέντε ἐπιστρέφει εἰς τὸ γεῦμα, καὶ μένει ἕως εἰς τὰς ἑπτὰ. Ἄλλην μίαν ὥραν, βέβαια, τὴν ἐξοδεύει διὰ νὰ πάρῃ τὸν καφέ, καὶ νὰ εἰπῇ μερικὰ ξυλλογήματα, εἰς τὰς ὀκτῶ ξαναεβγαίνει εἰς περιδιάβασιν, εἰς τὰς ἑννέα ὑπάγει εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰς δώδεκα ἐπιστρέφει εἰς τὸ παλάτιον, καὶ δειπνεῖ ἕως εἰς τὰς δύο, ἔπειτα κοιμᾶται ἕως εἰς τὸ μεσημέρι. Ἴσως τινὰς μοῦ ἀποκριθῇ, ὅτι καθημερινῶς αὐτὰ δὲν ἀκολουθοῦν, ἀλλ' ἂς στοχασθῇ πρότερον, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀνέφερα τὰ ἐλαττώματά των ἀκόμη: Ποῦ τὰ παιγνίδια; Ποῦ ὁ ἔρως; Ποῦ τὸ κυνήγι; Ποῦ οἱ χοροὶ; Ποῦ αἱ ἀκαδημίαι τῆς μουσικῆς; Ποῦ αἱ ἀδιάκοποι συναναστροφαί; Ποῦ τόσα καὶ τόσα ἄλλα ἐφευρέματα τῆς ὀκνηρίας καὶ βαρβαρότητος; Ποῦ τὰ συχνὰ συμπόσια; Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραιτήσῃ αὐτὸς τόσα καὶ τόσα ἀγαθὰ, διὰ τὸν ἐνοχλητικὸν καὶ βαρύτερον στοχασμὸν τῆς διοικήσεως; Ἀφήνω πρὸς τούτοις κάθε στοχασμὸν, ὅπου ὡς ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχῃ διὰ τὴν σύζυγόν του καὶ ὡς πατὴρ διὰ τὰ τέκνα του, ἐπειδὴ τοιαῦτα ὑποθέσεις δι' αὐτὸν εἶναι πολλὰ μικροπρεπεῖς, καὶ ἢ μεγαλειότης του τὸν διορίζει νὰ ἐκλέξῃ ἕνα μοιχὸν δι' αὐτήν, καὶ ἕνα νόθον πατέρα δι' αὐτά.

(5) Ἡ θρησκεία, ὧ Ἕλληνες, ἢ ὁποῖα συνίσταται εἰς τὸ νὰ δοξάζῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν πλάστην τοῦ παντός, βέβαια εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ παλαιότερα συστήματα τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐξακολουθῶς οἱ πρῶτοι βασιλεῖς ἐστάθησαν ἱερεῖς. Αὐξάνοντας ὁμῶς αἱ ἰδέαι τῶν ἀνθρώπων, ἀπεφάσισαν νὰ τιμήσουν τὸν κτίστην τοῦ παντός, ὄχι πλέον μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ εἰλικρίνειαν, ἀλλὰ μὲ πομπὴν καὶ πολυτελεῖαν δῶρα. Εὐθύς, λοιπόν, ἔκτισαν ναοὺς, καὶ ὑπηρέτας τοῦ ἀφιέρωσαν οὐκ ὀλίγους. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται, ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ηὔξηθησαν τόσον, καὶ τόσον ἀγνωμόνως ἀντήμειψαν τὸν ἀμαθῆ καὶ εὐκολοκατάπειστον λαόν, ὥστε ὅπου εἶναι ἀνεκδιήγητα τὰ κακὰ, ὅπου ἐπροξένησαν εἰς τὸν κόσμον, καὶ βέβαια ὁ πλέον σκληρόκαρδος πρέπει νὰ κλαύσῃ, ὅταν ἀναγνώσῃ τὴν ἱστορίαν των.

(6) Ἄν τινὰς ἐπρόβανε κανενὸς πλουσίου εὐγενοῦς, νὰ τοῦ φονεῦσῃ ἢ ἕνα ἄλογον, ἢ δύο δούλους, βεβαιότατα, ὧ Ἕλληνες, ἤθελε προκρίνει νὰ χάσῃ τοὺς δούλους, ἐπειδὴ εὗρισκεν καὶ ἄλλους οὐχὶ δὲ τὸ ἄλογον, ὅπου δυσκόλως ἤθελεν ἐπιτύχει ἄλλο παρόμοιον.

(7) Ὡ! πόσον ἄξιοι γέλωτος εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, ὅταν τοὺς βλέπῃ τινὰς εἰς τὰς συναναστροφάς των! Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσφέρουσι καὶ τὰ εἰδῶλα τῆς ἀτιμίας των. Ἡ εὐγένειά των δὲ κρίνει πρᾶγμα οὐτιδανόν, τὸ νὰ συντροφεύσῃ ἢ νὰ συνομιλήσῃ ὁ ἄνδρας μὲ τὴν γυναῖκα του, ἀλλὰ κάμνουν ἀλλαγὴν ἀνάμεσόν τους. Ἡ συνομιλία των δὲ συνίσταται, εἰς τὸ νὰ διηγήται ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, μὲ μίαν ἀνέκφραστον ὑπομονήν, τὴν ἀξιότητα τοῦ ἐνδυτοῦ του, ἢ τὴν ἀμάθειαν τοῦ παπουτζῆ του, ἢ τὴν ὡραιότητα τῶν ἀλόγων του, καὶ πλέον δὲν σιωπῶσι, παρὰ ὅταν καμμία ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς, ἀφοῦ κλωθογυρισθῇ, καὶ μὲ μεταφυσικὴν προητοιμασίαν καταδεχθῇ νὰ εἰπῇ κανένα παραλογισμὸν, καὶ τότε, καθεὶς ἀπὸ αὐτούς, βιάζεται νὰ πρωτοεἰπῇ τὸ ναί, διότι, αὐτοὶ στοχάζονται διὰ χυδαῖον πρᾶγμα, νὰ ἐναντιωθῇ τινὰς εἰς τοὺς ὀρισμοὺς τῶν γυναικῶν, ὅπου αὐτοὶ κράζουσι κυρίας των.

(8) Εἰς μίαν πολιτείαν, παραδείγματος χάριν, ἐτύχαιεν ἕνας κυβερνητῆς καλοθηγῆς καὶ δίκαιος, καὶ ἐκεῖνος ὁ λαὸς εὐχαριστεῖτο, εἰς ἄλλην δὲ ὅπου ὁ λαὸς ἐτυραννεῖτο, δὲν ἐτολμοῦσαν οἱ κάτοικοι νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν των, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης διαφορᾶς εἰς τὴν ποσότητα ἀναμεταξὺ τῆς πολιτείας των καὶ τῶν ἄλλων πολιτειῶν.

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ

Πρὶν ὅμως νὰ εἰσέλθω εἰς τοιαύτην ἔρευναν, ὦ ἀγαπητοί, κρίνω ἀναγκαῖον νὰ ἐξιστορήσω, ἐν συντόμῳ, τοῦ παρόντος αἰῶνος τὴν ἑλληνικὴν ἀθλίαν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν, ἀναγινώσκοντες οἱ μεταγενέστεροι ὁμογενεῖς μου, νὰ ἀναστενάξουν καὶ νὰ κλαύσουν, οἱ δὲ νῦν νὰ ἐξυπνήσουν μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν δουλικὴν ληθαργίαν, διὰ νὰ ἠμπορέσουν οἱ μέλλοντες νὰ τοὺς δοξάζωσι καὶ εὐχαριστῶσι μὲ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἡ ὀθωμανικὴ διοίκησις εἶναι τυραννικὴ. Οἱ νόμοι τῶν εἶναι ἀτελεῖς, σκληροὶ καὶ ὀλίγοι. Ἡ πρώτη διαταγὴ τῶν νόμων τῶν εἶναι, νὰ νομίζουν τοὺς λόγους τοῦ τυράννου ὡς νόμους ἀπαραβάτους. Ἡ θρησκεία τῶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ δοξάζουν ἓνα θεόν, καὶ ὀλίγους προφήτας, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος εἶναι ὁ Μωάμεθ. Εἶναι ὅμως πλήρεις δεισιδαιμονιῶν καὶ πιστεύουσι πολλὰ γελοιώδη πράγματα (1). Τὰ ἥθη τῶν εἶναι βάρβαρα. Ὁ χαρακτήρ τῶν σοβαρὸς καὶ ὑπερήφανος. Ἡ ἀμάθειά τῶν ἄκρα καὶ γενικὴ (2).

Ὁ τυράννος εἶναι πάντῃ ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε στοχασμὸν περὶ τῆς διοικήσεως, καὶ εἶναι ὡσὰν νὰ μὴν εἶναι οἱ νόμοι τῶν δέ, ἐπειδὴ τὸν ἀποθεώουσι, διὰ τοῦτο δὲν τοῦ συγχωροῦσι νὰ λάβῃ γυναῖκα ὡς σύζυγον, ὡς πρᾶγμα οὐτιδανὸν πρὸς τὴν μεγαλειότητά του (3). Ἐβγαίνει μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ παλάτιόν του καὶ ὑπάγει νὰ προσκυνήσῃ τὸν κτίστην τοῦ Παντός εἰς τὸν ναόν του.

Αὐτός, δὲν εἶναι εἰς χρέος νὰ ἡξεύρῃ ἄλλο, εἰμὴ νὰ τρώγῃ, νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ στέκεται εἰς τὸ ἄλογον. Ὅσον μὲν διὰ τὰς ἐπιστήμας ἢ ξένας γλώσσας τοῦ εἶναι ἐμποδισμένη ἢ σπουδὴ τῶν ἀπὸ τοὺς νόμους τῶν, ἂν δὲ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν του γλώσσαν δὲν ἤθελεν ἡξεύρει νὰ προφέρῃ εἰμὴ δέκα λέξεις, βέβαια ἤθελε τοῦ ἦτον ἀρκεταί, ὡσὰν ὅπου ποτὲ δὲν ἔχει χρεῖαν νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ὅταν ὁμιλῇ, μόνον προστάζει νὰ φονεύουν τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον. Ὁ λόγος του εἶναι νόμος ἀπαραβάτος, καὶ οἱ σκλάβοι του νομίζουσι μεγαλιέτερον ἀμάρτημα τὴν παρακοὴν πρὸς τὰ ἐντάλματά του, παρὰ ἐνεργοῦντες τα νὰ ἤθελαν ἐκτελέσει τὰς πλέον φοβερὰς ἀδικίας (4). Ὅθεν, δὲν εὐρίσκεται οὔτε ἓνας, ὅπου νὰ ζῆ βέβαιος ὑπὸ τῆς δυναστείας του, δὲν λέγω διὰ μίαν ἡμέραν, ἀλλ' οὔτε διὰ μίαν ὥραν (5).

Αὐτὸς προσέτι νομίζεται παρὰ τῶν ὀθωμανῶν ὡς καρδιογνώστης. Ὅθεν, εὐθὺς ὅπου τινὸς ἢ φυσιογνωμία δὲν ἤθελεν τοῦ ἀρέσει, μὲ ἓνα νεῦμα τοῦ ρίπτει τὴν κεφαλὴν χαμαί. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, αὐτὸς καταδικάζει εἰς θάνατον ὅποιον θελήσῃ, καὶ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Τὸ «διατί;» εἶναι ἀμάρτημα τοιοῦτον ὡς πρὸς αὐτόν, ὅπου ἂν ἤθελεν ἔχει ἐκεῖνος ὅπου ἤθελε τὸ προφέρει δέκα ζωάς, βέβαια ἤθελε τοῦ δοθῶσι δέκα θάνατοι (6). Δὲν εὐρίσκεται πρᾶγμα, ὅπου οἱ νόμοι νὰ ἐμποδίζουσι τοῦ τυράννου, ἐκτὸς τοῦ οἴνου. Ἀλλ' αὐτός, ὅπου εἶναι συνηθισμένος νὰ μὴν ὑπακούῃ, ὅταν ἐνθυμῆται αὐτὸν τὸν ὀρισμὸν τοῦ Μωάμεθ, ἀδημονεῖ, καὶ ἀλλέως δὲν ξεθυμᾶνει, παρὰ χύνοντας τὸ αἷμα τινῶν ὑπηκόων. Τοιοῦτος, λοιπόν, ὑπάρχει, ὦ ἀγαπητοί μου, ὁ τῶν Ἑλλήνων τυράννος, καὶ βέβαια πολλὰ χειρότερος ἀπ' ὅ,τι σὰς τὸν ἐπερίγραψα, καθὼς ὅλοι σας τὸν γνωρίζετε.

Αὐτό, λοιπόν, τὸ ἄγαλμα τῆς μωρίας ἐκλέγει ἓναν ἀπὸ τοὺς προειρημένους δούλους τῆς ἀσωτείας του, καὶ βέβαια τὸν χειρότερον, καὶ τὸν κηρύττει ἐπίτροπόν του, ἤτοι ἀντιβασιλέα, καὶ δίδοντάς του τὴν σφραγίδα τῆς κυριότητος, ὅσα κάμη, εἶναι καλὰ καμωμένα. Ἴδου ἄλλος τυράννος χεῖρων τοῦ πρώτου. Αὐτός, λοιπόν, εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου βαστᾶ εἰς τὰς μισρὰς χεῖρας του τοὺς βαρυντάτους χαλινοὺς τῆς διοικήσεως καὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ τόσα μυλλιούνια ὑπόκεινται εἰς τὴν θέλησιν ἑνὸς ἀμαθοῦς τέρατος, ὅπου γεννηθεῖς καὶ ἀνατραφεῖς εἰς τὸν κόλπον τῆς δουλείας καὶ τῆς ἀσωτείας, ὅχι μόνον δὲν εἶναι ἄξιος νὰ διοικήσῃ, ἀλλ' οὔτε ἄξιος ἤθελεν ἦτον νὰ εἶναι ὁ ὑποδεέστερος τῶν ὑπηκόων. ὦ! ἀλλοίμονον εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅπου τὸν ὑπακούουσι!

Ἀκούσετε τώρα τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον αὐτὸς διοικεῖ. Ὁ πρῶτος, καὶ κυριώτερος, καὶ ἀπαραβάτος νόμος εἶναι θέλησίς του. Ὅθεν, ἂν ἐξαίρεσωμεν μερικὰς ἐντολάς τῆς θρησκείας τῶν, κάθε ἄλλον νόμον ἀφανίζει τὸ κῦρος του. Ἡ ἀμάθειά του τὸν βιάζει νὰ ἐκλέξῃ ἓνα κριτὴν, τοῦ ὁποῖου δίδει τὸν τίτλον τοῦ Σοφωτάτου, ὁ ὁποῖος ἄλλο δὲν ἡξεύρει, εἰμὴ νὰ γράφῃ καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν γλώσσαν του, μαζί μὲ μερικὰ κεφαλαιώδη προστάγματα τοῦ Μωάμεθ, ὅπου νὰ τὰ ἀκούσῃ τινάς, τοῦ ἐρεθίζουν γέλωτα. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐντάλματα ἀναφέρονται εἰς τὴν διατήρησιν τῆς θρησκείας καὶ μάλιστα εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς ἀμαθείας.

Ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ τοῦ κριτοῦ εἶναι ἀναντίρρητος. Ὁ κῶδιξ τῶν τιμωριῶν του εἶναι βραχύτατος, καὶ δὲν περιέχει, εἰμὴ τρεῖς μόνον τιμωρίας - τὴν φυλακὴν λέγω, τὸ ράβδισμα, καὶ τὸν θάνατον, αἱ ὁποῖαι εἶναι πάντοτε ἐνωμέναι μὲ τὴν χρηματικὴν παιδείαν. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον κρίνει καὶ ἀποφασίζει αὐτὸς ὁ μωροκριτὴς, εἶναι τόσον παιδαριώδης καὶ ἀνόητος, ὅπου δύο ψευδομάρτυρες καὶ ἓνας κακοῦργος, εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀφανίσουν τὸν πλέον ἐνάρετον πολίτην (7). Ὁ δὲ κριτὴς καθημερινῶς πολιτεύεται, καὶ ἀποφασίζει τοιοῦτοτρόπως, οὔτε ποτὲ τὸν τύπτει τὸ συνειδὸς διὰ τοιαύτας ἀνομίας (8).

Διὰ τὴν φύλαξιν καὶ εὐταξίαν τῆς πόλεως, ὁ ἀντιβασιλεὺς δίδει ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἑνὸς δούλου του, νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ

φανή εύλογον. Αὐτός, μὴν ἡξεύροντας πῶς νὰ μεταχειρισθῆ τὸν καιρὸν του, εἰς ἄλλο δὲν καταγίνεται, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ ὅλους τοὺς προδότας καὶ κακούργους τῆς πόλεως, καὶ νὰ ἐφευρίσκη τρόπους εἰς τὸ νὰ ἀδικῆ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον (9). Ὅταν τινὰς ἤθελεν ἀποκριθῆ εἰς αὐτοὺς τὸν παραμικρὸν λόγον, εἶναι τὸ ἴδιον, ὡσὰν νὰ ἤθελεν ὑπογράψῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου του, ἐπειδὴ εὐθύς τὸν συκοφαντοῦσι, καὶ μὲ δύο ψευδομάρτυρας ἔμπροσθεν τοῦ κριτοῦ των βεβαιούσι, ὅτι τοὺς ὕβρισε τὴν θρησκείαν, καὶ παραχρῆμα τὸν θανατώνουσι (10). Ἴδού, ἀγαπητοί μου, πῶς διοικεῖται τὴν σήμερον ἡ ὀθωμανικὴ δυναστεία. Διοίκησις, ὅσον τυραννικὴ, τόσον εὐκόλος, καὶ τοιαύτη, ὅπου δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ὑποθέσῃ μίαν χειροτέραν ἀπὸ αὐτήν.

Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐκλέγει πάντοτε ὅποιον θελήσῃ, τὰς περισσοτέρας φορὰς ὅμως δίδει αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἢ τοῦ μαγείρου του, ἢ τοῦ δούλου του, καὶ τὸν ψηφίζει κυβερνήτην καὶ ἀπόλυτον κύριον μιᾶς πόλεως τῆς ἐπικρατείας, εἰς τρόπον ὅπου κάθε πόλις τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας διοικεῖται ἀπὸ ἕνα μάγειρα ἢ ἕνα δούλον (11).

Ἡ ὀθωμανικὴ αὐλὴ δὲν φυλάττει μισθωτὰ στρατεύματα, καθὼς τὰ ἑτερογενῆ βασίλεια, ἐκτὸς ἀπ' ὅσα διὰ τὴν κοινὴν εὐταξίαν ὑποθέτει ἀναγκαῖα εἰς τὴν βασιλεύουσιν. Ὅθεν, ὅταν τῆς χρειασθοῦν, αὐτοὶ οἱ κυβερνηταὶ τῶν διαφόρων πόλεων εἶναι εἰς χρέος, νὰ εὗρουν στρατιῶτας καὶ νὰ τοὺς πληρώσουν ἐξ ἰδίων των, ὁ καθεὶς κατ' ἀναλογίαν τῆς ἐπικρατείας του.

Ἡ πενιχρότης τῆς καταστάσεως αὐτῶν τῶν κυβερνητῶν, πρὶν λάβωσι τὸ σκῆπτρον τῆς δυνάμεως, ἀρκετῶς μᾶς δηλοποιεῖ τὴν πτωχείαν των, καὶ τὰς περισσοτέρας φορὰς, ὅταν πηγαίνουν εἰς τὰς ἐπικρατείας των, εὗρισκονται καταχρεωμένοι, διὰ τὰ χαρίσματα ὅπου εἶναι βιασμένοι νὰ κάμνωσι, καὶ διὰ τὴν ἄκραν πολυτέλειαν, ὅπου φυλάττουσι. Εὐθύς, λοιπόν, ὅπου λαμβάνει τὸ σκῆπτρον τῆς κυριότητος κανεὶς ἀπὸ αὐτούς, εἰσέρχεται εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, καὶ πρῶτος του στοχασμὸς εἶναι νὰ ἀρπάσῃ ὅσα περισσότερα ἠμπορέσῃ, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του καὶ νὰ πλουτίσῃ (12). Ἀλλὰ μὲ ποῖον τρόπον ἄρα γε πλουτίζει; Ἐ, πολλὰ εὐκόλος εἶναι δι' αὐτόν. Εὐθύς, ὅπου εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, κράζει τοὺς πλουσιωτέρους πολίτας, καὶ τοὺς λέγει, ὅτι ὁ βασιλεὺς των ἔχει χρεῖαν ἀπὸ στρατεύματα, καὶ ὅτι αὐτὸς εἶναι εἰς χρέος νὰ προβλέψῃ ἀναλόγως εἰς τὴν δυνάμιν του. Ὅθεν, ἐξακολουθεῖ, τοῦ εἶναι ἀναγκαῖα τόση ποσότης χρημάτων, καὶ ὅτι εἰς δύο ἡμέρας νὰ τοῦ τὴν φέρωσι, ἀλλῆως θέλουσι τιμωρηθῆ μὲ τὸν θάνατον.

Οἱ ταλαίπωροι χριστιανοί, ἂν ἀγαπῶσι τὴν ζωὴν των, πρέπει νὰ ἐτοιμάσωσι καὶ πρωτύτερα καὶ περισσοτέραν τὴν ζητηθεῖσαν ποσότητα, ἂν δὲ κανένας ἀποκοπήσῃ νὰ εἰπῆ τὸ ὄχι, εὐθύς θανατοῦται. Ἐπειτα προστάζει αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, νὰ τοῦ ἐτοιμάζωσι, καθ' ἑκάστην, τόσην ποσότητα ἀπὸ κάθε εἶδος ζωοτροφίας, δι' ὅσους ἔχει μαζί του καὶ διὰ φορέματά των ὁμοίως, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὅσα οἱ ὑπ' αὐτοῦ μικροὶ τύραννοι ἀρπάζουσι καὶ κλέπτουσι ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους (13) καὶ οὕτως, εἰς ὀλίγον καιρὸν, πλουτίζει μὲ χωρὶς δυσκολίαν οὔτε κίνδυνον.

Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστην νὰ μὴν θαυμάσῃ διὰ τὴν τοιαύτην διήγησιν. Ἐγὼ τὴν ἔγραψα, ὄχι πῶς δὲν ἡξεύρω, ὅτι εἶναι πασιδηλὸς τοῖς ὁμογενέσι μου Ἕλλησι, ἀλλ' ἂν κατὰ τύχην τὸ παρὸν βιβλιάριον ἐκπέσῃ εἰς τὴν ὄψιν τινῶν, ὅπου ἔχουσι τὴν αὐθάδειαν νὰ ὁμολογοῦσι, ὅτι σχεδὸν σχεδὸν τοὺς ἀρέσκει ἡ ὀθωμανικὴ διοίκησις, νὰ καταλάβουν, ἂν εἶναι δυνατόν, μίαν φορὰν τὸ λάθος των, καὶ νὰ τρομάξουν εἰς τὴν ἀναισθησίαν των.

Τώρα, ἀγαπητοί μου, ὅπου ἐδιηγήθην τὸν ἀνυπόφορον τρόπον τῆς διοικήσεως τῶν τυράννων τῆς Ἑλλάδος, ὄχι βέβαια ὅσον ἔπρεπε διεξοδικῶς, ἀλλ' ὅσον τὸ παρὸν θέμα καὶ ὁ σκοπὸς μου τὸ ἐσυγχώρησε, τώρα, λέγω, ὅπου ἡ μόνη διήγησις, ἀρκετῶς μᾶς ἀπέδειξε, πόσον εἶναι ὁ αὐτὸς τρόπος τυραννικὸς καὶ ἀνυπόφορος, μὲ τὴν αὐτὴν συντομίαν θέλω σᾶς ἐνθυμίσει μὲ πόσην στενοχωρίαν οἱ ταλαίπωροι Ἕλληνες ἀναπληροῦσι εἰς τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ πόσα βάρη ὑποφέρουσι. Μετὰ ταῦτα δὲ θέλω ἐρευνήσῃ τὰς αἰτίας τῆς μέχρι τοῦδε ἀναιδεστάτης μας ὑπομονῆς.

Διὰ περισσοτέραν σαφήνειαν ὅμως κρίνω ἀναγκαῖον νὰ ὁμιλήσω πρῶτον περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν τυράννων αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὦ ἀγαπητοί μου, τὰ περιστατικὰ μ' ἐμπόδισαν ἀπὸ τὸ νὰ ἐκτελέσω τὴν θέλησίν μου, καὶ νὰ περιδιαβάσω τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅλην τὴν ὀθωμανικὴν ἐπικράτειαν, διὰ νὰ ἐπαριθμήσω μόνος μου καὶ καθὼς πρέπει, τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας, διὰ τοῦτο συντρέχω εἰς τοὺς πλέον νέους καὶ πλέον ἀξιοπίστους γεωγράφους, νὰ ἀντλήσω κἂν ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖνο, ὅπου μόνος μου δὲν ἐδυνήθην νὰ ἀπολαύσω.

Ἀφοῦ, λοιπόν, μὲ ἄκραν ἐπιμέλειαν ἐξέτασα πολλοὺς συγγραφεῖς, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν συμφωνοῦσιν ἀλλήλων των, καὶ σχεδὸν ὅλοι ἐκτείνονται εἰς περιττολογίας καὶ ἀφήνουσι εἰς σκότος τὰ ἀναγκαιότερα πράγματα τῆς γεωγραφίας, εὗρον δι' ἀληθεστέραν ἢ πλησιεστέραν εἰς τὴν ἀλήθειαν τὴν ἐπακόλουθον ἐπαρίθμησιν, εἰς τὴν ὁποίαν, βέβαια, οὔτε ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ καταπεισθῶ μὲ ἀναμφιβολίαν, ἀλλ' οὔτε ἀπίστευτος καθόλου μοῦ φαίνεται. Ὅθεν, ἐγὼ μὲν τὴν ἐκθέτω, ὅποιος δὲ εἶναι βεβαιότερος, ἂς τὴν διορθώσῃ, καὶ θέλω τοῦ μείνει εὐχάριστος.

Τὸ ὀθωμανικὸν βασίλειον εἰς τὴν Εὐρώπην διαιρεῖται εἰς τὰς ἀκολουθοῦντας δεκατρεῖς ἐπαρχίας, δηλαδή Βλαχίαν, Μολδαβίαν, Βουλγαρίαν, Σερβίαν, Μπόσναν, Δαλματίαν, Ἀλβανίαν, Ἡπειρον, Θεσσαλίαν, Λειβαδίαν, Πελοπόννησον, Μακεδονίαν καὶ Ρούμελην. Οἱ κάτοικοι δὲ εἶναι σχεδὸν δέκα ὀκτῶ μιλλιούνια, μαζί μὲ τοὺς νησιώτας τοῦ Ἀρχιπελάγους. Οἱ δὲ χριστιανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ὀθωμανοὺς, εἶναι ὡς τὸ 115 πρὸς τὸ 29. Διὰ τοὺς ξένους, ὅπου κατοικοῦσι εἰς τὴν ὀθωμανικὴν ἐπικράτειαν, καὶ ἀλλογενεῖς, ὄντες κατὰ πολλὰ ὀλίγοι, δὲν τοὺς ἀναφέρω (14). Τόσον πλῆθος Ἑλλήνων, ὦ ἀγαπητοί, πῶς ἄρα γε νὰ ζῆ; Αὐτὸ λοιπὸν, θέλω ἐξετάσει τώρα καὶ ἀκούσετε.

Ἄς ὑποθέσωμεν, διὰ τὸ εὐκολώτερον, τοὺς κατοίκους τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους εἰς τὴν Εὐρώπην ὡς 100. Ἀναλόγως, λοιπὸν, εἰς τὴν εἰρημένην ἐπαριθμήσιν, οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ εἶναι ὡς 80, καὶ οἱ ὀθωμανοὶ ὡς 20. Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἑκατὸν, εἰς μὲν τὰς πόλεις (15) μόλις εὐρίσκονται τὰ 3/10, οἱ δὲ λοιποὶ κατοικοῦσιν εἰς τὰ χωρία (16). Ἐκ τῶν ὀθωμανῶν οὖν οἱ περισσότεροὶ ζῶσιν ἀπὸ χρονικὰ εἰσοδήματα, ὅπου συναθροίζουσιν ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ὑποστατικῶν των, οἱ δὲ λοιποὶ διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τεχνῶν, ὡς πάντως ἀσύδοτοι, κερδίζουσιν ἀρκετῶς, καὶ ζῶσιν κάλλιστα. Ἀλλ' οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος, φεῦ! οἱ γλυκύτατοί μου ὁμογενεῖς καὶ ὁμόθησκοι, εἶναι τὴν σήμερον τὸ πλέον θλιβερὸν θέαμα εἰς τὸ θέατρον τοῦ κόσμου.

Ἀρχινῶντας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς γεωργοὺς, ἦτοι χωριάτας, φρίττει τὸ πνεῦμα μου, εἰς τὸ νὰ διηγηθῶ τὴν ζωὴν τους. Αὐτοὶ οἱ τάλανες, ἀφοῦ κοπιάσουν δι' ὅλον τὸν χρόνον καὶ ὑποφέρουν ἀνεκδιήγητα βάσανα, ποτὲ δὲν τοὺς περισσεύει ὁ καρπὸς τῶν ἰδρώτων των, διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν οὔτε μίαν ἡμέραν, καὶ σχεδὸν πάντοτε εὐρίσκονται στενοχωρημένοι νὰ πωλῶσι μέρος ἀπὸ τὰ φορέματά των, διὰ νὰ ζωοτρέφωται.

Τόσα μεγάλα εἶναι τὰ βάρη, ὅπου ὑποφέρουσι, καὶ τόσον μιὰρὰ ἡ ψυχὴ τῶν ὀθωμανῶν (17). Ὁ τρόπος δὲ τῆς συμφωνίας των μετὰ τῶν κυριῶν τῶν ὑποστατικῶν, ἐκτὸς ὅπου εἶναι τυραννικώτατος, εἶναι, πρὸς τούτους, καὶ ἀκατάστατος καὶ ἄνομος (18). Πῶς οὖν ζῶσι; Ἐ! ἀδελφοί μου, φίλτατοί μου Ἕλληνες, ἐσεῖς τὸ ἠξεύρετε, χωρὶς νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Οἱ γεωργοί, ἡ σεβασμιωτέρα κλάσις μιᾶς πολιτείας, ὁ σταθερώτερος στῦλος τῆς πολιτικῆς εὐτυχίας, ζῆ χειρότερα ἀπὸ τὰ ἴδια ζῶα. Βέβαια, ὁ πλούσιος ὀθωμανὸς τρέφει τὰ ἄλογά του μὲ πολλὰ καλλιότερα φαγητὰ ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπου φυλάττουσιν εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὰς θλίψεις τὸν ἀθῶον καὶ δίκαιον χωριάτην.

Ἀλλά, μήπως τελειώνει εἰς αὐτὰ μόνον ἡ δυστυχία του; Αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος πρέπει πρὸς τούτους - ὦ ἐντροπή ἀνυπόφορος! - πρέπει, λέγω, νὰ χορτάσῃ τὴν λύσσαν καὶ τοῦ ληστοῦ τῆς ἐκκλησίας, ἦτοι τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὡς κατωτέρω ρηθήσεται, εἰς τρόπον ὅπου οἱ χωριάτες, ἐξαιρῶντας ἐκείνους τοὺς προδότας καὶ κακοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι διὰ νὰ μὴν διψήσωσι, πίοσι τὸ αἶμα τῶν συναδελφῶν των, καὶ ἀποκαθίστανται συνεργοὶ τῶν τυραννικῶν προσταγμάτων, ἀφοῦ χάνουν τὰ ὅσα οἱ ὀθωμανοὶ τοὺς ἀρπάζουσι καὶ τὰ ὅσα δίδουσι τῶν καλογήρων, μόλις ἤμποροῦσι νὰ ζήσωσι ἀπ' ὅσα τοὺς μένουσι (19).

Ἀλλά, πῶς νὰ παραιτήσω τὰς καθημερινὰς ἀγαραεῖας ὅπου ὑποφέρουσι! Ὡ οὐρανέ, πῶς δὲν κατακαίεις μὲ τοὺς κερανοὺς σου τόσα βδελυρὰ τέρατα, ὅπου μαιίνουσι καὶ ἀφανίζουσι τὸ ἀνθρώπινον γένος! Δὲν εἶναι χωρίον, ὦ ἀγαπητοί, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ τυράννου τῶν Ἰωαννίνων, ὅπου καθ' ἑκάστην νὰ μὴν πέμπῃ τὸ ἐν τρίτον τῶν κατοίκων του, διὰ νὰ δουλεύῃ εἰς τὰ ἀνωφελῆ καὶ πολυέξοδα κτίρια τοῦ τυράννου, χωρὶς ἄλλην ἀνταμοιβήν, εἰμὴ ραβδίσματα καὶ πολλάκις θάνατον (20). Τοιαύτην λοιπὸν θλιβερὰν καὶ ἀνυπόφορον ζωὴν διάγουσιν οἱ χωριάτες τῆς ἑλληνικῆς γῆς, καί, βέβαια, πολλὰ χειρότερον ἀπ' ὅ,τι σᾶς τὴν παρέστησεν ἡ διήγησίς μου.

Ἀλλά, τί νὰ εἰπῶ, διὰ τοὺς πολίτας; Ἐ, αὐτοὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ὀλιγοτέρους κόπους καὶ μόχθους ἀπὸ τοὺς χωριάτας, ἔχουν τὰ βάσανα, καὶ περισσότερα καὶ φοβερώτερα, ἀπὸ αὐτοὺς. Οἱ τεχνῖται, λοιπὸν, δουλεύουν σχεδὸν 18 ὥρας τὸ ἡμερόνυκτον, καὶ ποτὲ δὲν ἤμποροῦν νὰ ἀναπληρώσουν τὰς ἀναγκαίας χρεῖας των. Οἱ προεστοὶ μὲ τὰ ἄδικα δοσίματα, ὅπου τοὺς ἐπιφορτώνουσι, τοὺς ἀρπάζουσιν, ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, τὸν ὀλίγον καρπὸν τῶν ἰδρώτων των, τὸ πλῆθος τῶν ἐορτῶν καὶ αἱ ἀγαραεῖαι τοὺς ἐμποδίζουσιν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κάθε περισσότερον κέρδος, ὅπου ἤθελαν ἤμπορέσει νὰ κάμωσι, καὶ ἀνάμεσα εἰς τόσας χιλιάδας, ὅταν τινὰς φθάσῃ νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς χρεῖας του μὲ ὅσον κέρδος τοῦ μένει, νομίζεται πολλὰ εὐτυχής.

Πρόσθετες ἀκόμη τὰ ἀνυπόφορα κακὰ, ὅπου καθημερινῶς δοκιμάζουσιν ἀπὸ τοὺς ἀχρεῖους ἐπιστάτας τοῦ τυράννου, οἱ ὅποιοι, μὲ ἄκραν ἀσπλαγχνίαν, καὶ χωρὶς συνείδησιν, ἐπιφορτώνουσιν εἰς τοὺς ἄλλους τὰ βάρη τοῦ μέρους των, καὶ αὐτοὶ μένουσι ἀσύδοτοι. Ἐκεῖνοι, λέγω, οἱ ἄφρονες καὶ μωροὶ ἄνθρωποι, ὅπου κράζονται προεστοὶ καὶ ἄρχοντες, οἴτινες, ἀπὸ τὴν βρωμερὰν συνήθειαν, ἔχασαν σχεδὸν καὶ τὴν ἐντροπὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ ἄκραν ἀναισχυντίαν δὲν διστάζουσιν ἀπὸ τὸ νὰ ἀρνῶνται, ποτὲ μὲν, τὰς ποσότητας τῶν πληρωμῶν, ποτὲ δέ, νὰ ξαναζητῶσι ἐκεῖνο, ὅπου ἔλαβαν ἤδη, καὶ τὸ χειρότερον νὰ καυχῶνται, εἰς τὸ νὰ δεικνύωνται πιστοὶ ὀπαδοὶ καὶ δοῦλοι τοῦ τυράννου ἐκούσιοι. Ἐ, σκληροὶ καὶ ἀναιδέστατοι ἄνθρωποι, ταχέως θέλετε μετανοήσει, ναί, θέλετε μετανοήσει καὶ θέλετε κλαύσει πικρῶς διὰ τὰς κακοεργίας σας.

Ποῦ νομίζετε, ὦ ἀγαπητοί μου Ἕλληνες, νὰ στέλνωσι, διὰ νὰ κατοικήσωσι, αὐτοὶ οἱ ἀπάνθρωποι καὶ ἀναιδέστατοι

ἀρχοντες ἐκείνους τοὺς δυσώδεις καὶ βρωμεροὺς Ἀλβανίτας ἢ ἄλλης ἐπαρχίας ὀθωμανοὺς, ὅπου ὁ κάθε τύραννος βαστᾶ διὰ τὴν φύλαξίν του, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Θετταλίαν καὶ Ἡπειρον; Ἴσως εἰς ὀσπίτια καμωμένα ἐξεπίτηδες, ἴσως εἰς τὰ εὐρύχωρα μετόχια τῶν μοναστηρίων, ἴσως εἰς τὰ μεγάλα παλάτια των, ἴσως ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἢ εἰς ἔρημά τινα κτίρια, ἢ τέλος πάντων, εἰς τὰ μοναστήρια; Οὐχί, οὐχί, ἀγαπητοί μου, μὴν προσμένετε τόσην κρίσιν ἀπὸ τὸν μεμεθυμένον τοὺς δουλικὸν νοῦν· αὐτοὶ ἐκλέγουσι καὶ πέμπουσιν αὐτοὺς τοὺς αἰμοβόρους λύκους εἰς τὰ ὀσπίτια, ὅπου εὐρίσκονται γυναῖκες καὶ κοράσια.

Καθεὶς, ὦ ἀγαπητοί μου, καθεὶς ἀπὸ ἐσᾶς ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ καταλάβῃ τὰς φοβερὰς ἐξακολουθήσεις. Ἐγὼ δέ, ἀπὸ τὴν δικαίαν μου ἀγανάκτησιν, ἢ χεῖρ μου τρέμει καὶ ἡ ὄρασις μου ἐθάμπωσε, οὔτε πλέον ἠμπορῶ νὰ ἐπαριθμήσω τὰς δυστυχίας τῶν Ἰωαννίτων καὶ ὄλων τῶν Θετταλῶν, χωρὶς ἀπὸ τὸν θυμὸν μου νὰ εἰπῶ, βέβαια, ὀλιγότερα ἀπ' ὅ,τι ἀνήκουσι ἐκείνων τῶν μωροαρχόντων ἀλλ' ἴσως περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἡ χρηστοθήθεια καὶ τὸ ὁμογενές με διδάσκουσι.

Ἄν ἐγὼ, ὁμως, σιωπῶ, δὲν θέλουσι σιωπήσει αἱ τρομασμένα μητέρες, ὅπου μετὰ δακρύων καὶ γονυκλιτῶς ἔμπροσθεν αὐτῶν τῶν ἀχρείων τεράτων ματαίως δέονται καθ' ἑκάστην, σπανίως δὲ ἐκείνοι καταδέχονται νὰ τὰς ἀκροασθῶσι, καὶ πολλάκις, ἀντὶς νὰ τὰς παρηγορήσωσι, τὰς ἐπιπλήττουσι καὶ με βίαν τὰς ἐκβάλλουσιν ἔξω, χωρὶς ποτὲ νὰ τοὺς δώσωσι τὴν παραμικρὰν βοήθειαν (21). Ἄν ἐγὼ σιωπῶ, βέβαια, τὰ κρεμισμένα ὀσπίτια τῶν τολαιπῶρων Θετταλῶν καὶ Ἡπειρωτῶν, τὰ ξεσχισμένα στολίδια τῶν ὀσπιτίων των, αἱ αἱματωμένοι ὁδοὶ καὶ τείχη τῶν πόλεων ἀρκετῶς ὀμιλοῦσι εἰς τὰς ὀράσεις, ὄχι μόνον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων ξένων. Ἄν ἐγὼ σιωπῶ, ἀκούονται ὅμως οἱ ἀναστεναγμοὶ τῶν δυστύχων πατέρων, οἵτινες, ἀφοῦ δὲν δύνανται νὰ κερδίσωσι τὴν ζωτροφίαν των, οὔτε νὰ ἐνδυσθῶσι με τὸν καρπὸν τῶν ἰδρώτων των, εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἀφήσουν εἰς τὴν φαμελίαν των δέκα ὀθωμανοὺς καὶ ἄλλα τόσα ἄλογα, καὶ αὐτοὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ὄχι ὀλίγας φορὰς, εἰς θάνατον. Ἄν ἐγὼ σιωπῶ, θέλει λαλήσουν τὰ ἀθῶα στόματα τῶν τρομασμένων κορασιδῶν καὶ πεφοβισμένων ἐφήβων. Καὶ ἂν ἐγὼ, τέλος πάντων, δὲν τοὺς δηλοποιῶ τὸ τέλος των, τὰ παραδείγματα καὶ αἱ ἱστορίαι ὅλου τοῦ κόσμου με μεγάλην σαφήνειαν τοὺς τὸ προλέγουσι, καὶ ἀρκετὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸ προιδῶσι μόνον των, ἂν ἄξιοι κρίσεως καὶ συλλογισμοῦ ἦτον τοιαῦτα τέρατα.

Ἰδού, ὦ Ἕλληνας, οἱ τεχνίται πῶς ζῶσι, καὶ μὴν νομίσετε ὅτι ἐννοῶ διὰ μόνον τοὺς Ἰωαννίτας. Αὐτοὶ δὲν εἶναι δυστυχέστεροι, εἰμὴ μόνον, ὅτι ὁ τύραννός των εἶναι κακοηθέστατος. Ἀλλὰ εἰς ὅλας τὰς πολιτείας τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους εὐρίσκεται ἢ αὐτὴ διοίκησις, ὁ αὐτὸς τρόπος, αἱ ἰδία αἰτίαι, καὶ τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν κλάσιν τῶν πραγματευτῶν, λέγω, ἐκείνων, ὅπου πωλῶσι διάφορα εἶδη εἰς τὰ ἐργαστήριά των, διότι περὶ τῶν ταξιδευόντων περαιτέρω ρηθήσεται. Ἀλλὰ τί ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ δι' αὐτούς, χωρὶς νὰ ξαναεἰπῶ τὰ ἴδια προλεχθέντα διὰ τοὺς τεχνίτας;

Αὐτοὶ βασανίζονται ἀπὸ τὴν ἰδίαν κακὴν τύχην, μάλιστα δὲ αἱ δυστυχίαι των ἀυξάνουσιν ἀναλόγως με τὰς ὑποθέσεις των. Αὐτοὶ καθ' ἑκάστην δίδουσι τῷ τυράννῳ τόσας ποσότητας ἀπὸ κάθε εἶδος πραγματείας, ὅπου ἔχουσι, αὐτοὶ πληρώνουσι βαρύτατα δοσίματα, αὐτοὶ ὑποφέρουσι με μεγαλειτέρας ζημίας εἰς τὰ ὀσπίτιά των πάντοτε τοὺς βρωμεροὺς Ἀλβανίτας (22). Αὐτοὶ εἰς φυλακὴν, αὐτοὶ εἰς ἀγαρείας (23). Αὐτοὶ τέλος πάντων εἶναι ὑποκείμενοι εἰς ὅλα τὰ χειρότερα κακά, ὅπου ἠμπορεῖ τινὰς νὰ στοχασθῇ. Πολλάκις ἡ τύχη τοὺς κατατρέχει καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς των ἐπιχειρήσεις, καὶ πολλοὶ ἀπεθνήσκουσι εἰς τὴν φυλακὴν.

Ποῖος ἐμβαίνει εἰς μίαν πολιτείαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὲν αἰσθάνεται μίαν ψυχρότητα εἰς τὴν καρδίαν του, ἀκούοντας πανταχόθεν νὰ ἐξέρχεται τὸ ἔ και τὸ ἀλλοίμονον! Τί ἄλλο ἀκροάζεται ἓνας ξένος, πάρεξ ἀναστεναγμοῦς; Τί ἄλλο βλέπει ὁ Ἕλληνα, εἰμὴ δάκρυα; Τί ἄλλο εὐρίσκεται, τέλος πάντων, εἰς τοὺς Ἕλληνας, εἰμὴ λύπη, φόβος, φυλακὴ καὶ θάνατος; Ἐνα γενικὸν μουρμούρισμα λύπης, μία σιωπὴ ἀπελπισίας κυριεῖται ὄλων τὰς καρδίας. Καὶ πολλῶν ἢ ἀδυναμία μιᾶς δικαίας ἐκδικήσεως καὶ ἡ πολλὰ αἰσθαντικὴ των καρδία φθείρει τὴν ζωὴν καὶ θνήσκουσι ἀπελπισμένοι. Ἡ πτωχεία, τέλος πάντων, ὡς μία ἀδιάκοπος μικρὴ θέρμη, ἀδυνατίζει τὸ πλέον ὑγιὲς σῶμα. Οὕτως καταβάλλει τὴν γενναιότητα καὶ σταθερότητα τῶν δυστύχων πατέρων καὶ θαμπώνει τὸ πνεῦμα τῶν τέκνων.

Πῶς στοχάζεσαι τώρα, ὦ ἀναγνώστα, νὰ ζῶσιν οἱ ἀγαπητοί μας Ἕλληνας, αὐτοὶ οἱ γλυκύτατοί μας ἀδελφοί; Ἴσως δὲν τὸ ἀγνοεῖς, καὶ ἴσως μαζὺ μου συγκλαίεις καὶ ἐσὺ τὰς κοινὰς ἑλληνικὰς μας δυστυχίας. Πλὴν, μ' ὄλον τοῦτο, δὲν θέλω σιωπήσει ἐγὼ, ξαναενθυμῶντας σου τὸν τρόπον τῆς δυστυχεστάτης καὶ πτωχικῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τὸ νὰ εὐφημίσω τὴν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ τὴν φιλανθρωπότητα τῶν εὐεργέτων τῆς Ἑλλάδος.

Ἐξαιρῶντας, λοιπόν, ὅλους τοὺς προεστῶτας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοὺς προδότας, καὶ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀχρειεστάτους σκλάβους καὶ ὀπαδοὺς τῶν κατὰ μέρος τυράννων τῆς Ἑλλάδος, οἱ λοιποὶ σχεδὸν ἅπαντες ἀναπληροῦσι εἰς τὰς χρείας των ἀπὸ εὐεργεσίας ἐκείνων τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων, οἵτινες καὶ ἐν τῇ πατριδί, καὶ πόρρω αὐτῆς, ὅταν εὐρίσκονται, δὲν παύουσι ἀπὸ τὸ νὰ βοηθῶσι καθ' ἑκάστην τοὺς συμπατριῶτας των, ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς παρηγορῶσι με ἔξαφνα χαρίσματα, καὶ τέλος πάντων, ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς στολιζῶσι τὸ πνεῦμα με τὰ σχολεῖα, ὅπου ἐξ ἰδίων των ἔκτισαν καὶ φυλάττουσι.

Συγχωρήσετέ με, ὦ ἄνδρες γενναιοῦτατοι καὶ φιλεύσπλαγχοι, ἂν μία μεγάλη αἰτία μ' ἐμποδίζῃ ἀπὸ τὸ νὰ ἐκθέσω εἰς τοῦτον μου τὸν λόγον τὰ ἔνδοξα ὀνόματά σας· ἢ εὐγνωμοσύνη μου ὅμως ὡς Ἑλλήν, καὶ τὸ χρέος τῶν συναδελφῶν μας, ἐντὸς ὀλίγου θέλουν ἐνεργήσῃ, διὰ νὰ ἐγχαράξουν μὲ χρυσᾶ ψηφία τοιοῦτον κατάλογον εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ τώρα τὸν φυλάττουσι ἐγκεχαραγμένον εἰς τὰς καρδίας των. Δὲν μένει τώρα ἄλλη κλάσις, εἰμὴ τῶν ταξιδιώτων, ὅπου νὰ ζητῇ ἐξήγησιν, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν, ὡς προεῖπον, θέλω ὀμιλήσῃ παρεμπρός, καὶ τελειῶνω τοιαύτην θλιβεράν διήγησιν μὲ μίαν γλυκεῖαν παρατήρησιν, ὅπου σᾶς παρακαλῶ νὰ κάμητε εἰς τὸ ἑλληνικὸν γένος, διὰ κοινήν μας χαράν.

Ἡ τυραννία, ὦ Ἕλληνας - καὶ ὅποια τυραννία! - δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ γένος μας τὰ χαρακτηριστικὰ του σημεία, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως. Ἡ σταθερότης καὶ ἡ φιλευσπλαγχνία σώζονται εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ ἡ ἀρετὴ λάμπει ἀνάμεσα εἰς τὸν βόρβορον τῆς τυραννίας (24). Ὁ ἀρετῇ, ὦ θεῖον καὶ ἱερὸν δῶρον! Σὺ, ὅπου καταπραΐνεις τὰ ἄλογα πάθη. Σὺ, ὅπου συνοδεύεις διὰ παντός με τὴν ψυχὴν εἰς μίαν ἡσυχον καὶ γαληνὴν ἀνάπαυσιν. Σὺ, ὅπου καθιστᾷς τὸν ἄνθρωπον εὐτυχή, ἀποκαθιστώντας του ὀλίγας τὰς χρεῖας· ὅπου τὸν ἀρματώνεις ἐναντίον εἰς τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης, καὶ τὸν καθιστᾷς ἀδιάφορον εἰς τὰς εὐτυχίας. Σὺ, ὅπου ὑψώνεις τὴν ἀνθρωπίνην οὐτιδανότητα καὶ κατασταίνεις τὸν ἄνθρωπον ἀνώτερον τοῦ εἶναι του. Σὺ, ὅπου χαρακτηρίζεις καὶ καταστείς ἀμετάτρεπτον τὸν ἐνάρετον. Ναί, ὁ ναός σου δὲν εἶναι ἐσφαλισμένος εἰς τὴν ὑποδουλωμένην Ἑλλάδα! Σὺ λατρεύεσαι ἀπὸ τοὺς εὐεργέτας τοῦ γένους.

Αὐτοὶ σὲ τιμοῦσι μὲ τὰ καθημερινὰ δῶρα, ὅπου προσφέρουσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐγὼ τοὺς τὸ κοινοποιῶ διὰ δόξαν μας. Ἀλλ' ἐσεῖς, ὦ εὐεργέται, νομίζετε νὰ ἐκπληροῦνται τὸ χρέος σας διὰ τῶν εὐεργεσιῶν σας μόνον; Οὐχί, ἀγαπητοὶ μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι κόλαξ, διὰ νὰ σιωπήσω τὸ τί πρέπει νὰ κάμητε, καὶ ἐσεῖς ἀγαπάτε ἀρκετῶς τὴν ἀρετὴν, διὰ νὰ σᾶς κακοφανῇ ἢ ἀλήθεια καὶ νὰ μείνητε εἰς τὸ λάθος σας. Ἡ ἀρετῇ, ὦ ἀδελφοὶ μου, τόσον διαφέρει ἀπὸ τὴν κακίαν, ὡς ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸν θάνατον. Καθὼς λοιπὸν ἀνάμεσα ζωῆς καὶ θανάτου, δὲν εὐρίσκεται μέσος ὅρος, οὔτε ἀνάμεσα ἀρετῆς καὶ κακίας ἢμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ, καὶ ἐξακολούθως δὲν ἢμπορεῖ νὰ εἰπῇ τινάς, οὔτε ὅτι ὁ δεῖνας εἶναι περισσότερο ἀπεθαμένος ἀπὸ τὸν δεῖνα ἀπεθαμένον, οὔτε ὅτι ὁ ἕνας ἐναρετώτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον ἐνάρετον (25).

Ἐνάρετος, ὦ εὐεργέται τῆς Ἑλλάδος, εἶναι μόνον ἐκεῖνος, ὅπου θέλοντας νὰ ζήσῃ εἰς πολλοὺς - δηλαδὴ ὠφελῶντας τοὺς συναδέλφους του, νὰ ἀθανάτισῃ τὸ ὄνομά του, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, νὰ ζῇ καὶ ἀποθαμμένος - κάμνει ὄχι ὅσον θέλει, ἀλλ' ὅσον πρέπει, καὶ ὄχι ἐκεῖνο ὅπου εἰς οὐδὲν τὸν ἐγγίζει (26), ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπου εἶναι ἀναγκαῖον, προκρίνοντας πάντοτε τὸ κοινὸν ὄφελος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν μικρὰν ἢ μεγάλην ζημίαν, ὅπου ἤθελε τοῦ προξενήσῃ ἐν ἔργον του ἐνάρετον.

Εἰς τὰς νομαρχικὰς διοικήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ κυρία βᾶσις καὶ τὸ θεμέλιον ὅλης τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς, ὁ ἐνάρετος κάμνει ὅσον πρέπει, καὶ ποτὲ δὲν ζημιοῦται, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν συγχωρεῖ ἢ ὀρθὴ διοίκησις ξεχώρισιν ἀπὸ τὰς μερικὰς εἰς τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, καθὼς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος μου λόγου ἀρκετῶς ἀπεδείχθη. Καὶ ἐξακολούθως, ὁ ἐνάρετος κάμνοντας ὅτι τὸν διδάσκει ἡ ἀρετῇ, κάμνει πρῶτον μὲν τὸ χρέος του ὡς πολίτης, καὶ δεύτερον, ὠφελῶντας τοὺς ἄλλους· ἢ ἔνωσις, ὅπου εὐρίσκεται ἀναμεταξὺ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας, κάμνει νὰ ὠφελῆται καὶ ὁ ἴδιος.

Πολλὰ διαφορετικὸν εἶναι ὅμως τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς τυραννικὰς διοικήσεις, ὅταν καμμίαν φορὰν ἐμφανίζεται ἡ ἀρετῇ - τὸ ὁποῖον, ἀγκαλὰ καὶ σπανίως, πλὴν ἀκολουθεῖ, καὶ εἰς κάθε τόσον εὐρίσκονται μερικοὶ ἐνάρετοι διὰ τιμὴν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διὰ μεγαλειτέραν ἐλπίδα μιᾶς ταχέως ἐπανορθώσεως ἐκείνου τοῦ γένους, ὅπου τυραννείται (27) - ὡσὰν ὅπου ἡ τυραννία ἔχει διὰ βᾶσιν καὶ θεμέλιον τὴν ἀνομοιότητα καὶ τὴν ἀδικίαν. Ὅσοι δούλοι εἶναι, τόσοι διαίρεσις εὐρίσκονται, καὶ εἰς τὸ λεξικὸν τῆς δεσποτείας ἢ λέξις «ἔνωσις» δὲν εὐρίσκεται. Ὅθεν, εἶναι φανερόν, ὅτι ἕνας ἐνάρετος ὑπὸ τῆς δουλείας πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ πάσχη, καὶ ἐξακολούθως, ὅποιος δὲν πάσχει ὑπὸ τῆς δουλείας, δὲν εἶναι ἐνάρετος.

Καλὸν ἤθελεν ἦτον, ὦ Ἕλληνας, ἂν οἱ ἐνάρετοι τῆς Ἑλλάδος δὲν ἤθελον ὑποφέρειν, ἀλλὰ, κάμνοντες τὸ χρέος των, ἤθελον ὠφελῆσαι τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτὸν τους. Πλὴν αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ θεωρηθῇ, ἕως ὅπου ἡ Ἑλλὰς εὐρίσκεται ὑπὸ τυραννίας. Ἄς ὑποφέρωσι λοιπὸν ὡς φιλογενεῖς καὶ φιλελεύθεροι, καὶ ἄς μάθωσιν ὅτι, ὅποιος ἢμπορῶντας νὰ ὠφελῆσῃ περισσότερο, ὠφελεῖ ὀλιγότερον, δὲν εἶναι ἐνάρετος.

Ἐγὼ ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω ἀρκετοὺς ἐναρέτους Ἕλληνας καὶ εὐεργέτας τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων ἡ φιλευσπλαγχνία καὶ ἡ καλὴ καρδιά, δὲν μοῦ συγχωροῦσι νὰ τοὺς κράξω μὴ ἐναρέτους, ὄντας βέβαιος ὅτι, ἂν δὲν κάμνουσι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσον ἔπρεπε καὶ ὅσον ἢμποροῦσαν, ἡ μόνη αἰτία εἶναι, ὅπου δὲν γνωρίζουσι ἐκεῖνο, ὅπου ἔπρεπε νὰ κάμωσι, ἐπειδὴ, ὦ Ἕλληνας, δὲν εἶναι δύσκολον εἰς ἕνα καλὸν ἄνθρωπον νὰ κάμῃ ἐν καλὸν ἔργον τόσον, ὅσον εἶναι δύσκολον νὰ τὸ κάμῃ καλῶς καὶ καθὼς πρέπει. Ὅθεν, παρεμπρός, θέλω φανερώσει πρὸς τοὺς εὐεργέτας τῆς Ἑλλάδος τὸ τί πρέπει νὰ κάμωσι, καὶ ἐλπίζω ὡς ἐνάρετοι, ὅπου εἶναι, νὰ κάμωσι τὸ χρέος των, καθὼς τυχαίνει, διὰ νὰ ἀποκαθιστῶσι ἄξιοι τῆς ἀρετῆς.

Ἡ εὐεργεσία εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ χρηστότερον ἔργον ἑνὸς ἐναρέτου πλουσίου, ἀλλὰ, ἀγαπητοί μου Ἕλληνες, ὁποῖον ὄφελος προξενεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν σήμερον; Ἄν μέχρι τοῦδε τοὺς ὠφέλησε, φεῦ! τώρα αὐτὸ τὸ χρηστὸν ἔργον, ἀντὶς νὰ ὠφελήσῃ, βλάπτει, καὶ ἄλλο δὲν προξενεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, εἰμὴ μόνον μίαν ἐπιζήμιον παρηγορίαν καὶ τοὺς κάμνει νὰ μένουν πάντοτε ἀκίνητοι ὑπὸ τῆς τυραννίας. Οἱ χρεῖαν ἔχοντες, ἀφοῦ εὐεργετηθῶν, ὑποφέρουν περισσότερον, καὶ ὅσον περισσότερον εὐεργετοῦνται, τόσο ὀλιγότερον τοὺς βαρύνει ἡ τυραννία. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐν καλόν, ὅπου γίνεται εἰς τόπον ἑνὸς μεγαλειτέρου καλοῦ, προξενεῖ τὸ χειρότερον κακόν, ὅπου ἤμποροῦσε νὰ προξενήσῃ τῆς Ἑλλάδος (28).

Οἱ εὐεργέται τῆς Ἑλλάδος, λοιπόν, ἂς μὴ νομίζωσι, ὅτι ὠφελοῦσιν, ὅσον πρέπει τὴν πατρίδα των, εὐεργετῶντας τινὰς Ἕλληνας. Ἡ Ἑλλὰς βλάπτεται, ἢ κοινὴ ἔλπις ὀλιγοστεύει, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἑλληνικὸν γένος, ἂν οἱ εὐεργέται του δὲν ἀλλάξωσι σκοπόν, καὶ δὲν μεταχειρισθῶσιν εἰς ἄλλον τρόπον τὰς εὐεργεσίας των (29). Κάτωθι λοιπόν θέλω ἀποδείξει, ὡς προεῖπον, τὸ τί πρέπει νὰ κάμωσι, διὰ νὰ ἐξαλείψωσι τὰς χρεῖας ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἀχρήστους τὰς εὐεργεσίας των μὲ τὴν ἰδίαν εὐλικρινότητα, ὅπου ἡ ἀγάπη τοῦ γένους μου καὶ ὁ θεῖος ἔρως τῆς πατρίδος μὲ διδάσκουσι.

(1) Τοὺς σεληνιαζομένους νομίζουσιν ὡς ἀγίους.

(2) Οἱ νόμοι των τοὺς ἐμποδίζουσι νὰ σπουδάσωσιν ἐπιστήμας, καὶ ἄλλο δὲν ἤξεύρουσιν οἱ φιλόσοφοί των, εἰμὴ νὰ ἀναγνώσωσι μ' εὐκολίαν τὰ ἐντάλματα τοῦ Μωάμεθ.

(3) Εἰς ἀναπλήρωσιν τοιαύτης ἐλλείψεως, φυλάττει περισφαλισμένας τετρακοσίας ἢ πεντακοσίας παλλακίδας εἰς τὸ εὐρύχωρόν του παλάτιον, ὅπου ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀσίας καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Πρὸς τούτοις, ἢ μιὰρὰ του ψυχῆ καὶ οἱ βάρβαροι νόμοι του τοῦ συγχωροῦσι νὰ ἀτιμάζῃ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ οὕτως φυλάττει εἰς ἄλλον παλάτιον ἕως διακοσίους νέους ὠραισιτάτους, εἰς τοιαύτην χρῆσιν προσδιωρισμένους.

(4) Ὅταν διορίζῃ καμμίαν συνέλευσιν εἰς τὸ παλάτιόν του, τότε αὐτὸς δὲν φανερόνεται, ἐπειδὴ φοβεῖται νὰ μὴν τυφλώσῃ τοὺς παρεστηκότας μὲ τὴν λάμπιν τῆς βασιλείας του. Ὅθεν, κρεμᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ μανίκι τοῦ φορέματός του, καὶ αὐτὸς μένει μέσα νὰ πελεκᾷ μερικὰ ξυλαράκια διὰ νὰ παστρεύῃ τὰ ὠτία του. Ὅταν, πάλιν, ἐβγαίνει εἰς περιδιάβασιν, διὰ νὰ μὴν μιανθῇ ἀπὸ τὴν οὐτιδανότητα τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ὅπου αὐτὸς νομίζει κατωτέρας φύσεως καὶ ὅτι νὰ ἐγεννήθησαν ἐξεπίτηδες διὰ νὰ ὑπακούουν εἰς αὐτόν, ἀλλάζει μορφήν, καὶ ἐνδύεται κοινὰ φορέματα, τὸ ὅποιον τοῦ ὀρίζεται ἀπὸ τοὺς νόμους. Ὅσας φορὰς δὲ περιδιαβάσει εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς, πάντοτε, προστάζει νὰ φονευθῶν, πρὶν ἐπιστρέψῃ, καὶ παραχορῆμα ὁ δῆμιος, ὅπου τὸν ἀκολουθεῖ, τοὺς ἀποκεφαλίζει ἐπ' ὁδοῦ.

(5) Ἄν τις ἤθελε συγγράψῃ τὰ ὀνόματα μόνον τῶν ὄσων ὁ νῦν ὀθωμανὸς τύραννος ἐφόνευσεν ἀδίκως, ἤθελεν ὑπερέβῃ τοιαύτη καταγραφή τὸν παρόντα μου λόγον εἰς τὴν ποσότητα τῶν σελίδων.

(6) Κάθε φαμελίτης, ὅταν ἐβγαίνῃ ἀπὸ τὸ ὀσπίτιόν του, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγοράν, νὰ θεωρήσῃ τὰς ὑποθέσεις του, νομίζει τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ ἐπήγαινε εἰς τὸν πόλεμον, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶναι βέβαιος, ἂν πλέον ἐπιστρέψῃ· ὅταν δὲ ἐπιστρέφῃ, δὲν ἤμπορεῖ οὔτε τότε νὰ αἰσθανθῇ τὴν γλυκύτητα τῆς συναναστροφῆς τῶν τέκνων του καὶ συγγενῶν του, φοβούμενος εἰς κάθε στιγμὴν νὰ ἰδῇ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

(7) Ἄν κανεὶς κακοποιὸς φθονῇ κανένα πλούσιον, τρέχει εὐθύς πρὸς τὸν κριτὴν καὶ λέγει ὅτι ἐκεῖνος νὰ τοῦ χρεωστῇ τόσην ποσότητα. Ὁ κριτής, ἀφοῦ δοξάσῃ πρῶτον τὴν τύχην διὰ τὸ ἄφευκτον μέλλον κέρδος του, κράζει τὸν ἐναγόμενον καὶ τὸν ἐρωτᾷ, ἂν ἀληθῶς χρεωστῇ τοῦ ἐνάγοντος ἐκείνην τὴν ποσότητα ὅπου τοῦ ζητεῖται, ἀποκρινόμενος δὲ αὐτὸς τὸ ὄχι, τότε ἐρωτᾷ τὸν ἐνάγοντα ἂν ἔχῃ μάρτυρας, ὁ ὁποῖος λέγει τὸ ναί, καὶ ὁ μωροκριτὴς τοῦ δίδει καιρὸν τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ φέρῃ τοὺς μάρτυρας, καὶ τὸν ἐναγόμενον βάζει εἰς φυλακὴν. Ἄν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ ἐνάγων εὔρῃ καὶ παρησιάζῃ δύο ψευδομάρτυρας, ὁ ἐναγόμενος εἶναι εἰς χρέος νὰ πληρώσῃ ὅσα ἐκεῖνοι ψευδομαρτυρήσῃ ὅτι χρεωστῇ, ἂν δὲ καὶ δὲν τοὺς φέρῃ, τότε ὁ κριτής ἐλευθερώνει τὸν ἀδικημένον, πλὴν λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὸ δέκατον εἰς τὴν ποσότητα ὅπου ἀδίκως τοῦ ἐζητήθη, χωρὶς ποσῶς νὰ τιμωρήσῃ τὸν ψεύστην. Ἄν πάλιν ὁ ἀδικημένος ὀρκισθῇ ὅτι δὲν χρεωστῇ, τότε οἱ μάρτυρες δὲν χρησιμεύουν, καὶ αὐτὸς δὲν πληρώνει ἄλλο εἰμὴ τὸ δέκατον, εἰς τρόπον ὅπου, ἂν καὶ ἀληθῶς εἶναι χρεώστης, μὲ τὸ ἴδιον μέσον τοῦ ὀρκου δὲν πληρώνει τὸ χρέος του.

(8) Ἀφοῦ πλύνῃ τὰς χεῖρας καὶ ραντίσῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ τὴν κεφαλὴν του μὲ ὀλίγον νερόν, αὐτὸς πιστεύει, κατὰ τὴν θρησκείαν του, ὅτι μένει παστρικός καὶ ἀκηλίδωτος ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν.

(9) Περιφερόμενος εἰς τὴν ἀγοράν καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔχει κάθε ἐξουσίαν καὶ δύναμιν νὰ ξυλίσῃ καὶ νὰ φυλακώσῃ ὅποιον θελήσῃ ἀπὸ τοὺς πολίτας, πολλάκις δὲ καὶ θανατώνει, καὶ μένει πάντοτε ἀνερεύνητος. Οἱ βαρβαρώτατοι ὀπαδοὶ του μὲ ἄκραν ἀσπλαγχνίαν καὶ αὐθάδειαν, ποῖον κτυποῦσι, ποῖου ἀρπάζουσι χρήματα, ἄλλου φορέματα, ἄλλου εἶδη πραγματειῶν, καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ τοὺς εἰπῇ κανένα λόγον. Οἱ Θεσσαλονικεῖς καὶ Λαρσῖνοι ὑποφέρουσι κατ'

ἀναλογίαν πολλὰ περισσότερον ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ἑλληνας, ὡσὰν ὅπου σχεδὸν καθ' ἑκάστην φονεύονται δύο καὶ τρεῖς χριστιανοί.

(10) Μύριοι εἶναι οἱ τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους οἱ σκληροτράχηλοι ὀθωμανοὶ δίδοσι τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἀθώους Ἑλληνας, ὁ συχνότερος ὅμως εἶναι τὸ κρέμασμα. Οἱ πλάτανες τῶν Ἰωαννίνων εἶναι ἀδιακόπως πεφορτωμένοι ἀπὸ σώματα νεκρά. Ὁ σκληρόκαρδος τύραννος Ἀλῆς πολλοὺς ἀπεκεφάλισε μὲ τὸ πριόνι, ἄλλους ἐπνιξεν εἰς τὴν λίμνην, ἄλλους ἐφόνευσε, θέτοντας ἐπάνω εἰς τὸ στήθος των ἀνυπόφορα βάρη, ἄλλους ἔθαψεν ζωντανούς, πολλῶν ἐσύντριψεν τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ ἔπειτα τὴν κεφαλὴν, πλῆθος ἐπαλούκωσε, καὶ ἀπὸ δύο Σουλιώτας ὅπου ἐφύλαττεν διὰ ἐνέχυρον, τὸν μὲν ἕνα ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔγδαραν ζωντανόν, τὸν δ' ἔτερον ἐσοῦβλισαν καὶ ἔπειτα ἐψησαν ζωντανόν.

(11) Αὐτοὶ οἱ κυβερνηταὶ εἶναι σχεδὸν ὅλοι ἀγράμματοι, ὅταν δὲ συμβαίῃ ν' ἀπολαύσῃ μία πόλις διὰ κυβερνητὴν κανένα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς νέους, ὅπου ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν ἀσωτείαν τοῦ τυράννου, τότε ἐκείνη ἢ πόλις νομίζεται εὐτυχῆς, διὰ τοιαύτην τιμὴν, καὶ ὁ κυβερνητὴς λαμβάνει, μαζὶ μὲ τὸν τίτλον, καὶ τρεῖς οὐρὰς ἀλόγων χάρισμα ἀπὸ τὸν βασιλέα, διὰ σημεῖον μεγαλειότητος.

(12) Δύο αἷτια τὸν βιάζουσι, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, νὰ πλουτίσῃ μὲ ἀδικίας· τὸ μὲν πρῶτον, εἶναι τὸ παραδείγμα τῶν πρὸ αὐτοῦ, τὸ δὲ δευτέρον, ὁ ἀφευκτος καὶ ταχὺς ἐξορισμὸς ὅπου τὸν προσμένει. Ὅθεν καὶ προσπαθεῖ, ὅσον ὀγληγορώτερα δυνηθῆ, νὰ συνάξῃ περισσότερα χρήματα.

(13) Ὁ τῶν Ἰωαννίνων τύραννος, διὰ νὰ ὑπερέβῃ τοὺς ὁμοίους του εἰς τὴν κακίαν, ἀγόρασεν στανικῶς, καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ πληρώσῃ, ὅλα τὰ πέριξ ὑπάρχοντα τῶν κατοίκων. Καὶ οὕτως, συνάξει αὐτὸς μόνον τοὺς καρποὺς ὅλης τῆς ἐπικρατείας, ἀφήνοντας τῶν γεωργῶν μόλις ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ ζήσουν. Ἀνάμεσα δὲ εἰς τοὺς διαφόρους τρόπους, ὅπου ἐπιχειρῶνται, διὰ νὰ ἐκδύῃ τοὺς ὑπηκόους του, ὁ συχνότερος εἶναι ὁ ἀκόλουθος: Ἐκλέγει κανένα ἀπὸ τοὺς δούλους του, καὶ τὸν κάμνει διοικητὴν εἰς ἕνα ἢ εἰς περισσότερα χωρία, πλὴν αὐτὴν τὴν διοίκησιν τοῦ τὴν πωλεῖ ὅσον θέλει. Ὅθεν ἐκεῖνος, διὰ νὰ ἐβγάλῃ τὰ ὅσα ἐπλήρωσε, καὶ νὰ κερδίσῃ, ἀρπάζει πλέον καὶ ἐκδύει φανερὰ ὅλους, ἀλλ' ἀφοῦ πλουτίσῃ, εὐθὺς ὁ τύραννος τὸν κρᾶζει, τὸν βάζει εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τοῦ τὰ παίρνει, καὶ ἔπειτα, ἢ τὸν φονεύει, ἢ τὸν ξαναβάνει εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιχείρησιν, διὰ τὸ ἴδιον πρῶτον τέλος.

(14) Ἀπὸ τὴν ἄνωθεν ἐπαρίθμησιν, εὐκόλως φαίνεται, ὑφείλοντας ἀπὸ κάθε ἑκατὸν μόνον δεκαπέντε, ὅτι ἄξιοι διὰ τὰ ἄρματα ἀπὸ μὲν τοὺς χριστιανοὺς ἠμποροῦσαν νὰ εἶναι 2.156.250, ἀπὸ δὲ τοὺς ὀθωμανοὺς 543.750. Εἶναι πρὸς τούτοις ἀναγκαῖον νὰ ἐνθυμηθῆ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς κατοικοῦσιν εἰς τὰς πολιτείας, καὶ ἐξακολούθως δὲν εἶναι ὅσον οἱ χριστιανοὶ ἐπιτήδειοι εἰς τὰ ἄρματα, ἀλλὰ περὶ αὐτῶν κατωτέρω ρηθήσεται.

(15) Τοιαύτας καλῶ, ὅσας περιέχουσι μίαν ποσότητα 20 χιλιάδων καὶ ἐπέκεινα κατοίκων.

(16) Πρὸς τούτοις, οἱ περισσότεροι τῶν ὀθωμανῶν κατοικοῦσιν εἰς τὰς πολιτείας, καὶ ἐξακολούθως φανερόν ἀποκαθίσταται, ὅτι οἱ περισσότεροι χωριάτες καὶ γεωργοὶ εἶναι χριστιανοί, καὶ οἱ ἀξιώτεροι διὰ τ' ἄρματα.

(17) Πασιδηλος εἶναι ἡ φθορὰ ὅπου προξενεῖται εἰς τὰ χωρία, ὅταν διέρχωνται τὰ ἄτακτα στρατεύματα τῶν ὀθωμανῶν. Αὐτοὶ οἱ βάρβαροι καὶ σκληροκάριοι Ἀλβανῖται, ἀφοῦ λάβωσι ἀπὸ τοὺς ταλαιπώρους χωριάτες ὅσον τοὺς ζητήσουσι, καὶ ἀφοῦ φάγωσιν πλουσιοπαρόχως καὶ γαστριμάργως ὅσα πρόβατα καὶ ἄλλα εὖρωσιν, ἢ ἀχόρταγος ψυχὴ των ποτὲ δὲν εὐχαριστεῖται, καὶ μὲ βίαν τοὺς ἀρπάζουσιν, δὲν λέγω χρήματα, ἐπειδὴ δὲν ἔχουσιν, ἀλλ' ὅτι τοὺς εὖρουσι, καὶ ἀσπλάγχχνως ἄλλον τύπτουσι, ἄλλον ὀνειδίζουσι, καὶ πολλοὺς φονεύουσι.

(18) Ὁ κύριος, παραδείγματος χάριν, δίδει τὸν σπῶρον τοῦ γεωργοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ δουλεύσῃ μαζὶ μὲ τὴν συμβίαν του καὶ τέκνα του δι' ὅλον τὸν χρόνον, ἀφοῦ, λέγω, ἀφανίσῃ τὰ βόδια του καὶ καταχαλάσῃ τὰ ἐργαλεῖα του, συνάξει, τέλος πάντων, τὸν καρπὸν, -καὶ πολλάκις ἡ φύσις δὲν ἀνταποκρίνεται δικαίως εἰς τοὺς κόπους του- τὸν ὁποῖον ἂς ὑποθέσωμεν ὡς 10. Εὐθὺς ὁ κύριος τοῦ χωραφίου λαμβάνει τὰ 2/3, καὶ μένουσι 3 1/3. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ χωρίου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὁ φανερός κλέπτης, ἀρπάζει ἄλλο ἕν, καὶ μένουσι 2 1/3. Ὁ κύριος τοῦ χωραφίου λαμβάνει διὰ τὸν σπῶρον 1/3 καὶ οὕτως μένουσι τοῦ γεωργοῦ μόνον 2, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχει νὰ ζωστραφῆ καὶ νὰ ἐνδυθῆ αὐτὸς καὶ ἡ φανιλία του. Τοιαύτη περιγραφή πρέπει νὰ κινήσῃ εἰς σπλάγχχνος τὰς πλέον σκληρὰς καρδίας, καὶ κάθε Ἑλλήν πρέπει νὰ κλαύσῃ εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της.

(19) Τὰ συνηθισμένα των φαγητὰ εἶναι ἀγριολάχανα καὶ ψωμί ἀπὸ κριθάρι, δύο ἢ τρεῖς φορὰς τὸν χρόνον μόνον τρώουσι κρέας.

(20) Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων ἀγγαρευμάτων καὶ ἀδιακόπων δοσιμάτων, ὅπου ὑποφέρουσι, πρὸς τούτοις ἀπ' ὅσα ξύλα, τυρί, βούτυρον, λάδι καὶ κάθε ἄλλον εἶδος ἔχουσι, τὰ 9/10 τὰ πηγαίνουσι τοῦ τυράννου καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τυραννούντων.

(21) Ἐνθυμοῦμαι μίαν φορὰν, ὅπου ἔτυχα παρών, ὅταν μιὰ γυναῖκα χήρα καὶ μὲ πέντε τέκνα ἀνήλικα εἶχεν ὑπάγει νὰ παρακαλέσῃ ἕνα ἄρχοντα, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα σιωπῶ διὰ ὀλιγοτέραν του ἐντροπήν, διὰ νὰ τῆς κατεβάσουν τὸ δόσιμον,

λέγουσα, ὅτι, διὰ τὴν πληρώσῃ τὸ ἀπερασμένον, εἶχεν πωλήσει κάθε περιττὸν στολίδι, ὅπου τῆς εἶχεν μείνει, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ πωλήσῃ, διὰ τὴν πληρώσῃ τὰ ὅσα τῆς ἐζητοῦσαν, μάλιστα κλαίουσα ἐφώναζεν, πὼς ἔχει νὰ θρέψῃ καὶ νὰ ἐνδύσῃ τρεῖς θυγατέρας καὶ δύο υἱούς... ὁ σκληρὸς ἄρχων δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ τὴν περίοδον, καὶ εὐθύς, ὅπου ἤκουσε νὰ λέγῃ, ὅτι ἔχει τόσα παιδιά, μὲ ἀνήκουστον βαρβαρότητα καὶ ἀδιαφορίαν τῆς λέγει: «πώλησον δύο ἀπὸ τὰ παιδιά σου καὶ πλήρωσον τὸ δόσιμον». Ἐγὼ σιωπῶ, ὁ δὲ ἀναγνώστης ἄς κρίνῃ, ὅπως θελήσῃ.

(22) Πολλοὶ εὐρίσκονται στενοχωρημένοι ἀπὸ ξυλίσματα καὶ φοβερισμοὺς τῶν ἀπανθρώπων Ἀλβανίτων, ἐκτὸς τῆς κατοικίας, νὰ τοὺς δίδωσι καὶ τὴν ζωτοροφίαν.

(23) Εἰς τὰ Ἰωάννινα ἔφερον τὰ ξύλα, τὰς πέτρας καὶ τὴν λάσπην ὅλοι οἱ κάτοικοι χωρὶς ἐξαίρεσιν.

(24) Εἰς ὅλας τὰς πολιτείας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξόχως εἰς τὰ Ἰωάννινα, κάθε ἡμέραν ὅλοι οἱ συμπολίται, στέλνουσιν εἰς τοὺς φυλακωμένους καὶ φαγητὰ καὶ ἐνδύματα καὶ κάθε ἄλλον ἀναγκαῖον· ὅταν δὲ κανεὶς ἀδικῆται καὶ κατατρέχεται, κάθε γείτων νομίζει χρέος του νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὡς δύναται.

(25) Ἄς μὴν παραξενευθῇ ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν, ἀλλ' ἄς στοχασθῇ ὅτι, ὡς ἀκόμα βλέπομεν ἕνα ἐνάρετον νὰ κάμνῃ περισσότερα καλὰ ἀπὸ ἕνα ἄλλον ἐνάρετον, αἰτία εἶναι μόνον καὶ μόνον αἱ περιστάσεις.

(26) Πολλοὶ ἐνόμισαν καὶ νομίζουν ἐναρέτους τινὰς βασιλεῖς, διὰ τὸ ὅτι ἔκαμον καλὰ πράγματα, χωρὶς νὰ ἐρευνήσουν τὸ ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ κάμωσι.

(27) Οἱ περιεργοὶ ἀλλογενεῖς, καὶ μάλιστα οἱ Βρεττανοί, περιερχόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπαντοῦντες ἐνθεν κακεῖθεν διεσπαρμένα τὰ διάφορα λείψανα τῆς μεγαλειότητός της, εὐρίσκονται ὑποχρεωμένοι νὰ κράζωσι: «Ἐδῶ ἐστάθη τὸ σχολεῖον τῆς οἰκουμένης». Οἱ δὲ νῦν φιλόσοφοι καὶ πολυπράγμονες Ἕλληνας, θεωρῶντες ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς ταλαιπώρους ὁμογενεῖς μας μερικοὺς ἐναρέτους καὶ ἀξιόους ἄνδρας, μὲ κρυφίαν ἡδονὴν κραυγάζουσι: «Οὐχί, οὐχί, ἡ Ἑλλὰς δὲν θέλει μείνει διὰ πολὺν καιρὸν ὑπὸ τῆς τυραννίας, ἀλλὰ ταχέως θέλει συντρίψῃ τὰς ἀλύτους της».

(28) Ἀλλὰ πὼς, ἴσως τινὰς ἠθελεν εἰπεῖ, εἶναι δυνατὸν ἐν χρηστὸν ἔργον νὰ βλάψῃ; Ἐ, ἀγαπητέ! δὲν εἶναι τὸ ἔργον, ὅπου προξενεῖ τὴν ζημίαν, ἀλλ' ἡ περίστασις. Ὁ εὐεργέτης, ἐν ὅσῳ εὐεργετεῖ, νομίζει πὼς κάμνει ὅσον πρέπει, καὶ μένει ἀκίνητος. Ὁ εὐεργετούμενος δέ, ἐν ὅσῳ εὐεργετεῖται, δὲν ἀπελπίζεται, καὶ μένει ὑπὸ τῆς δουλείας. Τὰ χρηστὰ ἔργα πρέπει νὰ τὰ κάμῃ τινὰς ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, καὶ ὄχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, διότι αἱ περιστάσεις πολλάκις ἀνατρέπουσι τὸ καλὸν εἰς κακόν. Ἄν παραδείγματος χάριν ἕνας ἀρχιστράτηγος εἰς τὸν καιρὸν τῆς μάχης ἠθελε προστάξει, φιλευσπλαγχνία κινούμενος, νὰ περιποιηθῶν τοὺς πληγωμένους καὶ νὰ ἐνταφιάσῃ τοὺς ἀπεθαμένους, βέβαια ἠθελε νικηθῆ ἀπὸ ἕνα ἐχθρόν, ὅπου δὲν ἠθελε τὸν ὁμοιάσει καὶ ἡ φιλευσπλαγχνία του, κακῶς ἐνεργημένη καὶ παρὰ καιρὰ, προξενεῖ τὴν δυστυχίαν ἐνὸς γένους ὀλοκλήρου.

(29) Ἄς μὴν τολμήσῃ ὁ ἀναγνώστης, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ὀρκίζω ἔμπροσθεν τῆς δικαιοσύνης καὶ εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀρετῆς, ἄς μὴν τολμήσῃ, λέγω, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, νὰ μὲ κράξῃ ἀγνώμονα. Ἐγὼ εἶμαι ὑπόχρεως εἰς τοὺς εὐεργέτας τῆς Ἑλλάδος ὄχι ὀλίγον, εἶμαι εὐγνώμων εἰς τὰς χάριτάς των, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Πόσον ὅμως ἠθελεν ἦτον καλλίτερον, νὰ μὴν ἠθελον ἔχει χρεῖαν ἀπὸ τὰς εὐεργεσίας των. Ὅποιος ἰατρεύεται ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν, εἶναι εὐγνώμων πρὸς τὸν ἰατρόν του, πλὴν ὅλοι παρακαλοῦσι νὰ μὴν λάβωσι χρεῖαν ἀπὸ τὸν ἰατρόν.

ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ

Δύο αἰτία εἶναι, ὧς Ἕλληνες μου ἀκριβοί, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον μᾶς φυλάττουσι δεδεμένους εἰς τὰς ἀλύτους τῆς τυραννίας, εἶναι δὲ τὸ ἀμαθὲς ἱερατεῖον καὶ ἡ ἀπουσία τῶν ἀρίστων συμπολιτῶν. Εἰς τὴν διήγησιν τῆς δευτέρας αἰτίας, εἰς τὴν ὁποίαν συγκαταλέγεται καὶ ἡ κλάσις τῶν εὐεργέτων τῆς Ἑλλάδος, θέλω φανερώσει τὸ χρέος των, ὡς ἔταξα. Τὰ δὲ προλεχθέντα περὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν χρησιμεύουν ὡς προλογίδιον εἰς τὴν ἐξέτασιν, ἐν ἣ εἰσέρχομαι τώρα, διὰ νὰ ἀποδείξω, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε δειλία, οὔτε ἀστοχασία τῶν Ἑλλήνων, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον μᾶς φυλάττει ὑπὸ τῆς ὀθωμανικῆς τυραννίας, καὶ νὰ ἀποστομώσω τὰς φθονεράς καὶ καταλάλους γλώσσας τῶν ἀλλοφύλων.

Ἀλλὰ, πόσον θέλει συγχύσει, ἡ ἀκόλουθος διήγησις τῆς πρώτης αἰτίας μερικοὺς ἀρχιεπισκόπους, ἢ ἄλλου τάγματος ἱερεῖς, ἂν κατὰ τύχην τὸν παρόντα μου λόγον ἀναγνώσωσι - τὸ ὅποιον μοῦ φαίνεται δύσκολον - βλέποντας ξεσκεπασμένας τὰς ψευδεῖς τῶν ἀρετῶν.

Ὡ, πόσον ταχέως θέλει ρίψουσιν εἰς τὸ πῦρ τοῦτο μου τὸ βιβλιάριον, ὅσοι φοβοῦνται τὸ φῶς τῆς ἀληθείας! Διὰ τοῦτο λοιπὸν κρίνω ἀναγκαῖον νὰ τοὺς προειδοποιήσω, ὅτι τὸ πατριωτικὸν χρέος μου μὲ προστάζει νὰ ὀμιλήσω τὴν ἀλήθειαν,

καὶ δὲν φοβοῦμαι οὔτε τοὺς ἀμαθεῖς, οὔτε τοὺς σπουδαίους καὶ ἐναρέτους (1). Τοὺς μὲν πρώτους, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄξιοι φόβου, τοὺς δὲ δευτέρους ἐπειδὴ ἡ ἀλήθεια δὲν ἐπιδέχεται κατάκρισιν. Μᾶλλον δὲ οἱ σπουδαῖοι θέλουν ἐπικυρώσει τοὺς λόγους μου μὲ τὴν νουνεχὴ των ἐπιβεβαίωσιν, καὶ θέλουν προσπαθῆσαι, ὅσον ὀγληγορώτερον δυνηθῶσι, νὰ διορθώσωσιν ὅπως οὖν τὰς φοβερὰς καὶ ἐπιζημιώδεις καταχρήσεις αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τάγματος, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ἡ Ἑλλάς τὴν προτέραν τῆς λάμψιν καὶ εὐτυχίαν.

Διὰ τοῦτο, λοιπὸν, μετὰ δακρύων παρακαλῶ τοὺς σοφοὺς καὶ ἐναρέτους ἄνδρας, ὅπου φέρουσι τὸ σεβάσμιον ἔνδυμα τῆς ἱερωσύνης, νὰ μὲ συγχωρήσουν, ἂν μὲ ἄκραν τόλμην ἀποφασίζω νὰ ἐλέγξω αὐστηρῶς τοὺς ἀναξίους καὶ ἀμαθεῖς καλογήρους, καὶ νὰ ἀποδείξω μὲ γεωμετρικὴν βεβαιότητα τὸ πόσον κακὸν προξενούσι τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἄς μὴν μὲ νομίσουν ἀνευλαβῆ, ἂν ἀκούσωσι νὰ καταφρονῶ τὴν σημερινὴν καλογερικὴν των σύστησιν καὶ διαγωγὴν, ἀλλ' ὡς ζηλωταὶ τῆς ἐπανορθώσεως καὶ δόξης τῆς κοινῆς πατρίδος μας Ἑλλάδος, νὰ στοχασθῶσι, ἂν εἶναι εὐκόλον, νὰ ξαναλάβῃ τὸ γένος μας τὴν ἐλευθερίαν του, ἐν ὅσῳ σώζεται ὁ οἰκιακὸς ἐχθρὸς τῆς, ἡ ἀμάθεια, λέγω, ἡ δεισιδαιμονία καὶ ἡ κατάχρησις τῆς θρησκείας, ἡ ὀπόσην φθορὰν θέλει προξενήσῃ μία αἰφνίδιος ἀνάστασις, καὶ ἐπανόρθωσις εἰς ὅσους ἀδίκως καὶ ἀναισχύντως παρέβηκαν τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἠθικὰς νομοθεσίας, ἂν ἐν καιρῷ δὲν θέλουσι διορθωθῆ.

Ἦ, πόσον αἰσθάνομαι τὴν φλόγαν τῆς ἀγανακτήσεως καὶ ἐντροπῆς εἰς τὴν καρδίαν μου, τώρα ὅπου τόσον καταφρονητικῶς θέλω λαλήσει διὰ τὴν πλέον τιμιωτέραν κλάσιν τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς! Πόσον μὲ λυπεῖ, ὅπου, ἀντὶς νὰ ἐπαινέσω αὐτὸ τὸ ἱερὸν τάγμα, ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ πατριωτικὸν χρέος μου μὲ βιάζουσι νὰ τὸ κατηγορήσω. Μεγάλον βέβαια εἶναι τὸ ἐπιχείρημά μου, ἀλλ' ἐγὼ ἔταξα νὰ κάμω κάθε θυσίαν ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, καὶ δὲν θέλω παραιτήσῃ τὴν ἀναγκαιότεραν.

Ἦ σὺ μισρὰ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τί ὁμοιάζεις, ἤθελα νὰ ἤξεύρω ἀπὸ ἐσὲ τώρα ὅπου σὲ ἐρωτῶ, εἰς τί, λέγω, ὁμοιάζεις τοὺς ἱεροὺς καὶ θεῖους ἀποστόλους τοῦ λόγου τῆς σοφίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἦσως εἰς τὴν ἔνδειαν καὶ ἀφιλοκέρδειαν, ὅπου ἐκεῖνοι ἐκήρυττον; Ἀλλ' ἐσὺ εἶσαι γεμάτη ἀπὸ χρήματα, ὅπου καθημερινῶς κλέπτεις ἀπὸ τοὺς ταλαιπώρους χριστιανούς. Ἦσως εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ χαλιναγωγίαν τῶν παθῶν; Ἀλλ' εἰς ποῖον μέγαν ξεφάντωμα δὲν εὐρίσκεται μέρος ἀπὸ τοὺς συγκλήτους σου, καὶ ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς δὲν λατρεύει δύο καὶ τρεῖς ἀρχοντίσας μὲ ἄκραν ἀναισχυντίαν καὶ σχεδὸν φανερά (2);

Μήπως τοὺς ὁμοιάζεις κἂν εἰς τὴν εὐλάβειάν των πρὸς τὴν θρησκείαν; Ἀλλὰ ποῖος δὲν γνωρίζει τὴν ἄκραν ἀνευλάβειάν σου καὶ ποῖος δὲν ἤξεύρει πόσον γελοιωδῶς καὶ χλευαστικῶς ἐκτελεῖς τὰς ἱερουργίας (3); Εἰς τί λοιπὸν τοὺς ὁμοιάζεις; Εἰς τὴν φιλανθρωπότητα; Ἐσὺ, τοὺς πτωχοὺς δὲν καταδέχεσαι οὔτε κἂν νὰ τοὺς ἰδῆς, οὐχὶ δὲ νὰ τοὺς βοηθήσῃς. Ἡ λύσσα σου διὰ τὰ χρήματα εἶναι ἀπερίγραπτος (4). Τοὺς ὁμοιάζεις ἴσως εἰς τὴν φιλαδελφότητα, εἰς τὴν ὁμόνοιαν, εἰς τὴν ἐπάλληλον ἀγάπην; Ἀλλὰ ποῖος δὲν γνωρίζει πόσον προσπαθεῖ ὁ ἕνας νὰ βλάψῃ τὸν ἄλλον (5). Εἰς τί λοιπὸν τοὺς ὁμοιάζεις; Βέβαια εἰς οὐδέν. Ἦ τῆς δυστυχίας σας, ἄνθρωποι βάρβαροι καὶ μωροί. Ἐπρεπε νὰ ξαναγυρῆσῃ ὁ Χριστὸς, διὰ νὰ σᾶς φωτίσῃ, ἐπειδὴ ἐσεῖς οὔτε κἂν στοχάζεσθε νὰ ἀνοίξητε ποτὲ ἐν βιβλίον, διὰ νὰ λαμπρύνητε τὸν ἐσκοτισμένον σας νοῦν.

Σὺ, λοιπὸν, ὦ Σύνοδος, ἀγκαλὰ καὶ νὰ φέρῃς τοὺς τίτλους τῆς ἀγιωσύνης καὶ τὰ σημεῖα τῆς ἀρετῆς, οὐχὶ, οὐχὶ, ποσῶς δὲν ὁμοιάζεις τὰ ὑποκείμενα, ὅπου προσπαθεῖς νὰ παρησιάσῃς. Σὺ εἶσαι μία μάνδρα λύκων, ὅπου δὲν ὑπακούεις τὸν ποιμένα σου καὶ κατατρώγεις τὰ ἀθῶα καὶ πολλὰ ἡμερὰ πρόβατα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Ὡς τοιαύτην λοιπὸν θέλω σὲ νομίσει εἰς τὸν παρόντα μου λόγον, καὶ ἂν ἡ ἀμάθεια τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ἀπειρία αὐτῶν ἐφύλαξεν μέχρι τῆς σήμερον εἰς μακαριότητα τὸ ἀνυπόφορον κράτος σου, τὸ φῶς τῆς μαθήσεως καὶ ὁ ἥλιος τῆς ἀληθείας θέλουσι σᾶς ἀποδείξει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων, ὄχι καθὼς προσποιεῖσθε νὰ εἰσθε, ἀλλὰ καθὼς εἰσθε τῶνόντι. Καὶ θέλουσι σᾶς διδάξῃ ἐνταυτῷ τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ ἱερατικῆς διαγωγῆς.

Ἀκούσατε νῦν, ἀγαπητοί μου Ἕλληνες, ὅσοι ἀπὸ ἐσᾶς μέχρι τῆς σήμερον τὸ ἀγνοοῦσαν, ἀκούσατε τὴν θλιβερὰν διήγησιν τῆς σημερινῆς καταστάσεως τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος τῆς κοινῆς μας πατρίδος, καὶ ἴδατε εἰς τί καταντεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἡ τυραννία. Στοχαστικώτατος καὶ μέγαν ἀνθρώπος ἐστάθη βέβαια ὁ νομοδότης Λυκοῦργος, ὁ ὁποῖος προβλέποντας τὰ ἀφευκτὰ κακὰ, ὅπου ἤθελε προξενήσῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του ἢ μεταχειρίσῃς τῶν χρημάτων, τὴν ἀπέβαλεν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὴν Σπάρτην, καὶ κατέστησεν ἐκεῖνον τὸν καλότυχον λαὸν τόσον εὐτυχῆ καὶ ἐνάρετον, ὥστε ὅπου θέλει δοξάζεται καὶ τιμεῖται, ἕως ὅπου ὑπάρχωσιν οἱ ἄνθρωποι. Ἐπειδὴ, λοιπὸν, ὁ νῦν ἑλληνικὸς κλῆρος, διὰ βάσιν τοῦ συστήματός του καὶ διὰ γενικὸν ὄργανον τῆς διαγωγῆς του ἔχει μόνον καὶ μόνον τὸν χρυσόν, δὲν νομίζω περιττὸν, εἰ καὶ συντόμως, νὰ εἰπῶ τι περὶ τῆς χρήσεώς του καὶ τῆς αὐτοῦ καταχρήσεως.

Δὲν εἶναι ὁμῶς ὁ σκοπός μου νὰ καταπέσω τοὺς χρυσολάτρας, ὅτι ἀπατῶνται, ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται τὸ ἴδιον, ἂν ἤθελα παραστήσῃ τί ἐστὶ μανία, διὰ νὰ καταπέσω ἕνα τρελλόν, ὅτι εἶναι τρελλός. Αὐτός, ἐν ὅσῳ εἶναι τρελλός, δὲν τὸ πιστεύει νὰ εἶναι, μάλιστα κρίνει τὸν ἑαυτὸν του φρονιμώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. Οὕτως καὶ οἱ χρυσολάτραι. Ἔως ὅπου μὲ τὸν

χρυσὸν κάμνουσιν ὅτι θέλουσι, βέβαια δὲν νομίζουσι ἄτοπον τὴν λατρείαν των. Ὅθεν, ἀναγκαῖα εἶναι διὰ τοὺς πρώτους ἢ φρόνησις καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἢ καλὴ διοίκησις. Καὶ τότε ἤμποροῦν νὰ καταλάβουν ἐκεῖνοι ὅτι ἦτον λωλοὶ, καὶ ἐτοῦτοι ὅτι ἐβαστοῦσαν τόσον καπνὸν, ἐσφαλισμένον εἰς σιδερένια σεντούκια. Ὅμιλῶ μόνον, λοιπὸν, ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀξία περιεργείας, καὶ ἐπειδὴ νομίζω νὰ μὴν δυσαρέση κάθε ἐξέτασις πραγμάτων, ὅπου ἀναφέρονται εἰς τὸ κοινὸν καλῶς ἔχειν.

Τὰ χρήματα, ὧ Ἕλληνες, εἰς ἄλλο δὲν χρησιμεύουν, οὔτε δι' ἄλλο τέλος ὁ ἐφευρέτης τὰ ἐμεταχειρίσθη, παρὰ μόνον διὰ σημεῖα ἀριθμητικά, ἤτοι διὰ μέτρον γενικὸν τῶν πραγμάτων καὶ δηλωτικὸν τῆς τιμῆς των. Οὕτως λοιπὸν ἐξ ἀρχῆς, διὰ νὰ διευκολύνουν τὰ δανείσματα καὶ ἀλλαγὰς τῶν διαφόρων ἀναγκαίων των πραγμάτων, οἱ ἄνθρωποι ἔκαμαν τόσας μονάδας χρυσᾶς ἢ χαλκίνους, διὰ τῶν ὁποίων τὰ ἐμετροῦσαν καὶ τὰ ἐμοίραζον ὀρθῶς. Αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις εἰς ὀλίγον καιρὸν εὐκόλυνεν τὰς ἀμοιβαίας ἀλλαγὰς, ὄχι μόνον ἀπὸ ἓνα ὑποκείμενον εἰς ἄλλον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν, καὶ ἀπὸ γένος εἰς γένος (6). Αὐξάνοντας λοιπὸν κατ' ὀλίγον ὀλίγον αἱ χρυσαῖ μονάδες καὶ μὴν ἠμπορῶντας νὰ αὐξήσουν τὰ ἀναγκαῖα πράγματα, ἐφευρέθησαν τὰ μὴ ἀναγκαῖα. Καὶ οὕτως ἐγεννήθη ἡ πολυτέλεια εἰς τοὺς ἀνθρώπους (7).

Ἡ πολυτέλεια δὲ ὡς γέννημα καὶ ἀποτέλεσμα σκιῶδους καὶ φανταστικῆς δυνάμεως, καθὼς εἶναι ἡ μεταχειρίσις τοῦ χρυσοῦ (8), ἐφύλαξεν τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ αὐτὴ, καὶ οὕτως μὲ τὸ νὰ ἐπιδέχωνται τὰ μὴ ἀναγκαῖα εἶδη, τιμὴν ἰδεαστικὴν καὶ ἀόριστον, καὶ αὐξάνοντας αἱ χρυσαῖ μονάδες ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τὰ διάφορα εἶδη ἀπὸ τὸ ἄλλον, τὴν σήμερον σχεδὸν τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνθρώπων ἐνασχολοῦνται ὄχι εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ δίδουν σήμερον τιμὰς ἰδεαστικὰς εἰς ἓν εἶδος, διαφορετικὰς ἀπὸ ἐκείνας, ὅπου εἶχεν χθές, εἰς τρόπον ὅπου, κάθε ἡμέραν ξεκάμνοντες τὰ ὅσα εἶχον καμωμένα, δὲν εὐρίσκονται ποτὲ ἀργοί. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ φτιάσιμον καὶ ξεφτιάσιμον τὸ ὠνόμασαν ἐμπόριον (9).

Τώρα, λοιπὸν, ὅπου ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ὑπόληψις, ὅπου τὴν σήμερον εὐρίσκεται εἰς τὰ χρήματα, εἶναι θετὴ καὶ ἰδεαστικὴ, πολλὰ εὐκόλως ἠμποροῦσε νὰ ἐννοηθῆ, ὅτι καὶ ἄχρηστος εἶναι, μᾶλλον δὲ ἐπιζήμιος, ὀμιλῶντας γενικῶς, ἢ ἐφεύρεσις καὶ μεταχειρίσις των. Ἀλλὰ διὰ περισσοτέραν σαφήνειαν, ἃς ὑποθέσωμεν δύο, ἐξ ὧν ὁ εἷς νὰ διαυθεντεῖ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ χρυσοῦ, καὶ ὁ ἄλλος νὰ τοῦ εἶναι ἐναντίος, καὶ ἃς συγγράψωμεν τοὺς διαλόγους των.

Ὁ πρῶτος λοιπὸν, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἤθελεν εἰπεῖ: Ἡ ἐφεύρεσις τῶν χρημάτων εὐκόλυνεν τοὺς τρόπους τῆς ζωοτροφίας, ἔδωκεν ἐκεῖνα τὰ εἶδη εἰς ἓν γένος, ὅπου δὲν τὰ εἶχε, ἠύξησε τὰς ἰδέας τῶν ἀνθρώπων, αὐξάνοντας τὸν ἀριθμὸν τῶν πραγμάτων. Ἐγκαρδίωσεν τοὺς τεχνίτας, τιμῶντας καὶ ἀγοράζοντας τὰ τεχνουργήματά των, καί, τέλος πάντων, ἐτίμησε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν κατέστησεν εὐγενῆ καὶ χρηστοηθῆ.

Ὁ ἄλλος, βέβαια, ἤθελεν ἀποκριθῆ: Ἡ ἐφεύρεσις τῶν χρημάτων ἠθέλησεν κατ' ἀρχὰς νὰ μετρήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα πράγματα, ἔπειτα ἐμέτρησεν καὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα, καὶ μετὰ ταῦτα ἔγινεν ἀνταμοιβὴ καὶ μέτρον τῆς ἀρετῆς. Ἀλλ' αὐξάνοντας περισσοτέρον τὰ μέτρα ἀπὸ τὰ μετρητὰ, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ των τὰ μετρητὰ ἐμέτρησαν τὰ μέτρα, καὶ ἐξακολουθῶντας τὴν σήμερον τὰ χρήματα μετρῶνται ἀπὸ τὰ πράγματα καὶ οἱ ἠθικοὶ ὀρισμοὶ κατεστάθησαν μέτρα τοῦ χρυσοῦ (10). Ἡ ἐφεύρεσις τῶν χρημάτων κατέστησεν τοὺς ἀνθρώπους ἐχθροὺς τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἑαυτοῦ των (11). Ἡ ἐφεύρεσις των κάμνει νὰ πιστεύουν οἱ περισσοτέροι τῶν ἀνθρώπων, μεγαλείτερον τὸ μικρὸν ἀπὸ τὸ μέγαλον (12). Ἡ ἐφεύρεσις των ἐφθειρε τὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν πολυτέλειαν (13), καί, τέλος πάντων, τὰ χρήματα ἔδωσαν ὑπαρξιν ἄλλων δύο γενῶν ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅθεν, ἐκτὸς τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ, τὴν σήμερον εὐρίσκεται τὸ τρίτον γένος, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, τῶν πλουσίων, καὶ τὸ τέταρτον, τῶν πτωχῶν.

Ποῖος ἔχοντας κρίσιν στοχασμοῦ δὲν φρίττει θεωρῶντας τοὺς ἐνενήντα ἐννέα νὰ μὴν ζῶσι, νὰ μὴν δουλεύωσι, νὰ μὴν κοπιᾶζωσι δι' ἄλλο τι, ἢ διὰ τὸν ἑαυτὸν των, παρὰ μόνον καὶ μόνον διὰ τὸ καλῶς ἔχειν τοῦ ἐνός; Καὶ ποῖος, βλέποντάς το, δὲν καταλαμβάνει, ὅτι ἡ αἰτία εἶναι, ὅπου ὄχι μόνον τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ ὑποδουλώθησαν εἰς τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι καταστάθησαν μέτρα τοῦ χρυσοῦ, καὶ ὅτι, ὅποιος ἔχει περισσοτέρας μονάδας χρυσοῦ, ἠμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ περισσοτέρους ἀνθρώπους; Χειρότερον πράγμα γίνεται ἀπὸ αὐτὸ ἄραγε; Οἱ ἄνθρωποι νὰ οὐτιδανωθῶσι τόσον, ὥστε ὅπου μὲ ἄκραν ἀδιαντροπίαν νὰ ἀκούη τινὰς τὸν ὀθωμανὸν νὰ λέγῃ, ὁμοίως καὶ τὸν βρεττανόν, «σήμερον ἀγόρασα δέκα ἀνθρώπους»!

Πῶς ἠμπορεῖ, ἐκεῖνος ὅπου τὰ στοχάζεται, νὰ ζῆσῃ, καὶ νὰ ἡξεύρη, ὅτι, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ πωληθῆ ἓνας, τὸν ἀγοράζουν μὲ βίαν, καὶ μάλιστα νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑποχρεωμένος νὰ ἀγοράσῃ ἄλλους, καὶ νὰ γίνῃ κακός, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας; Ὅποια εἶναι ἡ καλωσύνη, ὅπου μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν χρημάτων; Ἴσως ὅπου μᾶς εὐκόλυνεν τὰς ἀμοιβαίας διαλλαγὰς; Ἀλλὰ ποῖα ἀνάγκη ἦτον, διὰ νὰ μᾶς τὰς εὐκόλυνῃ; Καὶ πῶς ἐζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρὶν νὰ ἐφεύρουν τοὺς χρυσοὺς ἀριθμοὺς; Οἱ Ἀμερικάνοι πρὸ τεσσάρων αἰῶνων δὲν ἔτρωγον ἴσως, δὲν ἐνδύοντο, δὲν εἶχον ἴσως ὅλας τὰς ἀρετάς, μὴν ἔχοντες κανένα ἐλάττωμα; Ἀπέθανον ἀπὸ πείναν ἴσως οἱ Λάκωνες, ὅπου δὲν ἐμεταχειρίζοντο τὸν χρυσόν; Ἡ μήπως δὲν ἠφανίσθη ὅλη ἡ Ἑλλάς ἐξ αἰτίας του; Δὲν τυραννεῖται μέχρι τῆς σήμερον ἀπὸ αὐτόν; Καί, τέλος πάντων, τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν ἀσχημώθη τόσον ἀπὸ αὐτόν;

Δὲν πωλεῖται ἴσως ἡ δικαιοσύνη διὰ τοῦ χρυσοῦ; Δὲν ἀγοράζονται ἴσως οἱ κριταὶ διὰ τοῦ χρυσοῦ; Δὲν σκεπάζει ἴσως ὁ πλούσιος τὰς ἀνομίας του διὰ τοῦ χρυσοῦ; Δὲν χάνει ἴσως ὁ πτωχὸς τὰ δίκαιά του διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ χρυσοῦ (14); Διατί, τάχατες, νὰ βλέπωμεν ἕνα ἄνθρωπον νὰ ὀρίζῃ ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ δέκα ἄνθρωποι νὰ τρέχουν ὀπισθεν εἰς τὸν ἕνα, ὡσὰν νὰ ἦτον αὐτοὶ χοῖροι, καὶ αὐτὸς χοιροβοσκός;

Τί περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔχει αὐτός, ὅπου τόσον αὐστηρῶς καὶ ὑπερηφάνως κτυπᾷ, ὑβρίζει καὶ καταφρονεῖ τοὺς ἄλλους; Διατί, διατί, ὁ ἕνας νὰ ὀνομάζεται δούλος καὶ ὁ ἄλλος κύριος; Διατί ὁ πλούσιος νὰ τρώγῃ, νὰ πίνει, νὰ κοιμᾶται, νὰ ξεφαντώνῃ, νὰ μὴν κοπιάζῃ καὶ νὰ ὀρίζῃ, ὁ δὲ πτωχὸς νὰ ὑπόκειται, νὰ κοπιάζῃ, νὰ δουλεύῃ πάντοτε, νὰ κοιμᾶται κατὰ γῆς, νὰ διψῇ, καὶ νὰ πεινᾷ;

Ποία εἶναι ἡ αἰτία, ὧ ἄνθρωποι, παρὰ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ χρυσοῦ; Ποία ἀνάγκη μᾶς βιάζει, λοιπόν, νὰ τὸν φυλάττωμεν; Μήπως οἱ ἄνθρωποι ζῶσι μὲ μέταλλα, ἢ μήπως διὰ τοῦ χρυσοῦ καλλιεργεῖται ἡ γῆ; Καὶ διατί τάχατες δὲν ἠθελον ἠμπορέσει νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι χωρὶς τὸν χρυσόν; Καὶ τί ἠθελε γίνεαι ὁ χρυσός, ἂν τοῦ ἔλειπεν ἀπὸ ὅλους ἢ ὑπόληψις (15); Καὶ διατί τοσαύτη ὑπόληψις εἰς ἕν μέταλλον (16);

Δὲν εἶναι ἴσως ἡ πρώτη καὶ ἡ κυρία πρόξενος τόσων φοβερῶν πλημμελημάτων ὁ χρυσός (17); Δὲν πωλεῖται ἡ τιμὴ ἴσως διὰ τοῦ χρυσοῦ; Δὲν ἀγοράζεται ἴσως ἡ ἀξιότης δι' αὐτοῦ; Δὲν κλαίει, τέλος πάντων, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐξ αἰτίας του; Ἐνὶ λόγῳ δὲν εἶναι πρόξενος τῆς πολιτικῆς ἀνυποφόρου ἀνομοιότητος καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προερχομένων μυρίων κακῶν; Φεῦ! Βαβαί!...

Τώρα λοιπόν, ὅπου ἐτελειώσεν καὶ ὁ διάλογος τοῦ ἐναντίου, τί μέλλει νὰ εἰπῇ ὁ ἀναγνώστης; Ὁ ἀναγνώστης ἄς ἀποφασίσῃ, ὅπως τοῦ φανῇ εὐλογώτερον. Μία καλὴ διοίκησις ὅμως ἠμπορεῖ νὰ διορθώσῃ τὴν κατάχρησιν τῶν πλούτων, καὶ ἂν δὲν ἠμπορέσῃ νὰ ἐξαλείψῃ ὅλα τὰ εἰρημένα κακά, ὅπου προξενεῖ ἢ ὑπόληψις τοῦ χρυσοῦ, κἂν θέλῃ τὰ μετριάσει, ἐπειδὴ, ἀγαπητοί μου, κάθε δύναμις σκιώδης καὶ ψευδῆς, ὅσον περισσότεραν ἐνέργειαν ἔχει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς, τόσον περισσότερο καταφρονεῖται εἰς τὸ τέλος, καὶ ἀφοῦ γνωρισθῇ. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἐπιχείρημα μεγάλου ἀνδρός, διότι ὁ καλὸς νομοδότης φέρεται πρὸς τὸν λαόν, ὡς ἄριστός τις ἰατρός πρὸς τὸν ἄρρωστον. Καὶ καθὼς ἐτοῦτος, πρὶν δώσῃ τὸ ἰατρικόν, ἐξετάζει πρῶτον τὴν κρᾶσιν τοῦ ἀσθενούντος, ὡσὰν ὅπου πολλάκις τὸ ἴδιον ἰατρικόν, ὅπου ἰατρεῦει ἕνα, ἠμπορεῖ νὰ βλάβῃ ἄλλον, οὕτως καὶ ὁ νομοδότης, ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθη ἑνὸς γένους καὶ τὸ κλίμα τῆς κατοικίας του, τότε δίδει ἀναλόγους τοὺς νόμους, ἐπειδὴ τὴν σήμερον εἰς μερικὰ γένη ὁ χρυσός εἶναι ἀναγκασιότατος, καὶ ἐνταυτῷ εἰς ἄλλα, ὄχι μόνον ἄχρηστος, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος (18).

Δὲν ἦτον βέβαια ἐτοῦτος ὁ τόπος νὰ ὀμιλήσω διὰ αὐτῶν, ἐπειδὴ περὶ τοιούτων θεμάτων ἢ πρέπει τινὰς νὰ ὀμιλῇ διεξοδικά, ἢ μὲ τελειότητα, ὡσὰν ὅπου ἡ συντομία ἀποβάλλει τὰς ἀναγκαίας ἀποδείξεις. Πλὴν ἐγώ, ἂν ἔσφαλα εἰς τοῦτο, νομίζω νὰ εἶμαι συμπαθισμένος, μὲ τὸ νὰ γράφω, ὄχι διὰ ἐκείνους τῶν ὁποίων πρέπει νὰ εἰπῇ τινὰς ὅλα καὶ διεξοδικῶς, ἀλλὰ πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες γνωρίζουσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι μαζί μου θέλουσι φωνάζει: «Ἐ! ἄς ἐξαλειφθοῦν, ὅποια καὶ ἂν εἶναι, αἱ αἰτίαι τῶν δυστυχιῶν τῆς ἀνθρωπότητος».

Ἄς εἰσέλθωμεν τώρα εἰς τὴν διήγησιν τοῦ ἐλληνικοῦ κλήρου, ἢ ὁποῖα ὄχι ὀλίγον θέλει μᾶς παραστήσει τὰ κακά, ὅπου προξενεῖ ἢ κατάχρησις τῶν χρημάτων. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, λοιπόν, εὐρίσκεται ὁ πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος· ἄλλος πατριάρχης εὐρίσκεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν· ἄλλος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἄλλος εἰς Ἱερουσαλήμ. Ὁ πρῶτος ὀνομάζεται οἰκουμενικός. Καὶ ἂν ἄλλο δὲν σημαίνῃ αὐτὸς ὁ γελοιώδης τίτλος μαζί μὲ τοὺς τόσους ἄλλους ὅπου λαμβάνει, φανερῶναι ὅμως, ὅτι οἱ ἄλλοι τρεῖς πατριάρχαι ὑπόκεινται εἰς αὐτόν. Αὐτὸς λοιπόν διαμοιράζει εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, καὶ πολλάκις πέμπει καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι χριστιανοί, τόσας ἑκατοντάδας ἀρχιεπισκόπους, ἐξ ὧν ὁ καθεὶς ἔχει τέσσαρας ἢ πέντε ἐπισκοπὰς, εἰς τὰς ὁποίας πέμπει καὶ αὐτὸς τόσους ἐπισκόπους. Αὐτὸ εἶναι τὸ σύστημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ὁ τρόπος δὲ τῆς διοικήσεως εἶναι ὁ ἀκόλουθος:

Ἡ Σύνοδος ἀγοράζει τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ἀντιβασιλέα διὰ μίαν μεγάλην ποσότητα χρημάτων, ἔπειτα τὸν πωλεῖ οὕτινος τῆς δώση περισσότερον κέρδος, καὶ τὸν ἀγοραστὴν τὸν ὀνομάζει πατριάρχην. Αὐτός, λοιπόν, διὰ νὰ ξαναλάβῃ τὰ ὅσα ἐδανείσθη διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ θρόνου, πωλεῖ τὰς ἐπαρχίας, ἤτοι τὰς ἀρχιεπισκοπὰς, οὕτινος δώση περισσότεραν ποσότητα, καὶ οὕτως σχηματίζει τοὺς ἀρχιεπισκόπους, οἱ ὁποῖοι πωλῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς ἄλλους τὰς ἐπισκοπὰς των. Οἱ δὲ ἐπίσκοποι τὰς πωλῶσι τῶν χριστιανῶν, δηλαδὴ γυμνώνουσι τὸν λαόν, διὰ νὰ ἐβγάλωσι τὰ ὅσα ἐξώδευσαν. Καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκλέγονται τῶν διαφόρων ταγμάτων τὰ ὑποκείμενα, δηλαδὴ ὁ χρυσός.

Ὁ τρόπος δέ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκπληροῦσι τὰς ὑποσχέσεις των πρὸς τὸν λαόν καὶ πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικὸς νόμους, εἶναι ὁ ἀκόλουθος. Ὁ πατριάρχης, ἀφοῦ ἤξεύρει νὰ ἀναγνώσῃ δύο κατεβατὰ ἀπὸ τὸ Ψαλτήριον τοῦ Δαβὶδ, κρίνεται ἄξιος

τοιαύτης αρχής από την Σύνοδο, αυτή δὲ ἡξεύρει νὰ ἀναγνώσῃ περισσότερον ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (19). Διὰ νὰ γράψῃ, δὲν ἐρωτᾶται ἂν ἡξεύρῃ, ἐπειδὴ δὲν τοῦ εἶναι ἀναγκαῖον. Μάλιστα, τὸ ὄνομά του τὸ γράφει μὲ τόσα κλωθογυρίσματα - εἰς τὸ ὁποῖον τὸν μιμοῦνται καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ οἱ ἐπίσκοποι καὶ μερικοὶ πρωτοσύγκελλοι - ὅπου καὶ ἀνορθόγραφον ἂν εἶναι, ὅπερ καὶ πιθανώτατον, κανεὶς δὲν τὸ καταλαμβάνει, καὶ διὰ τοῦτο φυλάττει γραμματικούς, νέους προκομμένους, ἔχει δὲ καὶ τὸν πρωτοσύγκελλον καὶ ἀρχιμανδρίτην, οἵτινες ὅπως οὖν μετριάξουν τὴν θηριότητα τῆς ἀμαθείας τοῦ κυρίου των.

Ἡ πρώτη ἔγνοια τοῦ πατριάρχου, λοιπόν, εἶναι νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φιλίαν τῶν φίλων τῆς Συνόδου, ὅπου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶναι αἱ γυναῖκες τῶν πρώτων ἀρχόντων, ἤτοι πλουσίων ἀμαθῶν τοῦ Φαναρίου. Καὶ αὐτὸ τὸ κάμνει διὰ δύο αἷτια: Πρῶτον μὲν, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ κλέπτῃ μὲ περισσότερον θάρρος, δευτερον δὲ νὰ κλέπτῃ διὰ περισσότερον καιρὸν, ὡσὰν ὅπου αὐτὴ ἡ Σύνοδος ἔχει ὅλα τὰ μέσα εἰς τὴν ὀθωμανικὴν δυναστείαν, καὶ ἐξακολούθως, ὅταν ὁ πατριάρχης, δὲν τῆς ἀρέσκει, εὐθὺς τὸν ἐξορίζει. Καὶ δὲν τῆς ἀρέσκει πάντοτε, ὅταν δὲν ὁμογνωμῇ μὲ αὐτήν, καὶ ὅταν δὲν ὑπογράψῃ, χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ ὅτι γράμμα τοῦ παραδώσῃ.

Ὁ πατριάρχης ἔχει μίαν ἐξουσίαν σκιώδη καὶ ψεύτικην ἐπάνω εἰς τὴν Σύνοδο, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμεῖ νὰ ἐξορίσῃ κανένα ἀπὸ αὐτήν, ἂν καὶ ὅλα τὰ δίκαια ἤθελε τὸν βιάσων, ἐπειδὴ, τότε, οἱ λοιποὶ εὐθὺς ἐξορίζουν αὐτόν, καὶ βάζουν ἄλλον καὶ ξανακαλεῖ τὸν ἐξορισθέντα σύντροφόν των. Διὰ τοῦτο, πολλάκις ἔτυχε νὰ πατριαρχεύσουν, ποῖος ὀκτώ μηνάς, ποῖος ἕξ, καὶ ποῖος δύο μόνον. Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ διεστραμμένη ψυχὴ αὐτῶν τῶν δώδεκα μωρῶν τῆς Συνόδου τοὺς ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ νὰ στοχασθῶσι τὴν φθοράν, ὅπου προξενούσι εἰς τὸν λαὸν μὲ τὰ μεγαλώτατα ἔξοδα τῶν συχνῶν ἀλλαγῶν τῶν πατριαρχῶν, καὶ ἄλλο δὲν ἐνθυμοῦνται, παρὰ ὅτι, ὅσα ἐξοδεύσουν, τὰ ξαναλαμβάνουν ἀπὸ τὸν νεόφυτον, καὶ πάντοτε μὲ τὸ διάφορόν τους.

Εὐκόλως ἡμπορεῖ νὰ προιῶδῃ ὁ ἀναγνώστης τὰ περὶ τῶν ἀρχιεπισκόπων, ὅταν ἡ ἀρχὴ εἶναι τοιαύτη. Ἄς μάθῃ ὅμως, ὅτι αὐτοὶ ὑπερβαίνουν καὶ εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ εἰς τὰ κακὰ ἔργα, καὶ τὴν Σύνοδο καὶ τὸν πατριάρχη. Ἐπειδὴ ἡ μὲν Σύνοδος, ὅπου ἐξοδεύει, διὰ νὰ κάμῃ τὸν πατριάρχη ὅπως θέλει, λαμβάνει εὐθὺς ἀπὸ τὸν ἴδιον τὰ ὅσα ἐξώδευσε, ὁμοίως καὶ ὁ πατριάρχης τὰ ξαναλαμβάνει ἀπὸ τοὺς ἀρχιεπισκόπους διπλᾶ καὶ τριπλᾶ. Ἀλλὰ αὐτοὶ, ἀφοῦ λάβουν μέρος ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους, τὰ λοιπὰ πρέπει νὰ τὰ ἐβγάλουν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, καὶ εἰς αὐτὸ μιμοῦνται τοὺς ὀθωμανικοὺς διοικητὰς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς των, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἰς ἄλλο δὲν διαφέρουσι, εἰμὴ ὅτι οἱ ἀρχιεπίσκοποι πληρώνουν αὐτοὺς, καὶ αὐτοὶ τοὺς δίδουν τὴν ἄδειαν νὰ κλέψωσιν ὅσα ἡμποροῦσι.

Ἡ ἀμάθεια τοῦ λαοῦ ἀκόμισεν τόσον τὰ ἀρχιερατικὰ σπαθία, ὅπου κανεὶς δὲν τοὺς ἀντιστέκεται. Μ' ἐν κατεβατὸν μὲ κατάρας, ὅπου ἡ πλέον διαβολικὴ διάθεσις φοβερωτέρας βέβαια δὲν ἤθελεν ἡμπορέσει νὰ ἐφεύρῃ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσιν ἀφορισμόν, ἐκδύουσι καὶ πλουσίους καὶ πτωχοὺς. Καὶ ἂν πολλάκις μ' ἕτερον κατεβατὸν μ' εὐχάς, εὐλογίας καὶ συγχώρησιν, διαλύουσι τὸν ἀφορισθέντα, δι' ἄλλο τέλος δὲν τὸ κάμνουσι, παρὰ διὰ νὰ ἡμπορέσωσι νὰ τὸν ξαναφορίσωσι. Ἐπειδὴ τὸν ἀφορισθέντα δὲν δύνανται νὰ τὸν ξαναφορίσωσι, ἂν πρῶτον δὲν τὸν συγχωρήσωσι (20). Μετὰ τὸν ἀφορισμόν, ὅπου εἶναι τὸ πρῶτον τους ἄρμα, ἔπονται οἱ ἀγιασμοὶ καὶ τὰ μνημόσυνα (21). Καὶ τέλος πάντων, τὸ μεγαλύτερον κέρδος των εἶναι αἱ κληρονομίαι καὶ τὰ χαρίσματα (22). Ἄν εἰς αὐτὰ εὐρῇ ἀντίστασιν, τότε εὐθὺς ἀφορίζει, δὲν δίδει τὴν ἄδειαν τῶν ἱερέων νὰ βαπτίσουν τὸ γεννηθὲν βρέφος, οὔτε νὰ θάψουν τὸν νεκρόν.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ διηγηθῶ, ὅσα ἡ μιὰ τῶν ψυχῆ ἐφευρίσκει! Φθάνει λοιπόν νὰ ἡξεύρετε, ὅτι, ὅσα καὶ ἂν κάμνωσι, τὰ κάμνουσι διὰ χρημάτων, καὶ πληρώνοντάς τους τινὰς ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ τὴν συγχώρησιν διὰ κάθε ἀμάρτημα. Τόσον ἐβαρβαρώθη καὶ οὐτιδανώθη ἡ κλάσις τῆς ἱερωσύνης τῶν Ἑλλήνων! Πρὸς τούτοις ὁ ἀρχιεπίσκοπος πωλεῖ τὰς ἐνορίας τῆς πόλεως οὐτινος ἱερέως θελήσῃ, καὶ ἔπειτα κάμνει ἀργὸν ἢ ἐξορεῖ ὅποιον θέλῃ ἀπὸ αὐτούς, καὶ ξαναπωλεῖ τὴν ἐνορίαν ἄλλου, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ ἴδιον ὕστερα ἀπ' ὀλίγον. Κάθε τόσον τοὺς ζητεῖ δάνεια, καὶ ποτὲ δὲν τοὺς τὰ ἐπιστρέφει. Κανεὶς δὲν τολμεῖ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τοὺς λόγους του, ἐπειδὴ εὐθὺς τὸν ἀφορίζει καὶ ἔπειτα τὸν ἐξορεῖ καὶ λαμβάνει τὴν περιουσίαν του (23). Καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐνεργοῦσι τὰ ἡδύτατα ἐντάλματα τοῦ Χριστοῦ.

Πῶς ἄραγε ζῶσιν αὐτοὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι εἰς τὰς μητροπόλεις των καὶ ὁποῖαι εἰσὶ αἱ ἀρεταὶ των; Τρώγουσι καὶ πίνουσι ὡς χοῖροι (24). Κοιμῶνται δεκατέσσαρας ὥρας τὴν νύκτα καὶ δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσημέρι. Λειτουργοῦσι δύο φορὰς τὸν χρόνον, καὶ ὅταν δὲν τρώγωσι, δὲν πίνωσι, δὲν κοιμῶνται, τότε κατεργάζονται τὰ πλέον ἀναίσχυντα καὶ οὐτιδανὰ ἔργα, ὅπου τινὰς ἡμπορεῖ νὰ στοχασθῇ (25). Καὶ οὕτως εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀμαρτίας καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἀκρασίαν θησαυρίζουσι χρήματα, καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ τοῦ λαοῦ εἶναι πρὸς αὐτοὺς τόσοι ζέφυρες.

Ὁ χορὸς τῶν ἐπισκόπων ἐξακολουθεῖ μετὰ τοὺς ἀρχιεπισκόπους. Αὐτοὶ, πάλιν, εἶναι ἄλλοι λύκοι, ἴσως χειρότεροι ἀπὸ τοὺς πρώτους, ἐπειδὴ κυριεύουσι τοὺς χωρικοὺς καὶ ιδιώτας. Ἀνεκδιήγητα εἶναι τὰ ἀνομήματά των καὶ ἡ σκληρότης των διαπερνᾷ κατὰ πολλὰ ἐκείνην τῆς ἰδίας παρδάλεως. Αὐτοὶ πέμπουσι τόσοις ληστὰς, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτζι, εἰς τὰ χωρία τῆς ἐπισκοπῆς των, καὶ τοὺς δίδουσι τὸν τίτλον ἢ τοῦ πρωτοσυγκέλλου ἢ τοῦ ἀρχιμανδρίτου ἢ ἄλλου τινὸς τάγματος, οἱ ὁποῖοι

ἄλλο δὲν ἤξεύρουσι, παρὰ νὰ γράφουν ὀνόματα (26) τῶν χριστιανῶν μὲ ὄλην τὴν ἀνορθογραφίαν, καὶ νὰ προφέρωσι τὸ «νὰ εἶσαι κατηραμένος», «νὰ ἔχῃς τὴν εὐχήν» καὶ «δός μοι».

Αὐτοί, λοιπόν, περιφέρονται εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς ἐπισκοπῆς καὶ μὲ ἄκραν ἀσπλαγχνίαν ἐκδύουσι τοὺς πολλὰ ἀθώους χωριάτας, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας. Ὅταν δὲν τοὺς εὐρίσκουσι χρήματα, τότε τίνος ἀρπάζουσι ἕν φόρεμα, τίνος ἕν ἐργαλεῖον τῆς γεωργικῆς, τίνος ἕν στολίδι τῆς γυναικὸς του, καὶ φθάνουσι νὰ τοὺς παίρνουσιν ἕως καὶ τὰ δοχεῖα τῶν φαγητῶν. Ἀπὸ ἄλλους πάλιν λαμβάνουσι τόσα κιλὰ σιτάρι ἢ τόσον κρασί. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, τοὺς γυμνώνουσι, καὶ ἔπειτα τοὺς εὐλογοῦσι καὶ φεύγουσι. Πολλάκις δὲ περιέρχεται ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος εἰς τὰ χωρία, καὶ τότε πλέον ἀκολουθοῦν τὰ χειρότερα. Αὐτὸς ὁ ἀναίσχυντος καὶ βάρβαρος καὶ ἀμαθέστατος ἄνθρωπος, ἀφοῦ τρώγει δι' ὅσας ἡμέρας μένει εἰς τὸ χωρίον ἀπὸ τὴν πτωχὴν κοινότητα, ἀφοῦ ἀρπάζει ὅσα περισσότερα δυνηθῆ, τότε ἀφορίζει ἕνα δύο, καὶ ἄλλους τὸσους κάμνει παπάδες, καὶ ἔπειτα φεύγει.

Ὁ τρόπος δέ, μὲ τὸν ὁποῖον κρίνει ἄξιον, ἕνα χωριάτην, τῆς ἱερωσύνης, εἶναι ὁ ἀκόλουθος. Πρῶτον τοῦ ζητεῖ ἑκατόν, ἢ περισσότερα, ἢ ὀλιγότερα γρόσια, καὶ τὰ λαμβάνει, ἔπειτα τὸν ρωτᾷ, ἂν ἤξεύρῃ γράμματα, ἤτοι νὰ γράψῃ καὶ νὰ ἀναγνώσῃ, ὕστερον τοῦ φέρει τὸ Ψαλτήριον, καὶ αὐτὸς ἀναγινώσκει ἕν κατεβατόν, καὶ εὐθὺς τὸν κάμνει ἱερέα. Ἡ ἀμάθεια αὐτῶν τῶν ἱερέων εἶναι ἄκρα, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς οἱ περισσότεροι κατὰ συμβεβηκὸς ἀποκαθίστανται ἀρχιμανδριταί, ἔπειτα δὲ κερδίζοντας, ἀγοράζουσι ἐπισκοπὰς, καὶ ἐξακολουθῶς γίνονται ἀρχιεπίσκοποι καὶ ὄχι ὀλίγας φορὰς πατριάρχαι. Ὅθεν, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐκκλησίας κατάγονται ἀπὸ τὴν ἰδίαν ποταπότητα, καὶ οἱ περισσότεροι εἶναι ἀμαθέστατοι (27).

Μετὰ τῶν Ἐπισκόπων, λοιπόν, ἔρχονται ἐκεῖνοι οἱ πρωτοσύγκελλοι, οἱ ἀρχιμανδριταί καὶ οἱ πνευματικοί, οἱ ὁποῖοι στέλλονται ἀπὸ τὰ μοναστήρια - δι' ὧν κατωτέρω ρηθήσεται - μὲ κάποιας πανταχούσας (28). Αὐτοὶ εἶναι ἀναριθμητοί, ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκεται πόλις ἢ χωρίον, ὅπου νὰ μὴν φυλάττῃ ἢ ἕνα ἢ δύο ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λαοκλέπτας, οἱ ὁποῖοι παρησιάζονται εἰς τὸν ἀρχιερέα καὶ ἀγοράζουσι παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν τοῦ κλεψίματος, καὶ ἔπειτα, μὲ ἄκραν αὐθάδειαν, ἀρχινοῦσιν ἀπὸ ὀσπίτιον εἰς ὀσπίτιον, νὰ ζητοῦσιν ἐλεημοσύνην, καὶ ἐκδύουσι ἐξόχως τὰς γυναῖκας, ὅσον ἡμποροῦσι.

Τὸν τρόπον, ὅπου μεθοδεύονται, εἶναι ἄξιος γέλωτος ἐνταυτῷ καὶ δακρῶν. Αὐτοὶ ἔχουσιν ἕν κιβωτίδιον γεμάτον ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα καὶ κρανία ἀκέραια, τὰ ὅποια ἀσημώνουσι, καὶ ἔπειτα ὀνοματίζουσιν, ἄλλα μὲν τοῦ Ἁγίου Χαλαμπους καὶ ἄλλα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, δὲν ἀφίνουν ἄγιον, χωρὶς νὰ ἔχουν μέρος ἀπὸ τὰ κόκκαλά του (29). Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κοκκαλοπωλητὰς ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθους, ὅπου ὀνομάζουσι Ἅγιον Ὅρος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ πηγὴ αὐτῶν τῶν καλογήρων.

Τὰ δὲ μοναστήρια αὐτὰ ἔχουσιν εἰς κάθε πολιτείαν ὑποστατικὰ καὶ ὀσπίτια, τὰ ὅποια καλοῦσι μετόχια καὶ τὰ κατοικοῦσιν αὐτοὶ οἱ περιηγηταί. Ἐκεῖ μετροῦσι τὰ κλεφθέντα χρήματα, διὰ νὰ λάβωσιν αὐτοὶ κρυφίως τὰ μισὰ καὶ τὰ λοιπὰ νὰ τὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰ μοναστήρια τῶν (30). Αὐτὰ τὰ τέρατα λοιπόν, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν τοὺς ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοὺς ἕνας ἀναστεναγμός, συνηθίζουν κατ' ὀλίγον ὀλίγον εἰς τὴν ἀπάθειαν, καὶ φθάνουσιν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅπου, ὁ κόσμος καὶ ἂν χαλάσῃ, τίποτε δὲν τοὺς μέλει. Εἶναι δὲ κατήγοροι εἰς τὸ ἄκρον, καὶ ἂν εἰς καμίαν πολιτείαν εὐρεθῆ τινὰς, ἢ ἱερέυς, ἢ λαϊκός, νὰ εἶναι ὀπωσοῦν προκομμένος, αὐτοὶ τὸν ἔχουσι διὰ ἐχθρόν τοὺς ἀθανάσιμον. Τότε περιφερόμενοι εἰς τὰ ὀσπίτια, εὐθὺς μὲ ἄκρον ὑποκριτικὸν τρόπον τὸν κακολογοῦσι, τὸν κηρύττουσιν εὐθὺς ἀνευλαβῆ καὶ ἄθεον. Ὁ μεγαλείτερος στοχασμὸς τῶν εἶναι νὰ κρύπτωσι τὴν ἀμαθειάν των, καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦσι πάντοτε νὰ συνομιλῶσι μὲ τὰς γυναῖκας.

Ὡ γλυκύτατε Ἰησοῦ! Ὡ δίκαιοι Απόστολοι! Ὡ φιλόσοφοι Πατέρες! Ποῦ εἴσθε τὴν σήμερον, νὰ ἰδῆτε τοὺς ἀπογόνους σας, καὶ νὰ συγκλαύσητε, μαζὶ μὲ ὅσους τὴν ἀλήθειαν γνωρίζουσι, διὰ τὴν ἀθλιότητά τους; Ἐσεῖς ἐπαραγγείλετε τὴν νηστείαν, διὰ νὰ χαλινώσητε ὀπωσοῦν τοὺς γαστριμάργους, αὐτοὶ ἀναθεματίζουσι καὶ τοὺς ἀσθενεῖς, ὅταν κρεοφάγωσι. Ἐσεῖς ἐδιωρίσατε τὰς ἐλεημοσύνας, διὰ νὰ στερεώσητε τὴν ἀρετὴν, αὐτοὶ δὲ ἀρπάζουσι καὶ ἀπὸ πλουσίους καὶ ἀπὸ πτωχοῦς, ὅσα περισσότερα δυνηθῶσι. Ἐσεῖς ἐνομοθετήσατε τὴν ἐξομολόγησιν, διὰ νὰ παρηγορῆτε τοὺς λυπημένους καὶ βασανισμένους, διὰ νὰ νουθετήτε τοὺς χρεῖαν ἔχοντας καὶ ἀμαθεῖς, αὐτοὶ δὲ τὴν ἐνεργοῦσι διὰ μόνην περιέργειαν εἰς τὸ νὰ μάθωσιν τὰ ξένα πράγματα, καὶ ἔπειτα νὰ τὰ κοινολογοῦσι, ὄχι μόνον ὅταν τοὺς ὠφελῇ, ἀλλὰ ὅταν δὲν τοὺς βλάπτῃ (31). Ἐσεῖς ἐκηρύξατε τὴν ὁμόνοιαν, τὴν ἀδελφότητα, τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἐλευθερίαν, αὐτοὶ δὲ διδάσκουσι μὲ τὰ παραδείγματά των τοῦναντίον. Ἐσεῖς, τέλος πάντων, εἶχετε τὴν ἀρετὴν διὰ ὁδηγόν, αὐτοὶ ἔχουσι τὰ χρήματα.

Τί ἤθελεν εἰπεῖ, στοχάζεσθε, ὦ Ἕλληνες, ὁ Λόγος τῆς Σοφίας, ὁ ἠδύτατος Χριστός, εἰς αὐτοὺς τοὺς ὑπηρέτας του; Ὡ! ἡ ἀπόφασίς του εἶναι φανερά, καὶ ἄμποτες οἱ ταλαιπῶροι νὰ διορθωθοῦν ὀπωσοῦν, διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἄφευκτον ποινήν τῶν πλημμελημάτων των. Ποῖος δὲν βλέπει, ὦ Ἕλληνες, τὸν ἀφανισμόν, ὅπου εἰς τὴν Ἑλλάδα προξενεῖ τὴν σήμερον τὸ ἱερατεῖον;

Ἐκατόν χιλιάδες, καὶ ἴσως περισσότεροι, μαυροφορεμένοι (32) ζῶσιν ἀργοὶ καὶ τρέφονται ἀπὸ τοὺς ἰδρωτας τῶν ταλαιπῶρων καὶ πτωχῶν Ἑλλήνων. Τόσαι ἑκατοντάδες μοναστήρια, ὅπου πανταχόθεν εὐρίσκονται, εἶναι τόσαι πληγαὶ

εις την πατρίδα, ἐπειδὴ, χωρὶς νὰ τὴν ὠφελήσουν εἰς τὸ παραμικρὸν, τρώγουσι τοὺς καρπούς της καὶ φυλάττουσι τοὺς λύκους, διὰ νὰ ἀρπάξουν καὶ ξεσχίζουν τὰ ἀθῶα καὶ ἰλαρὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ (33). Ἴδου, ὦ Ἕλληνας, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ σημερινὴ ἀθλία καὶ φοβερὰ κατάστασις τοῦ ἑλληνικοῦ ἱερατείου, καὶ ἡ πρώτη αἰτία ὅπου ἀργοπορεῖ τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτοὶ οἱ ἀμαθέστατοι, ἀφοῦ ἀκούσουν ἐλευθερίαν, τοὺς φαίνεται μία ἀθανάσιμος ἀμαρτία. Τί λοιπὸν διδάσκουσι τὸν ἀπλούστατον λαόν; Τί στοχάζεσθε νὰ λέγωσιν οἱ ἱεροκήρυκες ἐπ' ἐκκλησίας; Φέρουσιν ἴσως τὰς παραβολὰς τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ νὰ παρακινήσωσιν τοὺς ἀκροατὰς εἰς τὴν ὁμόνοιαν; Ἐξηγοῦσιν ἴσως τὴν πρώτην καὶ μεγάλην ἐντολὴν τοῦ «Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, ὡς ἑαυτόν»; Λέγουσιν ἴσως ποτέ, ποῖος εἶναι ὁ πλησίον καὶ ποῖος ὁ ξένος; Ἀναφέρουσι ποτὲ τὸ ρητόν: «Μάχου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος»; Ἐξηγοῦσι ποτὲ τί ἐστὶ πατρίς; Λέγουσι πῶς καὶ πότε καὶ ποῖοι πρῶτον πρέπει νὰ τὴν βοηθήσουν; Φέρουσι ποτὲ τὰ παραδείγματα τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Ἀριστείδου, τοῦ Σωκράτους καὶ ἄλλων μυρίων ἐναρέτων καὶ σοφῶν; Μᾶς εἶπον ποτὲ ποῖοι ἦτον, καὶ πόθεν κατάγονται; Μᾶς ἀνέφερον ποτὲ πῶς διοικεῖται ὁ κόσμος καὶ ὅποια εἶναι ἡ καλλιτέρα διοίκησις; Μᾶς ἐξήγησαν ποτὲ τί ἐστὶ ἀρετὴ, καὶ ὅποια εἶναι τὰ μέσα διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ τινὰς, καὶ πότε λάμπει ἡ ἀρετὴ; Καὶ ποῖος νὰ μᾶς τὰ εἰπῇ, ἂν δὲν τὰ λέγουσιν αὐτοὶ;

Φεῦ! βαβαὶ τῆς ἀθλιότητός μας! Οἱ ἱεροκήρυκες ἀρχινοῦν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τελειώνουν εἰς τὴν νηστείαν (34). Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ ἐξυπνήσουν οἱ Ἕλληνας ἀπὸ τὴν ὀμίχλην τῆς τυραννίας; Οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ ὅποιοι ἦτον εἰς χρέος νὰ τοὺς ἀποδείξωσι τὴν ἀλήθειαν, δὲν τὸ κάμνουσι. Ἀλλὰ τί ἀποκρίνονται αὐτοὶ οἱ φιλόζωοι καὶ αὐτόματοι ψευδοκήρυκες: «Ὁ Θεός, ἀδελφοί, μᾶς ἔδωκεν τὴν τυραννίαν ἐξ ἀμαρτιῶν μας, καὶ πρέπει, ἀδελφοί, νὰ τὴν ὑποφέρωμεν μετὰ καλὴν καρδίαν καὶ χωρὶς γογγυσμόν, καὶ νὰ εὐχαριστηθῶμεν εἰς ὅ,τι κάμνει ὁ Θεός». Καὶ ὕστερα ἀπὸ τέτοια ξυλλογήματα λέγουσι καὶ τὸ ρητόν «ὄν ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει».

Ὡ ἄνθρωποι, ὄντως βάρβαροι, χυδαῖοι καὶ ἐχθροὶ φανεροὶ τῆς πατρίδος μας καὶ τοῦ ἰδίου Χριστοῦ, πῶς ἐννοεῖτε ἐτζι ἀνάποδα αὐτὸ τὸ ρητόν, καὶ κάμνετε μετὰ τὴν ἀμάθειάν σας καὶ τινὰς νὰ βλασφημῶσι; Δὲν καταλαμβάνετε, ἀνόητοι, ὅτι τὸ «παιδεύω», εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐννοεῖ ποτὲ μὲν τὸ «διδάσκω», ποτὲ δὲ τὸ «τιμωρῶ», καὶ ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ ρητόν ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ἐννοῖ τὸ «διδάσκω»; Καὶ οὕτως ὁ πατήρ, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν του, τὸν διδάσκει, ἦτοι τὸν παιδεύει. Ἀλλ' ἂς τὸ ἐξηγήσωμεν κατὰ τὸ λεξικὸν τῆς ἀμαθείας, καὶ νὰ εἰπῶμεν, ὅτι τιμωρεῖ ἕνας ὅποιον ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ, διατί τὸν τιμωρεῖ; Βέβαια, διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ ἀπὸ τὰ σφάλματά του καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ χρηστοτηθῆ καὶ ἐνάρετον. Πῶς λοιπὸν μπορεῖ νὰ νομισθῇ παιδεῖα πρὸς τὸ καλὸν ἢ τυραννία, ἢ ὅποια, ὡς ἀνωτέρω ἀπεδείχθη, εἶναι ἐχθρὰ πάσης ἀρετῆς καὶ πρόξενος πάσης κακίας; Πῶς, χυδαῖοι, δὲν τὸ βλέπετε, μόνον ἐκφωνεῖτε ὅ,τι σᾶς ἔλθῃ εἰς τὴν ἐνθύμησιν, χωρὶς νὰ στοχασθῆτε, ὅτι εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις ἢ παραμικρὰ κακοεξήγησις φέρει ἀνεκδιήγητα καὶ πολυάριθμα κακὰ εἰς τοὺς ἀκροατὰς;

Ἴσως ὅμως τὸ λέγετε πρὸς παρηγορίαν; Ὡ, κακὸν χρόνον νὰ ἔχητε καὶ ἐσεῖς καὶ ἡ παρηγορία σας! Αὕτη εἶναι χειροτέρα ἀπὸ τὴν ἰδίαν αἰτίαν τῆς θλίψεως, καὶ εἰς ἄλλο δὲν χρησιμεύει, παρὰ εἰς τὸ νὰ καταστή τοὺς Ἕλληνας πάντοτε ἀξίους παρηγορίας. Ἐσεῖς φωνάζετε μετὰ ἄκραν ἡσυχίαν καὶ λέγετε: «Ἀγαπητοί, ὁ Θεός μᾶς ἔδωκεν τὴν ὀθωμανικὴν τυραννίαν, διὰ νὰ μᾶς τιμωρήσῃ διὰ τὰ ἀμαρτήματά μας, καὶ παιδεύοντάς μας εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ μετὰ θάνατον ἀπὸ τὴν αἰώνιον κόλασιν». Ὡ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, τουτέστι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Δὲν βλέπετε, ὅπου, μετὰ αὐτὴν τὴν κακὴν σας καὶ ἄτοπον παρηγορίαν, ὑποχρεώνετε τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶς νὰ μισήσουν τὴν τυραννίαν καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐλευθερωθοῦν, ἐξ ἐναντίας νὰ τὴν ἀγαπῶσι, καὶ μάλιστα, νὰ νομίζωνται εὐτυχεῖς, πιστεύοντες ἀπὸ ἀπλότητά των, ὅτι παιδεύονται εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸν παράδεισον; Ποῖος Ἐσκαριώτης σᾶς ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν, νὰ προφέρητε τοιαύτην παρηγορίαν, ὅταν δὲν ἤξευρετε νὰ τὴν ἐξηγήσητε, ὡ ἀναίσχυντοι; Τὰ ἀμαρτήματα, ἴσως, παιδεύονται μετὰ ἄλλα ἀμαρτήματα, ὡ ἄφρονες; Δὲν στοχάζεσθε, πόσον ἀτιμεῖτε καὶ τὸν ἑαυτόν σας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τοὺς παραλογισμοὺς σας;

Ὅτι ἡ τυραννία εἶναι μισητὴ καὶ ἀπὸ τὸν θεὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι εἶναι κακόν, ποῖος δὲν τὸ ἤξευρε; Πῶς ἐσεῖς λοιπὸν τὴν παρασταίνετε σχεδόν - σχεδόν, ὡς ἕνα καλὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας; Ποῖος φίλος παρηγορεῖ τὸν φίλον του διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, πρὶν ἀπεθάνῃ; Καὶ ἐσεῖς, ὅπου ὀνομάζεσθε ὑπερασπισταὶ καὶ φίλοι τῆς ἀνθρωπότητος, παρηγορεῖτε τοὺς Ἕλληνας, ὡσὰν νὰ εἶχαν χάσει τὴν πατρίδα των, καὶ τοὺς νομίζετε ὡσὰν τοὺς Ἑβραίους; Τί ἄλλο λέγουσιν οἱ φίλοι ἑνὸς υἱοῦ, ὅπου ἔχει τὸν πατέρα του ἀρρωστον, εἰμὴ ὅτι νὰ ἐλπίζῃ, νὰ κρᾶξῃ ἰατροὺς, καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸν ἰατρεύσῃ; Διατί καὶ ἐσεῖς δὲν λέγετε τὰ ἴδια πρὸς τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν ἀσθενῆ πατρίδα των, ἀλλὰ συμβουλεύετε ὅλον τὸ ἐναντίον ἀπ' ὅ,τι τὸ εὐαγγέλιον παραγγέλλει; Ἐσεῖς οὐχί, οὐχί! δὲν εἴσθε ποιμένες, οὔτε ὀδηγοὶ τοῦ φωτός, ἀλλὰ λύκοι, καὶ ἡ καθέδρα τοῦ σκοτόυ εἴσθε, ὡ ψεῦστα καὶ ὑποκριταί. Ἐως πότε ἡ ἀμάθεια θέλει καλύπτει τὴν μαρὰν σας ψυχὴν μετὰ τὸ ἔνδυμα τῆς ὑποκρισίας;

Φεῦ! Ἴσως τινὰς ἀπὸ αὐτοὺς πάλιν ἀποκριθῆ, ὅτι «πῶς νὰ κηρύξωμεν ἐπ' ἄμβωνος τὰ τοιαῦτα; Δὲν δυνάμεθα, φοβούμεθα». Ἐ! δοῦλε ἄπιστε τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἀπαρνήθης ἴσως ἐσὺ τὸν κόσμον, ὅταν ἐνδύθῃς τὸ φόρεμα τῆς ἱερωσύνης; Δὲν ἔταξες ἴσως ἐσὺ, ψεῦστα καὶ πλάνε, νὰ θυσιάσῃς τὴν ψυχὴν σου διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν προβάτων σου; Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ζητῶ τόσο ἀπὸ τὴν δειλήν σου ψυχὴν! Καὶ ἐπειδὴ ἐσὺ δὲν τολμείς ἐπ' ἄμβωνος νὰ λαλήσῃς τὴν ἀλήθειαν,

καθώς προφασίζεσαι, εἰπέ την κἂν κατὰ μόνας τῶν τόσων καὶ τόσων, ὅπου ἐξομολογεῖς, δίδαξέ τους τὸ ἀνθρώπινον εἶναι, δίδαξέ τους τὴν ἀληθῆ πίστιν τῶν χριστιανῶν, μάθε τους ὁποίων εἶναι ἀπόγονοι, ἀπόδειξόν τους πόσων κακῶν πρόξενος εἶναι ἡ τυραννία, καὶ παῦσον μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν μονοτονίαν καὶ ταυτολογίαν.

Μὴν λέγῃς πάντοτε καὶ ὅλων τὰ ἴδια, πάντοτε νηστεῖαν καὶ ἐλεημοσύνην. Μὴν ὁμοιάζῃς ἐκείνους τοὺς ἀμαθεῖς ἰατροὺς, ὅπου εἰς κάθε ἀρρωστίαν διορίζουν τὸ ἴδιον ἰατρικόν. Ἐνθυμήσου μίαν φορὰν διὰ πάντα, ὅτι ὁ Χριστὸς σοῦ παραγγέλλει νὰ ἰατρεύῃς τὰς ψυχὰς τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ δὲν σοῦ διορίζει τὰ ἴδια μέσα διὰ ὅλους. Εἰπέ τοῦ πλησίου νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην, ἀλλ' εἰπέ καὶ τοῦ πτωχοῦ, ὅτι ἡ πτωχεῖα δὲν εἶναι ἀτιμία. Μὴν οὐτιδανώνετε τὰς ἀπλὰς ψυχὰς τῶν γλυκυτάτων μου Ἑλλήνων μὲ τὰς μωρολογίας σας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κακὴ μας τύχη σᾶς ἐπολλαπλασίασε, καὶ εἴσθε καὶ τόσον ἀμαθεῖς, προσπαθήσετε κἂν νὰ μὴν βλέπτετε, ἂν δὲν δύνεσθε νὰ ὠφεληῖτε, τοὺς ταλαιπώρους χριστιανούς.

Παύσατε, τέλος πάντων, ἀπὸ τὴν λύσσαν τῆς φιλαργυρίας, διὰ νὰ ἀξιωθῆτε τῆς αἰωνίου μακαριότητος τοῦναντίον δέ, τὸ ἴδιον Εὐαγγέλιον καὶ ὅλοι οἱ Πατέρες σᾶς προμηνύουν τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς, καὶ εἰς τόσους ὅπου ἐξ αἰτίας σας τιμωροῦνται εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ἴσως ὄχι ἀργά, θέλει σᾶς δώσουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὸν ἀρραβῶνα τῆς μελλούσης σας κολάσεως, μὲ τὴν ἐκδίκησιν ὅπου ἐναντίον σας θέλει κάμωσι μόνοι των.

Ὡ ἀδελφοί μου Ἕλληνες, ἴσως δὲν καταλαμβάνετε πόσῃν δύναμιν ἔχουσι τὰ λόγια τῶν καλοῦν καὶ τῶν πνευματικῶν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀπλουστάτων ἀκροατῶν. Πόσον ὀγληγορώτερα ἠθέλαμεν ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ζυγόν, ἂν οἱ πνευματικοὶ δὲν ἦτον ἀμαθεῖς, καθὼς εἶναι, καὶ ἂν ἐδίδασκον εἰς τὴν ἐξομολόγησιν μὲ γλυκὰ λόγια τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὁμόνοιαν, καὶ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας. Ἀλλὰ πῶς νὰ φωτίσουν οἱ ἐσκοτισμένοι καὶ νὰ διδάξουν οἱ ἀμαθεῖς; Ἄς σιωπήσουν τὸ λοιπόν, ἂν δὲν ἤξεύρουν τί νὰ εἰποῦν.

Καὶ ἐσεῖς, ὦ ἐπίσκοποι καὶ ἀρχιεπίσκοποι, παύσατε, διὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, παύσατε πλέον ἀπὸ τὸ νὰ χειροτονήσετε ἱερεῖς, καὶ μὴ, φοβούμενοι νὰ πτωχύνῃ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ὑπηρέτας, τὴν γεμίζετε ἀπὸ ἀναξιωτάτους σκλάβους. Παύσατε ἀπὸ τὸ νὰ ἀρπάζετε πλέον, διότι ὅσα ἔχετε σᾶς φθάνουν νὰ ζήσητε ὡς ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ. Μάλιστα δὲ σύ, ὦ πατριάρχχα, ὅπου ὡς κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας σέβασαι παρὰ πάντων καὶ τιμᾶσαι, προσπάθησον νὰ διορθώσῃς τὰ κακὰ, ὅπου ἐπροξένησεν ἡ ἀμέλειά σου. Ἐκλεξὸν ἀρχιερεῖς τοὺς σοφοὺς καὶ ἐναρέτους, καταδάφισον ὅλα τὰ μοναστήρια, διὰ νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὰ βάρη τοῦ λαοῦ, διόρθωσον μερικὰς συνηθείας τῆς θρησκείας, ὅπου τὴν σήμερον φανερώς βλέπτουσι κατὰ πολλὰ τοὺς χριστιανούς (35). Ὑποχρέωσε ὅλους τοὺς καλοῦν, νὰ ὑπάγουν νὰ σπουδάξουν εἰς τὰ σχολεῖα καὶ νὰ μεταχειρισθοῦν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὅπου ἐξοδεύουσι εἰς τὸ νὰ περιφέρονται ἀπὸ ὀσπίτιον εἰς ὀσπίτιον, εἰς τὴν μελέτην τῶν σοφῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον. Πρόσταξε νὰ μένουν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ νὰ μὴν ἀποκαταστῶνται εἶδος ἐμπορίου. Ἐμπόδισε τὰ θαύματα, διὰ νὰ ἐξαλείψῃς τὴν δεισιδαιμονίαν (36). Μὴν στοχάζεσαι νὰ φανῇς ἀνευλαβῆς εἰς τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ μεγαλειότης Του εἶναι ἄκρα καὶ ἀκατάληπτος· ἡ κτίσις τοῦ Παντός εἶναι ἀρκετὴ νὰ ἀποδείξῃ κάθε ἀνθρώπου τὴν παντοδυναμίαν Του, χωρὶς νὰ ἔχη χρεῖαν ἀπὸ τὰ ψευδολογήματα τῶν καλοῦν (37). Ἡ, τέλος πάντων, ἂν παντάπασιν δὲν ἠμπορέσῃς νὰ τὰ ἐξαλείψῃς, σμίκρυνε κἂν τὸν ἀριθμὸν των καὶ τὴν ἀναίσχυντον καὶ βάρβαρον κατάχρησιν, ὅπου οἱ καλόγηροι τῶν μοναστηρίων ἔκαμαν (38).

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκλησίας τὰς γυναῖκας, ἤτοι τὰς καλογραῖας, διὰ νὰ ὀλιγοστεύσουν τὰ ἀμαρτήματα τῶν καλοῦν (39). Καὶ κάμε, τέλος πάντων, μίαν φορὰν τὸ χρέος σου, διὰ νὰ φανῇς πιστὸς δούλος καὶ ἐπίτροπος ἀληθῆς τοῦ Χριστοῦ. Τότε τὸ ἱερατεῖον, ὅπου σήμερον ὁ φιλόσοφος καὶ ἐνάρετος κατηγορεῖ καὶ ἀποστρέφεται, θέλει σέβεται καὶ ἐπαινεῖται. Τότε, θέλει ἀποκατασταθῆ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ παρηγορία τῶν πιστῶν, ὄχι δὲ ἡ μάστιξ καὶ ἡ λύπη. Καὶ τότε τέλος πάντων - ὅπου εἶναι τὸ ἀναγκαιότερον - ἡ τυραννία θέλει ἀδυνατίσει, καὶ πολλὰ εὐκολώτερα θέλει λάμψει εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ εὐαγὲς ἄστρον τῆς ἐλευθερίας.

Ναί, πατριάρχχα, ἀρχιεπίσκοποι, ἐπίσκοποι, πνευματικοὶ καὶ ἀπαξάπαντες Ἕλληνες ἀγαπητοί μου, ὅπου τὸ ἔνδυμα τῆς ἱερωσύνης φέρετε, μὴν ἀδημονήσετε ἀπὸ τοὺς λόγους μου, ὅπου ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πατριωτικὴ ἀγάπη μου μοὶ ὑπαγόρευσεν. Συγχωρήσατέ με πρὸς τούτοις, ἂν οὕτως σᾶς φανῇ εὐλογον, διὰ τὴν τόλμην καὶ θάρρος, μὲ τὸ ὅποιον σᾶς ὠμίλησα, καὶ κάμετε μὲ τὸ παράδειγμά σας, νὰ σιωπήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς κάθε χριστιανὸς ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς συμβουλευῇ. Μὴν καταδέχεσθε πλέον νὰ σᾶς κράζουν προδότας καὶ λαοπλάνους. Ἐγκαλιασθῆτε τὴν ἀρετὴν. Τιμῆστε τοὺς τόσους καὶ τόσους ἐναρέτους ἱερεῖς, ὅπου ἡ πολυτέλεια τῶν θρόνων σας ἀπεδίωξεν εἰς τὰς ἐρημίας. Καλέσετε τὴν ἀξιότητα εἰς τὴν διοίκησιν, καὶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἴσθε εἰς τὸ ἐξῆς ἐκεῖνο ὅπου τάζετε νὰ εἴσθε.

Ἐσεῖς δέ, ὦ ἐνάρετοι καὶ σεβάσμιοι ἄνδρες, ἂν καὶ ἀναγνώσετε ποτὲ τοῦτον μου τὸν λόγον, παρακαλῶ σας θερμῶς, νὰ μὴν ὑποψιάσητε εἰς ἐμένα οὔτε ἀνευλάβειαν, οὔτε κακοῦθιαν. Ὁ ζῆλος τῆς πατρίδος μου, ὁ ἔρος τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἡ ἐλεεινὴ σημερινὴ κατάστασις τῶν Ἑλλήνων τὸν ἔγραψαν διὰ μέσον μου. Ἐγώ, βέβαια, ἂν δὲν ἐγνώριζα καὶ ἐμμέσως καὶ ἀμέσως πολλοὺς ἐναρέτους σοφοὺς ἱερεῖς καὶ ἀληθεῖς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἤθελα ἀρχίσει ποτὲ νὰ γράψω. Ἐγραψα, διότι ἐλπίζω τὸ περισσότερον ἀπὸ ἐσᾶς. Ἐγραψα, ἐπειδὴ ὅλος μου ὁ σκοπὸς εἶναι πρὸς τὸ καλὸν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, ἀγκαλὰ καὶ βεβυθισμένη εἰς τόσα κακὰ, φυλάττει ὅμως πάντοτε πολυτίμους θησαυροὺς εἰς τὸν κόλπον της, καὶ ἐσεῖς εἴσθε ἐκεῖνοι.

Ναί, σεβάσμιοι πατέρες, μὴν ἀπελπισθῆτε διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος. Μὴν σᾶς τρομάξῃ τὸ μέσον. Ὁ καιρὸς ἤγγικεν, καὶ ἡ Ἑλλὰς ζητεῖ ἀπὸ τὸ ἱερατεῖον τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερώσεώς της. Προετοιμάσατε τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν εἰς τὸ νὰ ἀναστηθῶσι ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς δουλείας, διὰ νὰ δοξασθῆτε καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. Μὴν νομῖσετε, πρὸς τοῦτοις, ὡς τέλος, ἀλλ' ὡς ἀρχὴν τοῦ σκοποῦ μου τὸ παρὸν βιβλιάριον.

Ἐσεῖς δέ, ὧ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ὅπου καὶ τὸ πολῦτιμον φόρεμα τῆς διδασκαλίας ἔχετε, καὶ εἰς τὰ σχολεῖα τοὺς νέους διδάσκετε, μὴν ἀμελήσητε καὶ διὰ φωνῆς, καὶ διὰ γραμμάτων, ἀπὸ τὸ νὰ ἀνοίξητε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ἐσεῖς ἔχετε διὰ τοιοῦτον τέλος τὰ ἀναγκαιότερα μέσα, τὴν ἀρετὴν λέγω καὶ τὴν σοφίαν. Γράψατε καὶ πλατύτερα καὶ σαφέστερα τὴν ἀλήθειαν ἀπ' ὅ,τι ἐγὼ ἔκαμα, καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἡ πατρις μας θέλει δοξάσει τὰ ὀνόματά σας, καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν θέλει φανῶσιν ἀγνώμονες εἰς τὰς χάριτάς σας.

Ἀκροασθῆτε τὰς συμβουλὰς τοῦ νέου Ἰπποκράτους, τοῦ ἐναρέτου φιλοσόφου Ἕλληνας, τοῦ ἐν Παρισίοις, λέγω, κυρίου Κοραῆ. Μιμηθῆτε τὸν ἀξιάγαστον καὶ ἀληθῆ ἱερέα καὶ ὁπαδὸν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐν Κερκύρα, λέγω, κυρὸ Παπ' Ἀνδρέα. Ἐκριζώσατε τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν μαζί, καὶ θυσιάσατε, ἂν ἡ χρεια τὸ καλῆ, κάθε μερικὸν σας καλὸν διὰ τὸ καλὸν τῆς κοινότητος.

Ἀλλά, εἰς τί ὁ πατριωτικὸς ἐνθουσιασμός μου μὲ παρακινεῖ! Ἐγὼ νὰ νουθετήσω τὰ ὑποκειμένα σας; Ἐ, μὴ γένοιτο! Ἐσεῖς πολλὰ καλὰ γνωρίζετε τὸ χρέος σας, καὶ ἐλπίζω ὀγλήγορα νὰ τὸ βεβαιωθῶ ἐμπράκτως.

Ἰδού λοιπόν, ὧ Ἕλληνες, ὅπου ἀρκετῶς ἀπεδείχθη, πόσον τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν ἱερατεῖον ἐμποδίζει καὶ κρύπτει τὴν ὁδὸν τῆς ἐλευθερώσεως τῶν Ἑλλήνων, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ πρώτη καὶ μεγαλειτέρα αἰτία, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον εὐρισκόμεθα ὑπὸ τῆς ὀθωμανικῆς τυραννίας. Μετ' αὐτῆς δὲ ἀκολουθεῖ ἡ δευτέρα αἰτία, ἡ ὁποία, ἂν καὶ δὲν κατέχη τὸν πρῶτον τόπον, δὲν εἶναι ὅμως ὀλιγότερον ἐπιζήμιος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθὼς θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἀποδείξω. Αὕτη δὲ εἶναι, ὡς προεῖπον, ἡ ἀ π ο υ σ ῖ α τ ῶ ν ἀ ξ ι ω τ ἔ ρ ω ν ὑ π ο κ ε ῖ μ ἔ ν ω ν τῆς Ἑλλάδος.

Ὡ, πόσον μοῦ τρέμει ἡ καρδιά εἰς ἐτούτην τὴν στιγμήν, ὅπου περὶ αὐτῶν θέλω ὀμιλήσει, φοβούμενος μήπως τοὺς δυσαρέση ἢ ἀλήθεια τῶν λόγων μου, καὶ δὲν καταπεισθῶσι. Τώρα, λέγω, ὅπου πρέπει νὰ τοὺς φανερώσω, καθὼς ἔταξα, τὸ τί πρέπει νὰ κάμωσιν οἱ εὐεργέται τῆς Ἑλλάδος, φοβοῦμαι μήπως δὲν εἰσακουσθῶ. Ἐ, ἂν ἤξευρα, ὁποῖον τρόπον νὰ μεταχειρισθῶ, διὰ νὰ μὴν τοὺς δυσαρέση ἢ ἀλήθεια, ἤθελα κάμει κάθε προσπάθησιν νὰ τὸν ἀποκτήσω.

Ἀκούσατε, λοιπόν, ὅσοι Ἕλληνες εὐρίσκεσθε ἔξω ἀπὸ τὴν κοινὴν πατρίδα μας, καὶ ἐσεῖς οἱ ἴδιοι εὐεργέται αὐτῆς, τὴν ἀλήθειαν γυμνήν. Καὶ μὴν προσμένετε ἀπὸ τὸ κονδύλι μου οὔτε κολακειάς, οὔτε ψευδεῖς ἐπαίνους. Διὰ τοῦτο, παρακαλῶ σας, νὰ μὴν ἀδημονήσητε, ἀλλὰ νὰ καταλάβητε τὸ χρέος σας καὶ νὰ τὸ ἐκτελέσητε.

Ἕλληνες, ἐπιστρέψετε εὐθὺς εἰς τὴν πατρίδα σας. Εὐεργέται τῆς Ἑλλάδος, μισεύετε παραχρῆμα διὰ τὴν πατρίδα σας. Ἰδού τὸ χρέος σας, ἰδού τὸ ὅ,τι πρέπει νὰ κάμητε, ἰδού τὸ ὅ,τι σᾶς ἔταξα νὰ σᾶς εἰπῶ. Ἀφοῦ μὲ ἀκρίβειαν ἐπαρίθμησα τοὺς Ἕλληνας, ὅπου εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς τε Εὐρώπης καὶ Ἀσίας πόρρω τῆς πατρίδος των εὐρίσκονται, καὶ ὕφειλον τὸ ἐν τρίτον, διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν τοῦ λογαριασμοῦ, εὐρον νὰ εἶναι σχεδὸν εἴκοσι χιλιάδες (40). Ἀπὸ αὐτάς, λοιπόν, τὰς εἴκοσι χιλιάδας, ἂς λάβωμεν τὸ πέμπτον μέρος, ἢ, τέλος πάντων, τὸ δέκατον διὰ πραγματευτὰς πλουσίους ἀπὸ χρήματα καὶ ἀπὸ χρηστὰς ιδέας. Ὅθεν, ἰδού δύο χιλιάδες Ἕλληνες προκομμένοι καὶ ἀναμφιβόλως ἄξιοι νὰ ἐπιχειρισθοῦν κάθε ὑπόθεσιν μὲ εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, καὶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τόσοι ὑπερασπισταὶ τῆς πατρίδος. Αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀμαθεῖς, αὐτοὶ ἐφωτίσθησαν μὲ τὰς ἀναγκαιότερας σπουδάς, καὶ αὐτοὶ ἤμποροῦσαν μὲ τὴν παρουσίαν τους, νὰ εὐκολύνουν τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς πατρίδος μας.

Ἐως τὴν σήμερον, ἴσως, ἤμποροῦσαν νὰ δικαιολογηθῶσι λέγοντες, ὅτι «ἐξενιτεύθημεν, διὰ νὰ συνάξωμεν τὰ φῶτα τῆς μαθησεως, ὅπου εἰς τὴν πατρίδα μας δὲν εὐρίσκαμεν, ἐξενιτεύθημεν, διὰ νὰ κερδίσωμεν καὶ νὰ ὠφελήσωμεν τὸ γένος μας». Καλῶς οὖν μέχρι τῆς σήμερον ἐκάματε, ἀλλὰ ποῦ τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ σας; Δὲν ἤξευρετε ἴσως, ὅτι τὸ τέλος ἀποφασίζει διὰ καλὴν ἢ κακὴν μίαν ἐπιχείρησιν; Διατί τώρα λοιπόν, ὅπου ἀποκτήσατε τὰ ὅσα ἠθέλατε, δὲν ἐπιστρέφετε εἰς τὴν πατρίδα σας; Διατί, ἀστοχάστως θαυμάζοντες, λέγετε: «Πῶς νὰ μὴν εὐρέθη ἕως τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν ἄξιον ὑποκείμενον, διὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ;» καὶ ἐνταυτῷ μένετε μακρὰ ἀπὸ αὐτὴν;

Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴν ἀγανακτήσῃ ἡ πατρις ἐναντίον σας, καὶ ὁποῖον ἔπαινον προσμένετε ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς σας; Στοχάζεσθε, ἴσως, καθὼς σᾶς τὸ προεῖπον, νὰ ἐκτελήτε τὸ χρέος σας, πέμποντες μερικὰ περισσεύματα τῶν πλούτων σας; Ἡ πατρις τὰ δέχεται, ναί, μὲ ἰλαρὸν ὄμμα, ἀλλὰ μόνον τὰ δέχεται μὲ τὸ νὰ ἐλπίζῃ νὰ σᾶς ἀπολαύσῃ ἐσᾶς τοὺς ἰδίους. Ἀλλεωτρόπως οὐχὶ ὡς δῶρον θέλει τὰ νομίσει, ἀλλ' ὡς πληρωμὴν κακοῦ ἔργου. Ἐγὼ σᾶς ἀπέδειξα ἀνωτέρω πόσῃ ὀλίγην ὠφέλειαν, μᾶλλον δὲ ζημίαν, προσξενούσι τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ εὐεργεσίαι σας. Τί κάμνετε, λοιπόν, καὶ δὲν μισεύετε; τί προσμένετε; Βαβαὶ τῆς ἀπανθρωπότητός σας, ὅσοι καὶ ὅποιοι ἂν εἴσθε ἐσεῖς, ὅπου ἀλησμονήσατε τὴν πατρίδα σας! Ἐσεῖς, οὐχί, οὐχί, τέκνα τῆς Ἑλλάδος πλέον μὴν ὀνομάζεσθε (41), ἀλλὰ τέκνα τῆς κακοηθείας καὶ ἀσωτείας

σας.

Τί στοχαζέσθε, ἀδελφοί μου Ἕλληνες, διὰ τοὺς ὁμογενεῖς μας, ὅπου πόρρω τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκονται; Ἴσως πῶς σᾶς συγκλαίουσι; Ἴσως πῶς προσπαθοῦσι νὰ φωτίσωσι τὸ γένος μας; Πιστεῦετε, ἴσως, πῶς πραγματεύονται μὲ σκοπὸν νὰ θυσιάσωσιν ἔπειτα τὰ κέρδη των διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος των; Ὡ, πόσον λανθάνεσθε, ἂν οὕτως νομίζετε!

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς οὔτε κἂν σᾶς ἐνθυμοῦνται, οὔτε κἂν ἐρωτῶσι, ἂν ἡ Ἑλλὰς ὑπάρχη πλέον. Ἡ πατρίς αὐτῶν εἶναι καμμία πόρνη, ὁ στοχασμὸς των εἶναι αἰ τρυφαί, ἡ δὲ συναναστροφή των συνίσταται εἰς ὅ,τι ἄλλο ἤμπορεῖτε νὰ στοχασθῆτε, καὶ ὄχι ποτὲ διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς πατρίδος.

Καὶ τόσον δὲν τοὺς μέλει διὰ τὴν πατρίδα μας, ὥστε ὅπου οἱ περισσότεροι προσπαθοῦσι μὲ κάθε κόπον νὰ μιμηθῶσι τὴν κακοήθειαν τῶν ἀλλογενῶν, διὰ νὰ μὴ γνωρίζονται ὅτι εἶναι Ἕλληνες. Καὶ ἂν ἦτον τρόπος νὰ ἀλλάξουν πατρίδα, ἤθελον ἀγοράσει μίαν ξένην μ' ἓνα ὀφθαλμὸν τους. Ὡ ἀληθεῖς ἐχθροὶ καὶ χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἰδίους ὀθωμανοὺς τύραννοὶ τῆς Ἑλλάδος! Ὡ ἐντροπή τοῦ γένους μας καὶ θανατηφόρος πληγὴ τῆς πατρίδος!

Δὲν ἤμπορεῖτε, ὦ Ἕλληνες, νὰ καταλάβητε, ὅσον πρέπει, τὴν οὐτιδανότητα τῆς ψυχῆς μερικῶν, μάλιστα τῶν ὅσων διὰ κλοπῆς καὶ πολλῶν χρόνων κολακειᾶς, ἀπόκτησαν πολλὰ χρήματα. Ὡ Θεέ μου, πόσα ξυλλογήματα ἐκφέρουσι παντοτινὰ ἀπὸ τὰ στόματά των, ὄντες ὄντως κόρακες, ἐνδυμένοι μὲ τὰ πτερὰ τοῦ παγωνίου.

Εὐθύς, λοιπόν, ὅπου κερδίσωσι χρήματα, χωρὶς νὰ ἀλλάξωσιν ἰδέας, πίπτουσι εἰς τὴν λάσπην τῆς ἀσωτείας καὶ κυλίνονται μέχρι θανάτου ὡς οἱ χοῖροι. Ἡ κακοήθεια, ὅπου κυριεῖ τοὺς ἀλλογενεῖς, εὐθύς τοὺς παρασταίνει εὐρύχωρον ὁδὸν εἰς τὴν ἀπώλειάν τους, ἐν ἧ μένοι μὲ ἄκραν ἀδιαφορίαν τε καὶ ἀναίσχυντίαν. Ποῦ πατρίς! Ποῦ Ἑλλὰς δι' αὐτούς! Αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν, παρὰ τὴν κατοικίαν τῆς παλλακίδος των, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἴσως τὴν νομίζουσι ἀνάμεσα εἰς τὰ νησιά τῆς Ἰνδίας. Ἄν κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς καταλαμβάνη τὴν γλῶσσαν τῆς ἀλλογενῆ, τότε ἀναγινώσκει μὲ εὐχαρίστησιν τὰ δράματα τοῦ θεάτρου, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, τὰ ποιήματα χωρὶς νόημα, ἀλλὰ τὸν Πλούταρχον καὶ τὸν Ξενοφῶντα ἴσως τοὺς νομίζουσιν Ἀμερικάνους.

Τρέχουσι μὲ κάθε ταχύτητα εἰς τὸ θέατρον, νὰ ἀκούσωσι τὸ τραγῳδίον μιᾶς γυναικός, ἢ ἐνὸς ἀνδρός, ἢ ἄλλου τινὸς εὐνοῦχου, καὶ τοὺς ἐφημίζουσι - ἀλλ' ὅποιος τοὺς διηγηθῆ τὰ βάσανα τῆς πατρίδος, εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ τοὺς ἔδερνε, καὶ φεύγουσι πάραυθα. Στέκονται μὲ ἄκραν ὑπομονήν, καὶ πολλάκις χωρὶς εὐχαρίστησιν, νὰ θεωρῶσι τοὺς χοροὺς εἰς τὸ θέατρον καὶ τὰ ἀγάλματα τῆς ἀσωτείας τριγύρωθεν, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξοδεύσωσιν μίαν ὥραν εἰς ἀνάγνωσιν τῆς πατρικῆς μας ἱστορίας. Καὶ οὕτως κεχαυνώνονται, εἰς τρόπον, ὅπου καθίστανται ἄξιοι συμπόνεσεως. Αφανίζουσι τὴν ὑγιείαν των μὲ τὴν ἀκρασίαν, φθείρουσι τὰ ἦθη των μὲ τὴν ἀσωτείαν, καὶ γίνονται ὄντως χοῖροι, καὶ χειρότεροι ἀκόμη.

Μερικοὶ νέοι μάλιστα, εὐθύς ὅπου ἀλλάξουν τὰ φορέματα τῆς πατρίδος, θέλουσιν ἐξ ἀποφάσεως νὰ φανῶσιν ἀλλογενεῖς καὶ σχεδὸν δὲν καταδέχονται οὔτε κἂν νὰ συναναστρέφονται εἰς τὴν ὁδὸν μὲ τοὺς ὁμογενεῖς των. Τί στοχαζέσθε νὰ σπουδάζουν οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς νέους, ὅπου οἱ ταλαίπωροι γονεῖς των πέμπουσι εἰς τὰς ἀκαδημίας τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας, καὶ ἐξοδεύουσι διὰ τὴν προκοπὴν των; Ἴσως τὴν πολιτικὴν, τὰ νομικά, τὴν τακτικὴν, τέλος πάντων, τὰς ἀναγκαίας ἐπιστήμας διὰ τὸ γένος μας; Οὐχί, ἀδελφοί μου! Αὐτοὶ ἢ τὴν ἰατρικὴν σπουδάζουσι, ἢ τὰ μυθολογικὰ ποιήματα ἀναγινώσκουσι, ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι περισσότεροι τόμοι εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν παρὰ κολοκύνθια εἰς ὅλην τὴν Πελοπόννησον.

Ἡ Ἰατρικὴ διδάσκει πῶς νὰ θεραπεύουν τὸ σῶμα, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἔχουν χρεῖαν ἀπὸ διδασκάλους ἐπιστημῶν. Τὰ μυθολογικὰ δέ, ἐξαιρῶντας πολλὰ ὀλίγα, ἄλλο δὲν διδάσκουσι, εἰμὴ τὸ πῶς νὰ ἐνδυθῶσι, πῶς νὰ στολισθῶσι (42), πῶς νὰ ὀμιλῶσι, πῶς νὰ περιπατῶσι, καὶ πῶς νὰ τρώγωσι (43). Αὐτοὶ, ἀφοῦ μάθουν νὰ χορεύουν καὶ νὰ τραγῳδῶσι, νομίζονται πλέον τέλειοι πολῖται. Ἡ Ἑλλὰς ἄς προσμένῃ βοήθειαν, αὐτοὶ ὡστόσον προσπαθοῦν νὰ ἤμπορέσωσιν νὰ κολακεύσωσιν, χωρὶς ἀντίστασιν, καμμίαν πόρνην, ἢ, νὰ εἰπῶ καθὼς αὐτοὶ λέγουσι, νὰ ἀποκτήσωσιν τὴν φιλίαν καμμίας ἀρχοντίσσης, καὶ πλέον ἄλλο δὲν τοὺς μέλει.

Τί νὰ εἰπῶ πάλιν διὰ ἐκείνους, ὅπου εἰς ἄλλο δὲν ἀτενίζουσι, παρὰ εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσωσι πολλὰ χρήματα; Αὐτοὶ λατρεύουσι μόνον τὰ πλούτη. Δι' αὐτὰ πωλῶσι καὶ τιμὴν καὶ πατρίδα. Δὲν φροντίζουσι νὰ μάθωσι τίποτες ἄλλο, ὅταν ἤξεύρουσι νὰ γράψωσι μίαν γραφήν, ὅπου πολλάκις πρέπει ὁ ἀναγινώσκων νὰ προφητεύῃ τὸ τί ἐννοοῦσεν ὁ γράψας, ἐπειδὴ πολλὰ ὀλίγοι ἤξεύρουσι νὰ γράψωσιν ἐκεῖνα ὅπου ὀμιλοῦσι (44).

Αὐτοὶ οἱ χρυσολάτραι εἶναι ὄντως αὐτόματοι, τὰ βιβλία δὲ τῆς μελέτης των εἶναι αἰ ἐφημερίδες (45), περὶ πατρίδος δέ, οὔτε κἂν ἀναφέρουσι τὸ ὄνομά της (46). Ποῖος τολμεῖ νὰ τοὺς ἀναφέρῃ ἐλευθερίαν καὶ λύτρωσιν τῆς Ἑλλάδος; Οἱ νέοι δὲν σὲ ἀκροάζονται, οἱ χρυσολάτραι σὲ νομίζουν τρελλόν. Ἡ ἀπόκρισίς των εἶναι, ὅταν τινὰς τοὺς τὸ προβάλλῃ: «δὲν εἶναι δυνατόν!». «Ἀλλὰ διατί;» τοὺς ἐρωτᾷ τινὰς πάλιν. «Δὲν εἶναι δυνατόν» τοῦ ἀποκρίνονται. Καὶ ἂν χίλιας φορὰς τοὺς ξαναεἰπῇ τινὰς χίλια δικαιολογήματα, ἄλλας τόσας θέλει ἀκούσει τὴν ἰδίαν ἀπόκρισιν (47). Ὅταν αὐτοὶ ζῶσι καλά, ἢ πατρίς των οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἂν ἀφανισθῇ, δὲν τοὺς μέλει τίποτες (48). Ἀλλὰ τί νὰ εἰπῶ διὰ ἐκείνους,

όπου κατά δυστυχίαν μας δὲν εἶναι ὀλίγοι, οἱ ὅποιοι, διὰ νὰ ἀποξενωθῶσι παντάπασιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἀλησμονήσουν ἕως καὶ τὸ ὄνομά της, ἀπεφάσισαν μὲ ἄκραν ἀφροσύνην καὶ ἔλαβον εἰς ξένην γῆν διὰ σύζυγον ἀλλογενῆ γυναῖκα; Ὡ, ἐντροπὴ ἀνυπόφορος! Δὲν στοχάζεσθε, ὦ ἀχάριστοι υἱοὶ τῆς δυστυχεστάτης πατρίδος μας, τὰ κακὰ ὅπου προξενεῖτε, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σας ἀκόμη; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὁμογνωμῆσης μὲ τὴν σύζυγόν σου, ὅταν εἰς τὸ κυριώτερον εἴσθε τόσοσιν διάφοροι; Καὶ ποῦ εἶναι εὐτυχία, ὅπου δὲν εὐρίσκεται ἡ ὁμόνοια; Πῶς θέλεις νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἢ συμβία σου καὶ νὰ σὲ τιμήσῃ, ὅταν ἔμπροσθέν σου κατηγορῇ τὸ γένος σου, καὶ ἐσύ, ἀναίσχυντε, τὸ ἀκούης μὲ ἄκραν ἀδιαφορίαν (49); Πῶς θέλεις νὰ εὖρης τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅταν αὐτὴ πωλῇ τὴν τιμὴν σου καὶ, τὸ χειρότερον, ὅπου πολλάκις ἐσύ δὲν τὸ ἀγνοεῖς; Καὶ πῶς ἔμπορεῖ τινὰς νὰ ἀμφιβάλλῃ μὲ τόσα συχνὰ καὶ καθημερινὰ παραδείγματα, ὅπου ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν του;

Ποῦ νομίζεις ἐσὺ νὰ εὖρης ἀγάπην εἰς καρδίας διεφθαρμένας; Δὲν ἤξεύρεις, ἴσως, ὅπου ἀπὸ πολὺν καιρὸν αἱ γυναῖκες τῶν ἀλλογενῶν προσπαθοῦσι νὰ καταστήσωσι τὴν ἀγάπην μίαν τεχνικὴν τρυφήν, καὶ ὅτι ἐπέτυχον σχεδόν - σχεδόν τοῦ σκοποῦ των; Ποῦ νὰ δώσης ἀκρόασιν καὶ πίστιν, ὦ τυφλὲ καὶ ἀνόητε ἄνθρωπε, εἰς τοὺς πλαστοὺς λόγους τῆς γυναϊκός σου, ἢ ὅποια ἀφοῦ ὑπανδρευθῇ μαζὶ σου, ἄλλο δὲν προσμένει, παρὰ νὰ ἀπεθάνῃ, διὰ νὰ σὲ κληρονομήσῃ καὶ νὰ λάβῃ ἄλλον ἄνδρα (50); Πῶς νὰ γεννηθῇ ἀνάμεσόν σας ἐκείνη ἢ θεία ἀλλεπάλληλος κλίσις καὶ φιλία, ὅπου στερεοῖ τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου, εἰς καιρὸν ὅπου, ἂν ἐσὺ ἀρρωστήσης, σὲ παραιτεῖ εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ αὐτὴ πηγαίνει εἰς τὸ θέατρον;

Ἀλλὰ τί, τί τάχατες σὲ παρακινεῖ νὰ λάβῃς διὰ γυναῖκα μίαν ἀλλογενῆ; Ὑστερεῖται ἡ Ἑλλάς, ἴσως, ἀπὸ κοράσια; Ἐφυγεν, ἴσως, ἡ Ἀφροδίτη ἀπὸ τὸν πρῶτον τῆς ναόν; Τί σὲ ἀποτύφλωσε τόσοσιν, ὅπου σοῦ φαίνονται ὠραιότερα τὰ ζωγραφισμένα ἀναιδέστατα πρόσωπα τῶν κακοηθεστάτων ἀλλογενῶν (51), ὦ ἀναίσχυντε καὶ ὄντως γιδοκέφαλε ἀποστάτα τῆς πατρίδος; Νομίζεις, ἴσως, νὰ σὲ ἐπαινεσοῦν οἱ ἄλλοι ἀλλογενεῖς; Ἀπατᾶσαι, δυστυχε, πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν σου ἀπάτην.

Αὐτοὶ σὲ μισοῦν, σὲ καταφρονοῦν καὶ σὲ περιγελοῦν παντοτινά. Καθεὶς ἀπὸ αὐτοὺς λέγει «ιδὲ τὸν χοῖρον, τὸν χυδαῖον Ἑλληνα, διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν οὐτιδανότητά του, ἠθέλησε νὰ λάβῃ σύζυγον ἀπὸ τὸ γένος μας. Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος· τὰ βάρβαρα ἦθη τῆς πατρίδος του δὲν τὰ ἄλλαξεν (52)». Τί στοχάζεσαι, ὦ ἀληθῆ κακότυχε, πῶς σὲ ἀγαπᾷ ἡ γυναῖκα σου; Μὴν ἀπατᾶσαι, σοῦ τὸ ξαναλέγω! Αὐτὴ σὲ περιγελά, σὲ ἀτιμάζει, σὲ κλέπτει, καὶ πολλάκις σοῦ ἐτοιμάζει τὸν θάνατον παράκαιρα.

Ἀλλὰ τί ἀποκρίνονται μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὄντως ἀνοήτους; «Ὁ ἔρωσ μ' ἐπλήγωσε, τὰ θέληγτρά της μ' ἐσκλάβωσαν, ἢ αἰσθαντικὴ μου καρδιά δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ ἀντισταθῇ». Ὡ ἀναίσχυντοι καὶ ὄντως μωροί! Ἐγώ, ὅπου περὶ πατρίδος καὶ περὶ τῆς ἐλευθερώσεώς της σήμερον γράφω, ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀποκριθῶ, ὅτι τὴν σήμερον εἰς τοὺς Ἑλληνας, ὅπου εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν πατρίδα τους, ὁ ἔρωσ εἶναι τὸ μεγαλειότερόν τους ἀμάρτημα. Ἐγώ ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀποκριθῶ, ὅτι νὰ μὴν ἀγαπᾶτε, παρὰ τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ ἀγαπήσῃτε ὅ,τι τυχαίνει. Ἐγώ, τέλος πάντων, ἔπρεπε πρῶτον νὰ ζητήσω τὴν ὠφέλειαν, ὅπου ἐκάματε εἰς τὴν πατρίδα σας, καὶ νὰ σᾶς ἀποδείξω ἔπειτα, εἰς τί θέλει σᾶς φέρει ὁ ἔρωσ σας.

Ἀλλὰ τοιαῦτα λόγια δὲν εἶναι διὰ τὰς ἀκοάς σας, οὔτε ἐγὼ θέλω κοπιάσει ματαιίως νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ, καὶ μόνον σᾶς λέγω, ὅτι ὁ ἔρωσ γεννᾶται ἀπὸ ἀμοιβαίαν κλίσιν καὶ ἀπὸ μίαν συμπάθειαν καὶ συμφωνίαν εἰς τὰς ἰδέας ἀμφοτέρων. Ὅθεν, ὁ ἐδικός σας δὲν εἶναι ἔρωσ, ἀλλὰ μία ἄλογος ἐπιθυμία, ὡσάν ὅπου τόσοσιν δύσκολα εἶναι νὰ συμφωνήσουν τὰ ἦθη τῶν Ἑλλήνων μ' ἐκείνα τῶν ἀλλογενῶν, ὅσον φανερόν εἶναι, ὅπου ὅσοι ἀλλογενεῖς συζύγους ἔχουσι, ἐξ ἀνάγκης χάνουσι τὰ ἦθη των καὶ δὲν τοὺς μένει ἄλλο ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας, εἰμὴ ἡ ὀνομασία.

Ἐσὺ λοιπόν, τυφλέ, νομίζεις ἔρωτα τὴν ὄρεξιν, ὅπου σοῦ ἐξυπνᾷ τὸ χρωματισμένον πρόσωπον μιᾶς παλλακίδος; Δὲν ἤξεύρεις, πῶς ὁ ἔρωσ εἶναι ὁ πρῶτος ἐχθρὸς τῆς ἀσωτείας, καὶ ἐξακολουθῶς εἰς τοὺς νῦν εὐγενεῖς τῶν ἀλλογενῶν δὲν εὐρίσκεται, εἰμὴ ἢ εἰκὼν του; Ἄγνοεῖς ὅτι ὁ γάμος, ὅπου ἀποκαταστῆ ἐντελῶς εὐτυχῆ τὸν ἄνθρωπον, εἰς ἄλλο δὲν συντείνει, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ ἐκδώσῃ τόσοσιν πολίτας εἰς τὴν πατρίδα καὶ διαυθεντευτάς; Ἀλλ' ἐσεῖς, ἀναίσθητοι, τί δίδετε εἰς τὴν πατρίδα σας; Φεῦ, τόσοσιν ἐχθρούς! Οἱ υἱοὶ σας σᾶς ἀναθεματίζουν καὶ σᾶς νομίζουν ὡς μίαν τους ἐντροπήν (53).

Ὡ θανατηφόρος ἔλλειψις τῆς πατρίδος! Πόσους καὶ πόσους διαυθεντευτάς της καὶ ὑπερασπιστάς της ἢ ἀσωτεία καὶ κακοῦθεια τῶν ἀλλογενῶν τῆς κλέπτει! Πόσων ποτίζει τὸ βρωμερὸν ὕδωρ τῆς λήθης! Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ὦ Ἑλληνές μου ἀκριβοί, ἂν οἱ ξενιτευμένοι δὲν ἀλλάξουν γνώμην καὶ δὲν ἐνθυμηθοῦν, ὅτι, ὅπου εἶναι ἡ πατρίς, ἐκεῖ καὶ ἡ εὐτυχία, καὶ νὰ ἀποδειχθοῦν ἀληθεῖς υἱοὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τί; Πρέπει νὰ ἀπελπισθῶ ἴσως; Πρέπει, ἴσως, νὰ νομίσω ὅλους τοὺς ξενιτευμένους τόσοσιν ἀναξίους τοῦ ὀνόματός των; Ἐ, μὴ γένοιτο! Ἐγὼ σᾶς γνωρίζω, ἀγαπητοί μου. Δὲν εἴσθε ὀλίγοι ἐσεῖς, ὅπου ἐξ ἀνάγκης, διὰ νὰ κερδίσητε τὴν ζωοτροφίαν τῶν φαμελίων σας, ἐξενιτεύθητε, καὶ ὅσα κερδίσετε πέμπετε εἰς τὴν πατρίδα σας. Δὲν εἴσθε ὀλίγοι ἐσεῖς, ὅπου ἀφοῦ μὲ τοὺς ἰδρωτάς σας καὶ ἀγχίνονας σας ἐκερδίσατε καὶ περισσότερα, ἀποφεύγοντες δὲ τὸ βρωμερὸν παράδειγμα τῶν φιλαργύρων, δαψιλῶς εὐεργετήσατε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐπαρηγορήσατε μὲ τὰ φιλόφρονά ἔργα σας.

Ὅλοι σας, λοιπόν, οἱ φιλοπάτριδες, καὶ ἐσεῖς ἀκόμη ὅπου μέχρι τῆς σήμερον ἐφανήκατε ἀχάριστοι εἰς τὴν πατρίδα, ἀκούσατε δι' ἀγάπην της καὶ διὰ τιμὴν τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἀκούσατε προσεκτικῶς τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της. Ἀνοιξατε τὰ ὦτα

τοῦ νοός σας καὶ προσέξτε εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἀσθενῆς καὶ γεμάτη ἀπὸ πληγῶν, μὲ θλιβερὰν φωνὴν σᾶς ὀμιλεῖ λέγουσα:

«ὦ Ἕλληνες! ὦ τέκνα μου! Ποῦ μὲ ἀφήσετε; Πῶς δὲν σᾶς πονεῖ δι' ἐμέ; Διὰ τί μ' ἐπαρατήσατε; Διὰ τί φεύγετε καὶ δὲν ἐπιστρέφετε πλέον; Τί σᾶς ἔκαμα καὶ δὲν μ' ἐνθυμείσθε; Εἰς τί σᾶς ἔβλαψα καὶ δὲν μὲ ἀγαπᾶτε; Ποία μήτηρ ἐστάθη δυστυχέστερα ἀπὸ ἐμένα; Τί οὖν, ἀγαπητοί; Τί στοχάζεσθε; Τί ἀποφασίζετε;»

Εἶναι ἡ πατρις ὅπου φωνάζει εἰς τέτοιον τρόπον. Αὐτὴ εἶναι ὅπου κλαίει καὶ ὀδύρεται. Ἡ ἀπουσία σας ποτὲ δὲν τὴν ὠφέλησεν, τώρα ὅμως τὴν ἀφανίζει. Ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς δὲν γνωρίζει καλότερα εἰς τίνων χεῖρας εὐρίσκεται ἡ οἰκονομία τῆς κάθε πόλεως κατὰ μέρος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν σήμερον; Ὅποιος ἔχει περισσότερα χρήματα ἢ περισσότερα μέσα εἰς τὸν τύραννον, ἐκεῖνος οἰκονομεῖ καὶ διοικεῖ τοὺς λοιπούς. Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι εἶναι τόσο βάρβαροι καὶ ἀνάξιοι, ὅπου μόλις ἠξεύρουν νὰ ζήσουν αὐτοί, ὄχι δὲ νὰ εὐτυχίσουν τὴν ζωὴν τῶν λοιπῶν.

Μὴν στοχάζεσθε λοιπόν, πάλιν σᾶς τὸ ξαναλέγω, ὅτι ἐκτελεῖτε τὸ πρὸς τὴν πατρίδα σας χρέος ὅταν πέμπετε μερικὰ χρήματα τῶν συμπατριῶτων σας. Ἡ ἀρετὴ σας εἶναι καλὴ, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἔχουσι χρεῖαν ἀπὸ τὴν παρουσίαν σας. Μὴν δίδετε κακὸν παράδειγμα καὶ τῶν ἄλλων, δι' ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ νὰ φθάσητε ὕστερον νὰ ἰδῆτε - ὃ μὴ γένοιτο, Θεέ μου! - τὴν Ἑλλάδα ἔρημον. Ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὸ καλὸν δὲν εἶναι δύσκολον νὰ γίνῃ, ἀλλ' ἡ ἀληθὴς ἀξιώτης μόνον διδάσκει νὰ γίνεταί καθὼς πρέπει. Αἱ εὐεργεσίαι σας εἶναι ἔργον χρηστότατον, ἀλλὰ τί ἄλλο κάμνουσι, εἰμὴ νὰ παρηγορῶσι μόνον τοὺς δυστυχεῖς Ἕλληνας ὅπως οὖν, καὶ νὰ τοὺς φυλάττωσιν ὀλίγον ξεμακρὰ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, ἡ ὁποία ἤθελεν σταθῆ ἀληθῶς βιαία, ἀλλὰ ἀφευκτος καὶ βεβαία ὁδὸς τῆς ἐλευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος;

Στοχάζεσθε, μήπως καὶ δὲν κερδίσετε εἰς τὴν πατρίδα, ὅσα κερδίζετε μακρὰ ἀπ' αὐτήν; Ἄλλ' ὅσα ἂν κερδίσητε εἰς τί σᾶς ὠφελῶσι, ἂν εἰσθε ὀρφανοὶ ἀπὸ πατρίδα (54); Μήπως δὲν ἠθέλατε ἀποκτήσει καὶ εἰς τὴν πατρίδα σας τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἂν ὄντως ἠθέλατε προσπαθῆσαι διὰ τὸ καλὸν τῆς καὶ διὰ τὸ καλὸν σας; Διὰ τί λοιπόν τόσας ἀποικίας καὶ αἰωνίους ξεχωρισμοὺς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σας καὶ φίλους σας (55);

Ἴσως δὲν σᾶς καλοφαίνεται νὰ τυραννήσθε, ὦ ἀδελφοί μου, καὶ καταδέχεσθε νὰ τυραννῶνται οἱ συγγενεῖς σας, καὶ ἐσεῖς νὰ τρυφήτε καὶ νὰ σπαταλᾶτε μακρὰ ἀπὸ αὐτούς; Πῶς ἠμπορεῖτε νὰ σφαιρίζετε τοὺς ὀφθαλμούς σας, χωρὶς νὰ σᾶς τρομάξῃ κάθε στιγμή ἡ θλιβερὰ εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ μέσον τῶν ὄνειρων; Ἴσως νομίζετε πῶς ἀπὸ μακρόθεν ὠφελεῖτε περισσότερο, παρὰ ἂν εἰσθαν παρόντες; ὦ, πόσον λανθάνεσθε, ἀγαπητοί μου. Δὲν ἠξεύρετε, ὅτι μία συμβουλή, μία μόνη λέξις πολλάκις, ἐκφωνουμένη ἀπὸ ἄνδρα πεπαιδευμένου, ἐνεργεῖ περισσότερο, παρὰ δέκα διδασκαλίας γεγραμμένα;

Ἡ κατάπεισις γεννᾶται, βέβαια, ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, πρέπει τινὰς νὰ τὴν ἐκφωνήσῃ ἐν καιρῷ τῶ δέοντι καὶ πρὸς ἐκεῖνους, ὅπου περισσότεραν χρεῖαν ἔχουσι (56). Καὶ ποῖος νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ τὸ χρηστὸν ἔργον, ὅταν ἐσεῖς λείπετε; Ποῖος νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὰς συνελεύσεις, ὅπου τὴν σήμερον συνηθίζουσι εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ κάμνουσι οἱ προεστοὶ τῆς κάθε πολιτείας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν μητρόπολιν, καὶ νὰ διορθώσῃ ὅπως οὖν τὰς τόσας καὶ τόσας ἀδικίας, ὅπου κάμνουσι; Ποῖος, λέγω, νὰ ἀποκριθῆ τοῦ μητροπολίτου, ὅταν ἐξαπλωμένος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ οἰκίσκου καὶ χαϊδεύοντας τὸ γένειόν του, ἐκφωνῇ κανένα ἀρχιεπισκοπικὸν παραλογισμόν, καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοφώνως λέγουσι εὐθὺς τὸ ναί, ἂν ἐσεῖς λείπετε; ὦ ἀγαπητοί, διὰ τί δὲν τὸ στοχάζεσθε;

Ἄν, λοιπόν, ἕως τὴν σήμερον, ὦ ἀκριβοί μου Ἕλληνες, ἡ ἀπὸ ἀγνοίαν σας ἢ ἀπὸ ἀδιαφορίαν σας ἢ, τέλος πάντων, ἀπὸ μόνην ἀστοχασίαν σας ἐμείνατε ἔξω ἀπὸ τὴν πατρίδα σας, μὴν μένετε περισσότερο, ἂν θέλετε ὅπου αἱ μέχρι τοῦ νῦν εὐεργεσίαι σας πρὸς αὐτὴν νὰ μὴν κατασταθῶσι σημεῖα κατακρίσεώς σας.

Μὴν καυχᾶσθε, πρὸς τούτους, διὰ τὰς εὐεργεσίας ὅπου τῆς ἐκάματε, ἐπειδὴ τὸ χρέος σας ζητεῖ περισσότερο, παρὰ τὰ περισσεύματα τῶν πλούτων σας. Τὴν παρουσίαν σας, τὴν συνέργειάν σας ζητεῖ, ὦ Ἕλληνες, καὶ ὄχι ἄλλην βοήθειαν. Μὴν ἀμφιβάλλετε δὲ διὰ τὸ καλὸν τέλος. Ὑπάγετε εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλετε αἰσθανθῆ τὴν διαφορὰν, ὅπου θέλει προξενῆσαι ἡ παρουσία σας εἰς τὴν κατάστασίν τῆς. Αἱ ἐρμηνεῖαι σας καὶ οἱ ὀρθοὶ στοχασμοὶ σας θέλουσι ξεμακρύνει ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν Ἑλλήνων τὴν δεισιδαιμονίαν, αἱ συμβουλαὶ σας θέλουσι ἀποδείξει εἰς τοὺς συμπατριῶτας μας τὸ εἶναι των.

Οἱ Ἕλληνες - ἐσεῖς τὸ ἠξεύρετε - δὲν εἶναι οὔτε Σκῦθαι, οὔτε βάρβαροι, ὅπου νὰ χρειασθοῦν πολλοὺς χρόνους, διὰ νὰ καταλάβουν τὸ εἶναι τους. Ἀρκεῖ μόνον, νὰ τοὺς δείξῃ τινὰς τὸ χρέος των, καὶ εὐθὺς τὸ ἐκτελοῦσι. Ἄλλ' ἔχουσι χρεῖαν ἀπὸ διδασκάλους, ἀληθεῖς φιλέλληνας, ἀπὸ ἀνθρώπους προκομμένους, τέλος πάντων, καὶ ἐσεῖς μόνον εἰσθε ἐκεῖνοι. Μήπως, ἀδελφοί μου, προσμένετε νὰ ἐλευθερωθῆ πρῶτον ἡ Ἑλλάς, καὶ ἔπειτα νὰ υπάγητε ἐσεῖς; Τότε εἶναι τὸ ἴδιον, ὡσὰν νὰ ἐλέγετε, ὅτι δὲν θέλομεν νὰ ἐλευθερωθῆ ποτέ (57). Θέλετε, ἴσως, νὰ κτίσητε πύργον χωρὶς θεμέλια; Καὶ ποῖος θέλετε νὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα, καὶ ἐσεῖς νὰ λείπητε;

Δὲν ἐντρέπεσθε κἂν ἀπὸ τοὺς ἀλλογενεῖς, ὅπου σᾶς ἀκούουν νὰ λέγητε τὰ τοιαῦτα; Ἄλλ' ἂν οἱ ἀλλογενεῖς, ὕστερημένοι ἀπὸ πατρίδος ἔρωτα, δὲν σᾶς καταφρονοῦν, ὄχι ὅμως οἱ ἴδιοι Ἕλληνες τοὺς μιμοῦνται. Αὐτοὶ θέλει σᾶς ἀναθεματίζουσι

ἀπὸ τὸ νῦν καὶ εἰς τὸ ἔξῃς, καὶ θέλει σᾶς νομίζουσιν μὲ κάθε δίκαιον τόσους ἐχθροὺς τῆς πατρίδος. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας σας, ἀχάριστα τέκνα τῆς πατρίδος! Καὶ ἀπὸ ποῖον προσμένετε, παρακαλῶ σας, τὴν ἐλευθερίαν; Νὰ σᾶς ἔλθῃ, ἴσως, φορτωμένη ἀπὸ τὸν ὠκεανὸν μὲ κανένα ἐμπορικὸν πλοῖον, καὶ νὰ τὴν ἐκστρατεύσητε εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ἡ προσμένετε νὰ ἐλευθερωθοῦν μόνοι τους, καὶ ἔπειτα νὰ ὑπάγητε ἐσεῖς, νὰ εὔρητε ἔτοιμα τὰ ἀγαθὰ, καὶ νὰ χαρῆτε πάλιν, κατὰ τὸ συνηθισμένον σας, εἰς τοὺς ἰδῶτας τῶν ἄλλων;

Φεῦ! Τὸ πρῶτον εἶναι ἀδύνατον, καὶ ἂν πάλιν, κατὰ τὸν δευτέρου στοχασμὸν σας, δὲν συνεργήσετε καὶ ἐσεῖς εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ γένους μας, θέλουσιν ἐκχυθῆ ποταμοὶ αἵματος περισσότερον, παρὰ ἂν εἴσθαν παρόντες. Ἡ ἐλπίδα σας ὅμως εἶναι ματαία. Ἐσεῖς δὲν θέλετε ἀπολαύσει, βέβαια, τὴν πατρίδα σας ἐλευθέραν, καθὼς τώρα δούλην τὴν ἀλησμονήσατε, ἀλλ' ἐξωρισμένοι διὰ παντὸς εἰς βαρβάρους γαίας, δὲν θέλετε ἀναπνεύσει πλέον τὸν ζωηρότατον ἑλληνικὸν ζέφυρα, καὶ τὰ ὀνόματά σας θέλουσι κατασταθῆ λέξεις ἀτιμίας καὶ μίσους εἰς τὰς ἀκοὰς καὶ στόματα τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων.

Ἴσως, τέλος πάντων, προσμένετε νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν κανένας ἀπὸ τοὺς ἀλλογενεῖς δυνάστας; Ὡ Θεέ μου! Ἐως πότε, ὦ Ἕλληνες, νὰ πλανώμεθα τόσον ἀστοχάστως; Διατί νὰ μὴν στρέψωμεν καὶ μίαν φορὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς μας εἰς τὰ ἀπελθόντα, διὰ νὰ καταλάβωμεν εὐκολώτερα καὶ τὰ μέλλοντα; Ποῖος ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ κύριος στοχασμὸς τῶν ἀλλογενῶν δυνάστων εἶναι εἰς τὸ νὰ προσπαθήσουν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον των ὄφελος μὲ τὴν ζημίαν τῶν ἄλλων;

Καὶ ποῖος στοχαστικὸς ἄνθρωπος ἤμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁποῖος ἀπὸ τοὺς ἀλλογενεῖς δυνάστας ἤθελε κατατροπώσῃ τὸν ὀθωμανόν, ἤθελε μᾶς ἀφήσῃ ἐλευθέρους; Ὡ, ἀπάτη ἐπιζήμιος! Μὴν εἴσθε, ἀδελφοί μου, τόσον εὐκολόπιστοι. Ἀναγνώστετε τὴν ἱστορίαν καὶ μάθατε, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἔταξαν τῶν Ἑλλήνων καὶ διαυθέντευσιν καὶ ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐμβῆκαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εὐθὺς τὴν ἐκήρυξαν ἐπαρχίαν τους. Ἴδετε καὶ τὰ τωρινὰ παραδείγματα, ὅπου ἡ πολυποίκιλος στροφή τῆς γαλλικῆς στάσεως μᾶς παρασταίνει. Ὁ δυνάστης των μὲ ταξίματα μεγάλα καὶ μὲ τοιαῦτα μέσα, ἀπόκτησεν ὅσα κατὰ τὸ παρὸν ἔχει, καὶ πῶς ἐσεῖς νομίζετε νὰ σᾶς δοθῇ ἡ ἐλευθερία ἀπὸ ἀλλογενεῖς; Πῶς νὰ μὴν εἰπῆ τινὰς, ὅτι ὄνειρεῦσθε ἔξυπνοι; Καὶ εἰς τί, παρακαλῶ σας, θεμελιώνετε τὰς ἐλπίδας σας; Εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν ἀλλογενῶν δυνάστων ἴσως; Ἐλπίζετε νὰ κινηθοῦν εἰς σπλάγχχνος ἐκεῖνοι διὰ τὰς δυστυχίας τὰς ἐδικὰς μας;

Δὲν ἠξεύρετε, ὦ Ἕλληνες, ὅτι ἡ ἀρετὴ τὴν σήμερον δὲν εὐρίσκεται εἰς τοὺς θρόνους; Δὲν ἠξεύρετε, ὅτι οἱ Ἕλληνες μισοῦνται δούλοι, ἐπειδὴ ἤθελε τοὺς φθονήσῃ ἐλευθέρους κάθε μεγάλη δυναστεία ἀπὸ τὰς παρούσας τῶν ἀλλογενῶν; Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ὑποθέτοντας κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυνάστας ὅπως οὖν φιλέλληνα, δὲν ἠξεύρετε, ὅτι μόνος του δὲν ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ οὐδέν, καὶ ὅτι οἱ ἐπίτροποί του ἢ εἶναι ἐχθροὶ μας, ἢ εἶναι ἀδιάφοροι, ἢ, τέλος πάντων, ἄσῳτοι καὶ διεφθαρμένοι τὰ ἤθη; Τί στοχάζεσθε, τέλος πάντων, ἂν ἡ Ἑλλάς ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ζυγὸν διὰ χειρὸς ἄλλου δυνάστου, νὰ γίνῃ ἀληθῶς εὐτυχής; Ὡ ἀλήθεια, ἀλήθεια! Διατί δὲν ἀπομακραινεῖς τοιαύτην ἀπάτην ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας; Διατί δὲν τοὺς μανθάνεις, ὅτι ὅσοι πατῶσιν εἰς θρόνον εἶναι ὅλοι τύραννοι;

Διατί, ἀδελφοί μου, νὰ θέλωμεν νὰ ἀλλάξωμεν κύριον, ὅταν μόνοι μας ἤμποροῦμεν νὰ ἐλευθερωθῶμεν; Νομίζετε νὰ εἶναι ἐλαφρότερος ὁ ζυγὸς μιᾶς ξένης δυναστείας; Δὲν στοχάζεσθε, ὅτι πάλιν ζυγὸς εἶναι; Στρέψατε τὰ ὦτα σας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς σας εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀκούσατε τοὺς γογγυσμούς της, καὶ ἴδατε τὰ δάκρυά της, διὰ νὰ καταλάβητε τί θέλει νὰ εἰπῆ ἐλευθέρως ἀπὸ ξένους. Καταδέχεσθε ἐσεῖς νὰ ὁμολογήσθε χρεῶσται ἀλλογενῶν τῆς ἐλευθερώσεώς σας; Μὴ, λοιπόν, μὴ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μὴ δεικνύεσθε τόσον παράφρονες εἰς τὸν ἀναγκαιότερον συλλογισμὸν, ἐσεῖς, ὅπου τόσον ἀψευδῶς προβλέπετε εἰς τὰς ἐμπορικὰς σας ἐπιχειρήσεις τὸ μέλλον, καὶ ἀναγκάζονται οἱ ἴδιοι ἀλλογενεῖς, ὅπου μᾶς μισοῦσι, νὰ σᾶς θαυμάζουσι. Μὴν ἀπατᾶσθε, καὶ μὴν τρέφετε καμμίαν ἀπὸ τὰς εἰρημένας ἐλπίδας, ἀλλὰ προβλέπετε τὸ πλέον φανερὸν ἀπὸ κάθε μέλλον, τὴν ἀναγκαίαν, λέγω, ἐπανόρθωσιν τοῦ γένους μας ἀφ' ἑαυτοῦ του, καὶ μὴν ἀργοπορήτε αὐτὴν μὲ τὴν ἀπουσίαν σας.

Ἐσεῖς δέ, φίλοι μου καὶ σύγχρονοι νέοι, ἀγαπητοί μου Ἕλληνες, ὅπου μὲ τόσους κόπους καὶ ἀγρυπνίας διδάσκεσθε τὰς ἐπιστήμας εἰς τὰς ἀκαδημίας τῶν ἀλλογενῶν, καὶ ὅπου ἐξ ἀνάγκης ἐγνωρίσατε τί ἐστὶ πατρίς, τῆς ὁποίας ὁ ἔρως σᾶς ἐνθουσιάζει, καὶ ἤδη ἀρχίσατε παντοίοις τρόποις νὰ ξαναδώσητε εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα τὸ παλαιὸν σέβας, ὅπου εἶχεν καὶ ἔχασεν, ἐσεῖς, λέγω, ὅπου μὲ τὴν φυσικὴν σας ἀγχινοίαν ἀποδεικνύετε φανερῶς τῶν ἀλλογενῶν συμμαθητῶν σας τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα ὁποῖον εἶναι, μὴν βραδύνετε πλέον τὸν μισευμὸν σας διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἵπάγετε νὰ προητοιμάσητε τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν συμπατριῶτων μας. Ἡ δόξα σᾶς προσμένει μὲ τοὺς στεφάνους τῆς νίκης εἰς τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς. Μὴν ξεχάσετε, ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀληθὴς φιλοσοφία εἶναι τὸ νὰ ζῆ τινὰς εἰς πολλούς, καὶ αὐτὸ ἀποκτᾶται ὠφελῶντας τους. Σπουδάσατε μὲ ταχύτητα, ὅσοι μέχρι τοῦ νῦν δὲν τὸ ἐπράξατε, τὴν πολεμικὴν τέχνην καὶ μεταχειρίσιν τῶν ἀρμάτων. Ἐσεῖς ἔχετε τὴν διάθεσιν ἐξαίρετον. Ἄς διώξωμεν μίαν φορὰν τὸν ὀθωμανόν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὦ Ἕλληνας μου, καὶ ἔπειτα θέλετε ἰδεῖ εἰς πόσον ὀλίγους χρόνους ἡ Ἑλλάς θέλει ξαναλάβῃ τὴν προτέραν τῆς λάμψιν. Ἄς ἐβγάλωμεν, ἀδελφοί μου, τὴν βρῶμαν, διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν μυρωδίαν τῶν ἀνθῶν. Τὰ μέσα τὴν σήμερον εἶναι ἀρκετὰ ἢ μηχανή, τέλος πάντων, εἶναι τελειωμένη. Ἄλλο δὲν λείπει, παρὰ νὰ τὴν κινήσῃ τινὰς, καὶ ἔπειτα μόνη τῆς θέλει δουλεύσει.

(1) Δέν εἶναι ὀλίγοι βέβαια οἱ ὄντως ἄξιοι εὐλαβείας καί τιμῆς ἱερεῖς, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ὁ σεβασμιώτατος καί ἐνάρετος ἀνὴρ, ὁ σοφώτατος λέγω οἰκονόμος τῶν Ἰωαννίνων κύρ Κοσμάς Μπαλάνου, ὁ ὀσιώτατος καί ἐλλογιμώτατος διδάσκαλος εἰς Κερκύραν κύρ Ἀνδρέας ἱερεὺς, καί ἄλλοι πολλοί.

(2) Ὁ νῦν ἀρχιερεὺς τῶν Ἰωαννίνων εἶναι μοιχὸς καί ἀρσενοκοίτης, χωρὶς τὴν παραμικρὰν συστολήν.

(3) Ἐγὼ εἶδα πολλάκις ἓνα ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὴν μέσσην τῆς λειτουργίας, νὰ ὑβρίζη, νὰ ἀναθεματίζει, καί νὰ δέρνη οὐκ ὀλίγας φορὰς τοὺς παπάδες, καί ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστο τοὺς διακόνους.

(4) Ἐγὼ ἐγνώρισα ἓνα καλόγηρον τόσον φιλάργυρον, ὅπου μὲ τὸ νὰ τοῦ ἐκλέφθησαν μερικὰ χρήματα, ὕστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν θλίψιν του.

(5) Ὁ θάνατος κανενὸς ἀρχιεπισκόπου ἀποδεικνύει φανερώτατα τὸν βρωμερὸν χαρακτήρα τῆς Συνόδου. Ἐπειδὴ τότε γεννᾶται ἓν μῖσος ἀναμεταξὺ τῶν, μεταχειριζόμενος καθεὶς κάθε οὐτιδανώτερον μέσον, ὅπου δυνηθῆ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐκείνην τὴν ἐπαρχίαν, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ εἰς ὅποιον δώση περισσότερα χρήματα.

(6) Αἱ βασιλεύουσαι τῶν νῦν δυναστειῶν ὅλης τῆς γῆς, καί αἱ ἐμπορικαὶ πόλεις, διὰ μέσου τοῦ χρυσίου, καί τοῦ ἀλλεπαλλήλου παντοτινοῦ δανείσματος, δέν ξεχωρίζονται πλέον ἀνάμεσόν των, ἐπειδὴ ὅσα εἶδη ἐκφέρει ἡ Αἴγυπτος, εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καί ὅσα ἡ Γαλλία τεχνεύεται, πωλῶνται εἰς τὴν Πετρούπολιν καί καθεξῆς.

(7) Ὁ Α. ἐπὶ παραδείγματι εἶχεν ἓν χωράφιον καί ὁ Β. ἑκατὸν πρόβατα. Ὅθεν, ὁ ἓνας ἄλλαζεν μέρος σιταρίου μὲ μέρος μαλλίου τοῦ ἄλλου καί ἔζουν ἀμφοτέρωθεν εὐχάριστοι. Ἐπειτα ἠθέλησαν νὰ δώσουν μίαν ἰδεαστικὴν τιμὴν αὐτῶν τῶν δύο εἰδῶν, καί εἶπον, τὸ ἓν κιλὸν σιτάρι νὰ ἀξίζει ὡς δύο, καί τὸ μαλλὶ ἐνὸς προβάτου ὡς τρία. Ἐπειτα ἔδωσαν τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῶν δύο καί τῶν τριῶν μὲ τόσας μεταλλένιας μονάδας. Τότε ὁ Γ. ὅπου καί αὐτὸς ἔσκαπτε τὸ χωράφιόν του, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ σιτάρι, βλέποντας ὅτι ἤμποροῦσε νὰ δώσῃ μονάδας καί νὰ λάβῃ σιτάρι, τοῦ ἐφάνη εὐκολώτερον νὰ πλάσῃ ἀπὸ αὐτὰς παρὰ νὰ σκάψῃ. Ὁ Δ. ὅπου δέν ἠθέλεν οὔτε νὰ σκάψῃ, οὔτε νὰ ζητήσῃ τὸ μέταλλον, ἐπιτηδεύθη νὰ ἐφεύρῃ ἓν εἶδος καινούργιον, καί ἀφοῦ τὸ ἐτελείωσεν, ἤρρεσεν τοῦ Ε. ὅπου εἶχεν πολλὰς μονάδας, καί εὐθὺς τὰς ἄλλαξεν μ' ἐκεῖνο. Ἴδου λοιπὸν πῶς ἤρχισαν νὰ πληθύνουν τὰ μὴ ἀναγκαῖα πράγματα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ ἐξ ἀνάγκης, ἐπειδὴ τὸ περισσότερον σιτάρι, παραδείγματος χάριν, δέν ἦτον ἀναγκαῖον εἰς κανένα, ὡσὰν ὅπου ὁ ἄνθρωπος δέν τρώγει, ἀφοῦ χορτάσῃ· ἀλλ' αἱ μονάδες ἠῤῥξισαν εἰς ἄκρον. Ὅθεν ἔπρεπε νὰ ἀγοράσουν καί ἄλλα εἶδη, ἐκτὸς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, καθὼς ἠκολούθησεν· καί τὴν σήμερον εἶναι περισσότερα τὰ μὴ ἀναγκαῖα εἶδη, ὅπου μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι, παρὰ αἱ πολιτεῖαι ὅλης τῆς γῆς.

(8) Οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εὐχαριστοῦνται περισσότερον νὰ ἀκούωσι πράγματα ἰδεαστικά, παρὰ ἀληθῆ, ὡσὰν ὅπου τὰ μὴ ἀληθῆ μὲν ἐπιδέχονται κάθε αὐξησιν καί ἐλάττωσιν, ὅπου ὁ καθεὶς ἠθέλε τὸς δώσει κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, τὰ δὲ ἀληθῆ δέν ἠμπορεῖ νὰ τὰ νομίσῃ ἄλλῶς, εἰμὴ καθὼς εἶναι. Ὅθεν, καί γενικῶς μία ἀλήθεια προξενεῖ ὀλιγότερον κρότον, παρὰ ἓν ψεῦμα, ὅταν πιστεύεται ὡς μία ἀλήθεια, καθὼς βλέπομεν νὰ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ χρυσοῦ.

(9) Τὸ ἐμπόριον ἀποδεικνύει φανερῶς τὴν ἰδεαστικὴν ὑπόληψιν τῶν χρημάτων μὲ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν ἀριθμητικῶν χαρτίων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων μὲ μίαν κονδυλίαν μελάνι ἠμπορεῖ τινὰς νὰ μετρήσῃ ὅλα τὰ πλούτη τῆς γῆς. Πολλὰ μὲ λυπεῖ, ὅπου αἱ περιστάσεις δέν μοῦ τὸ συγχωροῦσι νὰ ὀμιλήσω τι περὶ ἐμπορίου. Ἴσως ἄλλος τις ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Ὁ νέος Σοφοκλῆς τῆς Ἰταλίας, εἰς ἓν σατιρικόν του ἐγχειρίδιον ὀμιλῶντας περὶ τοῦ ἐμπορίου καί πραγματευτῶν, κατὰ πολλὰ νουνεχῶς τε καί ἀστείως λέγει:

»*Questi in cifre numeriche si alteri,*

»*Ad onta nostra, dall' Età future*

»*Faran chiamarci, i popoli de' zeri.*

Vitt. Alfieri

(10) Πρῶτον δηλαδὴ ἔλεγεν τινὰς ἓν κιλὸν σιτάρι ἀξίζει τρεῖς μονάδας χρυσίου. Ὅστερα ἀπ' ὀλίγον εἶπεν ὅτι καί μία ἀρετὴ ἀξίζει δέκα μονάδας, καί, τέλος πάντων τώρα, ἢ λέγομεν, ἢ ὑπονοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ του, ὅτι τρεῖς μονάδες χρυσίου ἀξίζουν ἓν κιλὸν σιτάρι, καί δέκα μονάδες ἀξίζουν μίαν ἀρετὴν, ὡστε ὅπου διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τινὰς πολλὰς ἀρετάς, ἄλλο δέν τοῦ χρειάζεται, εἰμὴ νὰ ἔχη πολλὰς μονάδας χρυσίου.

(11) Ἡ Αφρική κάθε χρόνον θυσιάζει πλῆθος ἀνθρώπων, ὅπου ἡ ἀχόρταγος λύσσα τῶν ὑπερηφάνων Βρεττανῶν καί ἄλλων ἀρπάζει καί πέμπει εἰς τὴν Ἀμερικὴν, διὰ νὰ σκάπτουν καί νὰ ἐβγάδουν αὐτὰ τὰ μέταλλα ἀπὸ τὰ βαθύτατα ἐντόσθια τῆς γῆς. Οἱ ταλαίπωροι, ὅταν ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸν θάνατον δέκα ἀπὸ τοὺς ἑκατὸν εἰς ἓνα χρόνον, νομίζονται κατὰ πολλὰ εὐτυχεῖς. Τόσον μεγάλους κόπους, ραβδίσματα, φόνους καί πείναν ὑποφέρουν. Μάλιστα, πολλάκις

εύρισκόμενοι εις τὰ βάθη τῆς γῆς, κρεμνίζεται τὸ χῶμα καὶ θάπτει ζωντανούς πολλὰς ἑκατοντάδας.

(12) Εἶναι πασίδηλον πόσον νομίζονται ἀξιώτεροι οἱ ἀνάξιοι πλούσιοι ἀπὸ τοὺς ἀξιωτάτους πτωχοὺς.

(13) Ἡ πολυτέλεια ἐδίδαξεν ὅποιον εἶχεν πολλὰς μονάδας, ὄχι μόνον νὰ μὴν δουλεύη πλέον τὴν γῆν καὶ νὰ μὴν φυλάττη τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὔτε νὰ κοιμᾶται, χωρὶς νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν τὴν κοίτην, οὔτε νὰ τρώγῃ, χωρὶς νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν τὸ φαγὶ καὶ τὰ ἐξῆς. Ὁ δὲ μὴ ἔχων μονάδας, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ, ἠναγκάσθη νὰ υπάγῃ εἰς δούλευσιν τοῦ ἔχοντος.

(14) Ἡ πτώχεια, φεῦ, ἐκνευρώνει καὶ ἀδυνατίζει τὰς πλέον σταθερὰς καὶ ἡρωικὰς ψυχὰς, πόσον μάλλον τοὺς ἀπλοὺς καὶ ἀθῶους νῦν Ἑλληνας, ὅπου τὴν ὑποφέρουσι. Ἐνας πατὴρ δέκα τέκνων, μὴν ἔχων τὴν ἀναγκαίαν κυβέρνησιν, ποῦ δύναται, ἢ ποῦ τοῦ μένει καιρὸς νὰ στοχασθῇ διὰ τὸ μέλλον καλόν, ὅταν τὰ τέκνα του παντοτινὰ τοῦ ζητοῦσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον;

(15) Ὡ, πόσον ἄξιον γέλωτος θέαμα ἦθελεν σταθῆ, ἂν καθ' ὑπόθεσιν ἦρχετο μία γενικὴ θέλησις τῶν ὄσων δὲν ἔχουν χρυσάφι, νὰ σηκώσουν τὴν ὑπόληψιν ἀπὸ αὐτὸ δι' ὀλίγον καιρὸν! Ὡ, τῆς ταλαιπωρίας τῶν πλουσίων! Πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἦθελον μείνει πάντοτε εἰς τὸ κρεβάτι, μὴ ἔχοντας τὸν δούλον, ἢ τὴν δούλην νὰ τοὺς σηκώσῃ! Πόσοι ἦθελον κατακοπρισθῆ ἐπάνω των, μὴν ἠξεύροντες πῶς νὰ λύσουν τὰ δεσμίματα τῶν φορεμάτων των! Πόσοι ἦθελον σκωληκιάσει καθήμενοι, μὴν ἠξεύροντες νὰ περιπατήσουν! Πόσοι ἄλλοι ἦθελον μείνει γυμνοὶ μὴν ἠξεύροντες πῶς νὰ ἐνδυθῶσι! Καὶ ἀναμφιβόλως ἦθελον ἀπεθάνει οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ πείναν, μὴν ἔχοντας ποῖον νὰ τοὺς μαγειρεύσῃ. Ὡ, πρᾶγμα γελοιῶδες, ὅπου ἦθελεν σταθῆ! Ἀνθρωπότης, ἀνθρωπότης, ἕως πότε νὰ μὴν βλέπῃς μὲ τὰ ὀμμάτια ἀνοικτά!

(16) Οἱ γέροντες εὐχονται καὶ λέγουσι τῶν νέων: «Προσπάθησε, τέκνον μου, νὰ γίνῃς ἄνθρωπος», ἐννοοῦντες, νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα. Καὶ πάλιν λέγουσι: «Ὁ δεῖνας πρὸ τριῶν χρόνων δὲν ἦτον τίποτε, τώρα ἔγινεν ἄνθρωπος», δηλαδὴ ἀπόκτησε χρυσάφι, εἰς τρόπον, ὅπου οἱ μὴ ἔχοντες χρυσίον, δὲν νομίζονται παρ' αὐτῶν ἄνθρωποι.

(17) Οἱ μὴ ἔχοντες χρυσίον προσπαθοῦσι νὰ ἀπολαύσωσι, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπιτύχουσι τοῦ σκοποῦ των ταχέως διὰ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ποῖος γίνεται φονεύς, ποῖος προδότης καὶ σχεδὸν ὅλοι κόλακες καὶ κλέπται.

(18) Ἀγκαλὰ καὶ κοινῶς μία ψευδὴς δύναμις νὰ μὴν ὠφελῇ, μ' ὅλον τοῦτο ἢ συνήθεια πολλάκις κατασταίνει ἀναγκαῖα τὰ πλέον ἄχρηστα πράγματα. Ἐκεῖνοι, ὅπου εὐτυχοῦσι διὰ τῶν χρημάτων, ὡς πρὸς τοὺς λοιπούς, ὅπου δυστυχοῦσι, εἶναι ὡς ἡ γῆ μας πρὸς τὸ πᾶν. Τὰ χρήματα, τέλος πάντων, ἠμποροῦν νὰ παρομοιασθοῦν εἰς μίαν ράβδον, αἱ δὲ νῦν δυναστεῖαι εἰς τόσους ποδαλγούς. Καί, καθὼς ἐτοῦτοι βαδίζουσιν ὅπως οὖν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν βακτηριῶν, οὕτως καὶ τὰ νῦν βασιλεία, ὡς διοικήσεις ἀτελεῖς καὶ κακῶς κυβερνημέναι, μόλις βαστῶνται διὰ μέσου τῶν χρημάτων. Ἀλλ' ἀνίσως ὁ ποδαλγὸς ἰατρευθῇ, δὲν ἔχει πλέον χρεῖαν ἀπὸ ράβδον, διὰ νὰ ἀκουμβήσῃ· οὕτως καὶ αἱ διοικήσεις, ὅταν διορθωθοῦν, δὲν θέλουν ἔχει πλέον χρεῖαν ἀπὸ χρήματα.

(19) Ἄς μὲ συμπαθήσῃ ὁ ἀναγνώστης διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ λόγου, ὡσὰν ὅπου ὅλοι οἱ νῦν ἱερεῖς, ἐξαιρῶντας, ὡς προεῖπον, τινάς, μόλις σπουδάζουν ὀλίγον τὰ γραμματικά, καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει οὔτε τὴν λέξιν «ἐπιστήμη».

(20) Οἱ ἀφορισμοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξόχως εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ Πάτραν, ἦθελαν νομισθῆ εὐχαὶ τῆς λειτουργίας ἀπὸ κανένα ἀλλογενῆ. Τόσον εἶναι συχνοί, καὶ σχεδὸν κάθε Κυριακὴν εἰς κάθε ἐκκλησίαν ἀναγινώσκονται δύο καὶ τρεῖς ἀφορισμοί, πάντοτε δὲ διὰ οὐτιδανωτάτας διαφορὰς, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ δύο ἢ τριῶν γροσίων ὑπόθεσιν.

(21) Αὐτοὶ οἱ ἀναιδέστατοι ἄνδρες, εὐθὺς ὅπου ἔλθουν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν των, ὑποχρεῶνουν ὅλους τοὺς πολίτας, νὰ τοὺς δεχθῶσιν εἰς τὰ ὀσπίτιά των, διὰ νὰ τοὺς ψάλωσι τὸν ἁγιασμόν, καὶ οὕτως λαμβάνουσι τὴν πληρωμὴν ἀπὸ πενήντα ἕως δέκα γρόσια τὸ ὀλιγότερον. Τὰ δὲ μνημόσυνα συνίστανται εἰς τὸ νὰ λειτουργοῦν διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀποθανόντος, τοῦ ὁποίου ξεθάπτουν τὰ ὀστᾶ καὶ τὰ εὐλογοῦν.

(22) Ὅταν ἀπεθάνῃ κανένας πολίτης τῆς πρώτης ἢ δευτέρας κλάσεως καὶ τὸ ἀκούσῃ ὁ ἀρχιερεὺς, εἶναι δι' αὐτὸν μία ἀνεκδιήγητος χαρὰ, ἐπειδὴ, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸν θάψουν, πρέπει, ἀφοῦ πληρώσουν τὸν ὀθωμανὸν τύραννον, νὰ πληρώσουν καὶ τὸν ἀρχιερέα. Ἡ ποσότης ὅμως εἶναι ἀόριστος, πότε δέκα χιλιάδας γρόσια, πότε πέντε, καὶ τὸ ὀλιγότερον χίλια. Ὅταν πάλιν ὁ πολίτης μισεῖ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, πρέπει νὰ δώσῃ ἕνα χάρισμα τοῦ ἀρχιερέως. Ὅταν ἐπιστρέφῃ, πάλιν τοῦ χαρίζει. Ἀλλὰ τί λέγω τοῦ χαρίζει; Καὶ πῶς ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ δῶρον ἐκεῖνο ὅπου ζητεῖται μὲ βίαν;

(23) Ὁ νῦν Ἰωαννίνων ἔλαβε τὴν αὐθάδειαν νὰ ἀφορίσῃ τὸν ἐνάρετον καὶ φιλόσοφον κύρ Κοσμᾶ, διὰ νὰ μὴν ἠμπόρεσε νὰ τὸν καταπέσιῃ εἰς τὰς κακάς του θελήσεις.

(24) Ὁ νῦν Ἰωαννίνων, καθὼς ἦκουσα ἀπὸ ἕνα μάρτυρα αὐτόπτην, εἰς τὸ πρόγευμα τρώγει δύο ὀκάδες γιαούρτι, καὶ εἰς τὸ δειλινὸν μισὴν ὀκᾶ σαρδέλας ξεκοκκαλισμένας, τὰς ὁποίας τρώγει μὲ τὸ χουλιάρι.

(25) Ὁ Ἄρτης, ὁ Γρεβενῶν καὶ ὁ Ἰωαννίνων εἶναι οἱ πρῶτοι προδόται τοῦ τυράννου, καθὼς ὅλοι τὸ γνωρίζουσι. Ὁ ὕστερος

ἀπὸ αὐτοὺς ἰκέτευσεν τὸν τύραννον, καὶ ἐκούρευσεν τὸν ἔγγονά του, ὡς νὰ τοῦ ἐγίνετο νουνός. Ὁ Ἄρτης ἠπάτησεν καὶ ἐπρόδωσεν τοὺς ἥρωας Σουλώτας· εἶναι δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἀσελγεῖς, ἄσωτοι εἰς τὸ ἄκρον, μοιχοί, πόρνοι καὶ ἀρσενοκοῖται φανεροί.

(26) Μίαν φορὰν ἐρώτησα ἓνα παπᾶν χωριάτην, ἕως ἐξηκοντούτην, πόθεν εἶχεν ἀγοράσει τὸ κονδύλι του, τὸ ὁποῖον ἦτον λεπτόν, ὡς τὸ μεγαλείτερόν μου δάκτυλον, καὶ μοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ ἐπειδὴ εἶχε τρεῖς υἱούς, εἶχε σκοπὸν νὰ τὸ κάμη τρία κομμάτια, καὶ νὰ ἀφήσῃ ἀπὸ ἓνα τοῦ κάθε υἱοῦ του. Ἄλλος ἓνας, μὲ πλατὺ ράσον, ἠθέλησεν νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ, ὅτι τὰ μὲν «γενέσια» ἐννοεῖ τὴν γέννησιν, τὰ δὲ «γενέθλια» ἐννοεῖ τὸν θάνατον. Ὁ Ἕλλην ἀναγνώστης ἂς μὴν γελάσῃ, ἀλλὰ ἂς κλαύσῃ.

(27) Ἐνας ἀρχιμανδρίτης, ἀναγινώσκοντας ἐπ' ἐκκλησίας τὸ εὐαγγέλιον, ἔτυχεν εἰς τὸ τέλος τοῦ κατεβατοῦ τὸ ἀπαρέμφατον ἐπανέρχεται. Ὅθεν αὐτὸς ἀνέγνωσε τὸ ἐπανερχοῦν ὅπου ἐτελείωνε τὸ κατεβατόν, καὶ ἔπειτα γυρίζοντας τὸ φύλλον ἐπρόφερο τὸ -χέσθαι, εἰς τρόπον ὅπου ἐρέθισε ἓνα γενικὸν γέλωτα εἰς τοὺς παρεστώτας.

(28) Αὐταῖ, αἱ οὕτως καλούμεναι πανταχοῦσαι, εἶναι κάποιαι παρακαλεστικαὶ ἐπιστολαὶ τῶν μοναστηρίων, ὅπου τὰς στέλνουν πρὸς τοὺς χριστιανούς, καὶ εἶναι γεγραμμένα μὲ διάφορα χρώματα καὶ μὲ μεγάλα στοιχεῖα.

(29) Ἐγὼ, ἕως τώρα βέβαια, εἶδα ἕως τέσσαρας κεφαλὰς τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπους, ἐπειδὴ, ὅταν ἀκολουθῆ ἡ πανοῦκλα, τότε κάθε πολιτεία ἔχει ἀπὸ μίαν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπους.

(30) Ἐγὼ ἐγνώρισα ἓνα πνευματικὸν Ἁγιορείτην, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτον τόσον ἀμαθής, ὅσον ἦτον ὑποκριτὴς καὶ φιλάργυρος. Πολλάκις, λοιπόν, καυχώμενος μοῦ ἐδιηγείτο, ὅτι εἰς εἴκοσι χρόνους ἔκαμεν ἓνα καπιτάλι ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες γρόσια, καὶ εἶχε δοσμένα εἰς τὸ μοναστήριόν του τὰ δύο τρίτα, τὰ δὲ λοιπὰ εἶχε μοιρασμένα εἰς διαφόρους πραγματευτὰς μὲ τὸ διάφορον. Αὐτὸς εἶχε τὴν κάραν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου.

(31) Δὲν εἶναι κρυφόν, ἀλλ' ὅλοι τὸ ἠξεύρουν, ὅτι εἰς τὰ Ἰωάννινα οἱ πνευματικοὶ ἀναφέρουσι κάθε ὑπόθεσιν, ὅπου ἀκούουσιν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς εἰς τὸν ἀρχιερέα, καὶ αὐτὸς εὐθὺς κάμνει ἓνα κατάλογον μὲ προσθήκην καὶ τὸν προσφέρει τοῦ τυράννου, εἰς τρόπον ὅπου ἡ ἐξομολόγησις, τὴν σήμερον, εἶναι ἐν μέσον προδοσίας.

(32) Οἱ τοιοῦτοι, ὄντες ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε στοχασμὸν καὶ φροντίδα, χαίρονται ἄκραν ὑγιείαν καὶ τρώγουσι διὰ ἑκατὸν πενήντα χιλιάδας.

(33) Ὅποιος ἠθέλε νὰ συνθέσῃ ἓνα κώδικα εἰς τὰ ἐγκλήματα, καὶ ἠθέλε νὰ μὴν παραιτήσῃ κανένα ἀμάρτημα ἀνθρώπινον, ἂς ἠθέλεν ὑπάγει εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἀνίσως ἠθέλε ἐξετάσει τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας, ἠθέλε κάμει τὸν ἐντελέστερον κώδικα ἀπ' ὅσους μέχρι τῆς σήμερον ἐφάνησαν.

(34) Ἄλλο δὲν λέγουσι, ἢ ἄλλο δὲν ἠξεύρουσι νὰ εἴπωσι, παρὰ νὰ μὴν φάγῃ ὁ λαὸς λάδι τὰς Τετράδας καὶ νὰ δώσῃ χρήματα τῶν καλογήρων.

(35) Ἀναγκαῖον ἦτον νὰ ὀλιγοστεύσῃ ὁ πατριάρχης τὸ πλῆθος τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν νηστειῶν, ἐπειδὴ αἱ μὲν ἑορταὶ ἐμποδίζουσι τὸ κέρδος μὲ τὴν ἀργίαν εἰς τὸν λαόν, καὶ αἱ νηστεῖαι τοῦ ἀφανίζουν τὴν ὑγιείαν. Ὅθεν, τὰς μεγάλας ἑορτὰς ἤμποροῦσε νὰ τὰς διορίσῃ εἰς ὅλας τὰς Κυριακὰς καὶ εἰς ἄλλας ἑορτὰς νὰ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ δουλεύουν, διὰ δὲ τὰς σαρακοστάς, νὰ τὰς σμικρύνῃ, καὶ τὰς περισσοτέρας νὰ τὰς ἀποβάλλῃ. Καὶ τότε ὁ πτωχὸς ζῆ μὲ ὀλιγότερα ἔξοδα, καὶ τρέφεται καλλιότερα. Βέβαια δὲ ὁ ἐντελής οἰκονόμος τοῦ παντός δὲν θέλει τιμωρήσῃ τοὺς χριστιανούς, διὰ νὰ ἐπροσπάθησαν τὸ καλὸν τοὺς εἰς δόξαν του.

(36) Πόσον, τῇ ἀληθείᾳ, ἡ ἀμάθεια κατασταίνει τοὺς ἀνθρώπους μωρούς. Οἱ καλόγηροι νομίζουν μὲ τὰ θαύματα νὰ κάμνουν τιμὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν βλέπουν τὴν ἄκραν ἀτιμίαν ὅπου κάμνουσι καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ εἰς τὴν θρησκείαν. Θαῦμα ὀνομάζουσιν, ὅταν φαίνεται νὰ ἀκολουθῆ ἐν πράγματι, ὅπου κατὰ φυσικὸν τρόπον δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀκολουθήσῃ. Λοιπόν, ἂν αὐτὸ ἀκολουθῆ, εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Θεὸς ξεκάμνει ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμε, καὶ τὸ κάμνει διαφορετικόν· ὅθεν, ἡ ἐμετανόησεν ὅτι τὸ ἔκαμε, ἢ τὸ ἔκαμεν ἐπὶ τούτου κακόν, διὰ νὰ τὸ κάμη ἔπειτα καλλιότερον. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους εἶναι ἀπαίσιος ὁ στοχασμός. Κατὰ μὲν τὸν πρῶτον, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς προβλέπει τὸ μέλλον, καὶ ἡ μετάνοια δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἄκραν σοφίαν καὶ ἀλάνθαστον ἐννοίαν του. Κατὰ δὲ τὸν δεύτερον, δὲν εἶναι δυνατόν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ὅσα ἔκαμεν, τὰ ἔκαμεν καλά.

(37) Ἴσως ὁ ἀναγνώστης, ἂν εἶναι κανένας καλόγηρος, ὅπου νὰ ἔχη καμμίαν ὀκᾶ κόκκαλα, μὲ ἀναθεματίσει, καὶ μὲ νομίσει ὅτι δὲν πιστεύω εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ καρδιογνώστης Θεὸς μου γνωρίζει καλότερα ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας πιστεύει καλλιότερα, αὐτὸς ὅπου ἀπατᾷ τὸν κόσμον, ἢ ἐγὼ ὅπου ξεσκεπάζω τὸ ψεῦδος.

(38) Ὅταν κανένας ἄρρωστος ἰατρευθῆ, ὁ καλόγηρος τὸ κράζει θαῦμα τοῦ ἁγίου του. Ὅταν γεννήσῃ καμμία γυναῖκα, καὶ

τοῦτο θαῦμα τὸ ὀνομάζει. Ὅταν κατέβη τινὰς τὴν σκάλαν καὶ δὲν τζακίση τὸν λαιμόν του καὶ αὐτὸ θαῦμα τὸ κρᾶζουσι. Ἀλλὰ ποῖος ἀπεθαίνει χωρὶς νὰ ἔχη δύο τρεῖς κασέλας λείψανα ὀλόγουρά του; Ποία γεννᾷ ἢ ἀπεθαίνει χωρὶς νὰ ἔχη τόσας εἰκόνας τριγύρω της; Αὐτοὶ οἱ ἀναίσχυντοι ἔφθασαν νὰ ὀνομάσουν θαῦμα τὸ νὰ παίρη ἕνας ἀμαθὴς καὶ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονίαν εἰς τὰ πανηγύρια τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ νὰ τρέχη ἔνθεν κάκειθεν ὡσὰν τρελλός.

(39) Μία καλογραιοπούλα ἐκοινοποιοῦσεν, ὅτι κάθε βράδῳ ἐπήγαιεν ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ καὶ ἐσυνομιλοῦσε μαζί της. Αἱ ἄλλαι γυναῖκες, δι' ὀλίγους μῆνας, τὴν ἐδόξαζον ὡς ἀγίαν, ἀλλ' ἀφοῦ, μετὰ ἐννέα μῆνας, ἐγέννησεν ἕν ἀρχαγγελόπουλον, τότε αἱ ἄλλαι γυναῖκες τὴν ἐμίσησαν, αὐτὴ δὲ ἐνομιζετο πάντοτε ἀγία ἀπὸ ἀπλότητά της, καὶ ὁ σοφὸς ἐκλαίει διὰ τὴν βαρβαρότητα τῆς ἀνθρωπότητος.

(40) Τὸ Τεργέστιον, ἡ Ὀδέσσα, ἡ Νίζνα, καὶ αἱ ἄλλαι διάφοροι πόλεις, εἶναι σχεδὸν κατοικημένα ἀπὸ μόνον Ἑλληνας.

(41) Γνωρίζω μερικούς, ὅπου σχεδὸν - σχεδὸν ἐντρέπονται νὰ λέγωσιν ὅτι εἶναι Ἑλληνες.

(42) Εἶναι μερικοὶ νέοι, ὅπου χρωματίζουσι τὸ πρόσωπόν τους ὡς αἱ πόρνοι.

(43) Μερικοὶ καυχῶνται εἰς πράγματα τόσον μικροπρεπῆ καὶ οὐτιδανά, ὅπου, τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι ἄξιοι γέλωτος, καὶ τόσον, ὡστε νὰ τοὺς πτύση τινὰς εἰς τὸ πρόσωπον.

(44) Ἡ ἐμπορικὴ ἀνταπόκρισις τῶν ἔξω τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι εἰς τὴν γλῶσσαν μας γεγραμμένη, ἀλλ' εἶναι ἕν μίγμα γλωσσῶν, ὅπου προξενεῖ ἀνυπόφορον ἀηδίαν.

(45) Ὡ, πόσον γέλωτα προξενοῦσι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν λύπην, ὅταν συναναστρέφονται ἀναμεταξύ των καὶ ὀμιλοῦσι περὶ ἐμπορίου; Ποῖος παρακαλεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ πείνα, ποῖος προσμένει μὲ χαρὰν τὸν πόλεμον, ἄλλος τὸ ναυάγιον κανενὸς καραβίου, καὶ ἄλλος ἄλλην καμμίαν δυστυχίαν. Ἀξιότεροι γέλωτος εἶναι ὅμως, ὅταν ὀμιλοῦσι περὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων καὶ φέρουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐφημερίδων· πολλοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς νομίζουσι τὰ ὀνόματα τῶν ποταμῶν τόσας πόλεις, καὶ ἄλλοι δίδουσιν πίστιν εἰς ὅσα εὐρίσκοσι γεγραμμένα.

(46) Ἡ ὀμιλία τῶν χρυσολάτρων ἀρχινᾷ ἀπὸ τὰ βαμπάκια καὶ τελειώνει εἰς τὰ φασούλια, ἢ δὲ τῶν νέων ἀρχινᾷ ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ παύει εἰς τὰς γυναῖκας.

(47) Εἶναι μερικοὶ, ὅπου, ἀντὶς νὰ ἀποκριθοῦν πάλιν «δὲν εἶναι δυνατόν!», ὅταν τινὰς τοὺς ἐρωτᾷ «διατί δὲν εἶναι δυνατόν;», τότε λέγουσι «διατί ἔτζί!»

(48) Ἡ εἰρωνία, πρὸς τούτοις, εἶναι τὸ πρῶτον προτέρημά των, καὶ ἐπειδὴ τινῶν μὲν τὸ σέβας, ἄλλων δὲ ἡ ἀμάθεια, ἐμποδίζει κάθε ἐναντιωτικὴν ἀπόκρισιν, αὐτοὶ νομίζουσιν, ὅτι καλῶς λέγουσι ὅ,τι καὶ ἂν λέγουσι. Καὶ τὰς περισσοτέρας φορὰς δὲν ἀνοίγουσι τὸ στόμα των, χωρὶς νὰ προφέρωσι, ἢ ἕν ψεῦμα, ἢ ἕνα παραλογισμόν.

(49) Οἱ Ἑλληνες, εἰ μὲν εἶναι πλούσιοι καὶ ἄξιοι, φθονῶνται παρὰ τῶν ἀλλογενῶν, εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ ἀνάξιοι, καταφρονῶνται.

(50) Ὅσαι ἀλλογενεῖς γυναῖκες ἔλαβον Ἑλληνας δι' ἄνδρας, ὄλαι τὸ ἔκαμαν ἐξ ἀνάγκης, ἐπειδὴ ἢ δὲν εὐρήκαν ὁμογενῆ των ἢ δὲν εἶχον ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν.

(51) Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστην, νὰ μὴν νομίση τὰ λεχθέντα γενικῶς, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἐπειδὴ ἀναμεταξὺ εἰς αὐτὰς εὐρίσκονται μερικαὶ φαμελίαι, ὅπου κατοικεῖ ἡ ἰδία τιμὴ καὶ σωφροσύνη.

(52) Οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ ἀλλογενεῖς τῶν Ἑλλήνων τὰ ἦθη καὶ μάλιστα τὴν προσοχὴν των εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς τιμῆς των.

(53) Μερικὰ γεννήματα τοιοῦτου μίγματος λαμβάνουν τὸ ἐπίκλην τῆς μητρός των, τόσον δὲν καταδέχονται νὰ κρᾶζονται υἱοὶ Ἑλλήνων.

(54) Εἶναι μερικοὶ, ὅπου νομίζουσι τάχατες, ὅτι δὲν τοὺς μέλει διὰ τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ ματαίως προσπαθοῦν νὰ ἀπατήσουν τὴν φύσιν· μία μικρὴ θέρμη, μία διαφορὰ μὲ ἄλλον τινά, καὶ μία ἀνάμνησις τῶν συγγενῶν, ἀρκετῶς ἀποδεικνύει εἰς αὐτοὺς τὴν ἠδύτητα καὶ ἀνάγκην μιᾶς πατρίδος.

(55) Εἶναι μερικοὶ Ἑλληνες, ὅπου δὲν γνωρίζουσι τοὺς ἀδελφούς των καὶ τοὺς πατέρας των, καὶ οἱ περισσότεροι ξενιτευμένοι λείπουσι ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἢ τριάντα ἢ εἴκοσι ἢ δέκα χρόνους τὸ ὀλιγότερον.

(56) Φανερόν εἶναι, ὅτι ὅσοι περισσοτέραν χρεῖαν ἔχουσι ἀπὸ διδαχὴν, δὲν ἤξεύρουσι γράμματα. Ὅθεν, ἀναγκαῖα εἶναι ἡ

παρουσία του ὀμιλοῦντος, διὰ νὰ καταπέιση τοὺς πεπλανημένους εἰς τὸ ψεῦδος.

(57) Οἱ περισσότεροὶ σχεδὸν ἀπὸ τοὺς ξενιτευμένους, ἔχουσιν αὐτὸν τὸν ἄλογον στοχασμόν, καὶ χωρὶς ἐντροπὴν λέγουσι ὅτι, «ὅταν ἐλευθερωθῇ ἡ Ἑλλάς, εὐθὺς θέλομεν μισεῦσαι δι' ἐκεῖ». Τόσον ἐχαλινώθησαν ἀπὸ τὴν ψευδευτυχίαν τῶν ἀλλογενῶν!

ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Ἰδοῦ, λοιπόν, ὦ Ἕλληνες, ἀρκετῶς ἀποδεδειγμένη καὶ ἡ δευτέρα αἰτία τῆς μέχρι τοῦ νῦν ἐπιμονῆς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῆς τυραννίας.

Ἄλλο δὲν μοῦ μένει τώρα, παρὰ νὰ ἀποδείξω τὴν εὐκολίαν τῆς ἐλευθερώσεώς της, διὰ νὰ τελειώσω τὸν λόγον μου, καὶ ἄμποτες ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ σᾶς καταπέιση, καθὼς τὸ ἐλπίζω, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ἐμπρόκτως τὰ ὅσα μέχρι τοῦδε εἶπον.

Πρὶν ὅμως νὰ ἔμβω εἰς τὰς ἐπαριθμήσεις τῶν μέσων καὶ τῶν τρόπων διὰ τοιοῦτον ἐπιχείρημα, θέλω νὰ ἐκβάλω τοὺς ἄκανθας ἀπὸ τὰ ρόδα· λέγω ἐκείνους, ὅπου, διὰ περισσοτέραν δυστυχίαν τοῦ γένους μας, ἢ κακὴ τύχη ἔκαμεν Ἑλλήνας, καὶ μόνον ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν, ὄχι δι' ἄλλο, εἰμὴ διὰ νὰ βαστάξωσι περισσότερον καιρὸν τὴν πατρίδα μας ὑπὸ τῆς δουλείας. Αὐτοὶ εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅπου κατὰ τύχην ἐκληρονόμησαν ἀρκετὰ χρήματα καὶ περισσότερα ἐλαττώματα, καὶ ζῶσιν εὐχαριστημένοι, χωρὶς ποτὲ νὰ στοχάζωνται τι διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐκεῖνοι οἱ αὐτόματοι καὶ οὐτιδανοὶ ἄρχοντες, οἱ φιλάργυροι καὶ ἀμαθεῖς ἀρχιεπίσκοποι. Ἐκεῖνοι οἱ αὐθάδεις καὶ ὄντως βάρβαροι προεστοί. Ἐκεῖνοι οἱ ἀμαθεῖς, ὅπου θέλουσι νὰ ἀποκρίνονται πάντοτε καὶ εἰς κάθε πρόβλημα. Ἐκεῖνοι, ὅπου ἀναζητήτως δίδουσι συμβουλὰς πάντοτε καὶ εἰς ὅλους. Ἐκεῖνοι, τέλος πάντων, ὅπου μὲ ἄκραν οὐτιδανότητα ψυχῆς, ἀφοῦ πωλήσουν ἐκουσίως τῷ τυράννῳ καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔχειν τοὺς καὶ τὴν τιμὴν τοὺς, καυχῶνται εἰς τὸ νὰ διαφέρωσιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅπου εἶναι ἀκούσιοι σκλάβοι.

Οἱ τοιοῦτοι, ὦ ἀδελφοί μου, μὴν ἔχοντες ἀρετὴν καμμίαν, καὶ γνωρίζοντες τὸν ἑαυτὸν τοὺς ἀναξιότατον, κρίνουν τὸ ἴδιον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Πρὸς τούτοις, ἡ ἀπαιδευσία των δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ καταλάβωσι τοὺς τόσους καὶ τόσους τρόπους, ὅπου οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἤμποροῦσι νὰ μεταχειρισθῶσι διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοὺς, καὶ ἐμποδίζοντάς τοὺς ἐνταυτῷ ἀπὸ τὸ νὰ καταλάβουν τὰς αἰτίας, ὅπου βιάζονται, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, τὴν σήμερον τὸ γένος μας νὰ ἐπανορθωθῇ ἐξ ἀποφάσεως, τοὺς ἀποκαταστῶσι εἰς τὰς κεφαλὰς των τὴν ὑπόθεσιν τόσον δύσκολον, ὅσον ἀδύνατον πιστεύουσι τὸ νὰ συνεργήσωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Τὸ δὲ προσωρινὸν καλῶς ἔχειν τοὺς, τοὺς χαλινώνει καὶ τοὺς συνδέει μὲ τὴν δουλείαν, ὅπου οὔτε κἂν τὴν αἰσθάνονται, μάλιστα δὲ οὔτε τοὺς δυσαρέσκει, καὶ σχεδὸν - σχεδὸν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἀγαπῶσι, ὡσὰν ὅπου, ἀφοῦ ζῶσιν αὐτοὶ ἀσύδοτοι, ὡς προεῖπον, καὶ τρόπον τινὰ εὐχαριστημένοι, διὰ τοὺς λοιποὺς δὲν τοὺς μέλει τίποτες.

Τί λέγουσι, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ βρωμεροὶ καὶ χυδαιότατοι ἄνθρωποι; «Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ νικηθῇ ἐν τόσον μεγάλῳ βασιλείῳ; Ἡμεῖς δὲν ἤμποροῦμεν νὰ κυβερνηθῶμεν μόνοι μας. Ποῦ νὰ εὐρωμεν ἕνα ἄλλον βασιλέα τόσον εὐσπλαγγχον, καὶ τόσον καλόν; Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἐλευθερία; Ἡ ἐλευθερία οὔτε ἐστάθη, οὔτε θέλει σταθῆ. Ποῦ νὰ χύσωμεν τόσον αἷμα! Οἱ ὀθωμανοὶ, εὐθὺς ὅπου καταλάβουν, ὅτι ἔχομεν τοιοῦτον σκοπόν, θέλουσι μᾶς ἀποκεφαλίσαι ὅλους, ὡς τόσα πρόβατα, καὶ ἔστω ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης... » καὶ ἄλλα παρόμοια, τὰ ὅποια εἰς ἕνα στοχαστικὸν καὶ φρόνιμον ἄνθρωπον, φαίνονται, καθὼς εἶναι, τόσοι μῦθοι, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀπλοῦς καὶ εὐκολοπίστους εἶναι τόσοι χρησμοί, καὶ ὡς ἀλάνθαστοι προρρήσεις, καὶ ἐνταυτῷ, ὅπου δηλοποιοῦσι τὴν ἀνανδρον καὶ ὄντως ἐβραϊκὴν των καρδίαν, ἀπομωρῶνουσι καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Μήπως εἶνε ἱκανοὶ νὰ καταλάβουν τὸ δίκαιον, διὰ νὰ τοὺς τὸ εἰπῆ τινὰς (1); Ὡ ἀδελφοί μου! Αὐτοὶ εἶναι τόσον ἀνόητοι, καὶ ἰσχυρογνώμονες, ὅπου ὅλοι οἱ Δημοσθένεις τοῦ κόσμου δὲν ἤθελαν ἤμπορέσει νὰ τοὺς καταπέισουν. Νὰ ὀμιλήσῃ τινὰς μὲ αὐτοὺς εἶναι τὸ ἴδιον, ὡσὰν νὰ ἤθελεν νὰ ἀκροάζεται, καὶ νὰ τοὺς ἀποκρίνεται πάντοτε τὸ ναί, μάλιστα ἐκεῖνοι οἱ βρωμοῦχοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ὅσον ὕφος καὶ ἀλαζονείαν ἔχουσι, ἄλλην τόσῃ ἀμάθειαν καὶ ἰσχυρογνωμίαν φυλάττουσιν ἐπάνω των, καὶ ἄλλο δὲν ἠξέουρουσιν νὰ εἰπῶσι, εἰμὴ δυσκολίας, ἀπορίας, καὶ ἀμφιβολίας πληθός. Ἡ ψυχὴ των εἶναι τόσον μικρὴ καὶ οὐτιδανή, ὅπου οἱ ψῦλλοι εἰς τὰ ὄμματά των φαίνονται τόσοι ἀνδριάντες.

Τί, λοιπόν, ἤμπορῶ νὰ τοὺς εἰπῶ, διὰ νὰ τοὺς καταπέισω, ὅταν δὲν καταλαμβάνουν τί ἐστὶ δίκαιον; Νὰ τοὺς κράξω, ἴσως, ἀτίμους; Ἀλλ' αὐτοὶ τὸ ἔχουν διὰ προτέρημα. Νὰ τοὺς ἐνθυμίσω πόσον εἶναι ἀνάξιοι εἰς τὸ νὰ ὠφελήσουν τὴν πατρίδα, καὶ πόσον ἐπιτήδειοι εἰς τὸ νὰ τὴν ζημιώσουν; Ἀλλ' αὐτοὶ καυχῶνται εἰς αὐτό. Νὰ τοὺς ὀνειδίσω, τέλος πάντων, ὡς

ἀνελεήμονας, ἀδίκους καὶ σκληρούς; Ἀλλὰ ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς δὲν τοὺς γνωρίζει, καὶ δὲν τὸ ἠξεύρει; Αὐτοί, ἀγαπητοί μου, εἶναι, ἐπειδὴ πρέπει νὰ εἶναι· ὡσὰν ὁπού, καθὼς ἡ ἐλευθερία ἔχει τοὺς διαυθεντευτάς της, οὕτως καὶ ἡ τυραννία ἔχει τοὺς ἐδικούς της, καὶ θέλουν χρησιμεύσει διὰ παραδείγματα ἐντροπῆς εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Οὗτος ὁ πολλὰ ἐνοχλητικὸς καὶ βραχὺς πρόλογος ἦτον πολλὰ ἀναγκαῖος διὰ τὴν ὑπόθεσιν τὴν πλέον μεγάλην δι' ἡμᾶς, ὧ Ἕλληνες, ὁπού τώρα ἀρχίζω νὰ ἐρευνήσω, λέγω τὰς αἰτίας, ὁπού βιάζουσι, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτζι, τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ζυγόν, καὶ τὰ εὐκολώτατα μέσα μιᾶς ἀναμφιβόλου ἐπιτεύξεως.

Ἀναγνώστα ἀγαπητέ, ὁποῖος καὶ ἂν εἶσαι, σὲ παρακαλῶ, νὰ στοχασθῆς ἀρκετά, πρῶτον μόνος σου τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἔπειτα νὰ ἀναγνώσῃς τοῦτα τὰ ὑστερινὰ κατεβατὰ τοῦ πονήματός μου, νὰ στοχασθῆς, λέγω, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι κοινόν, ὅτι ἡ τιμὴ σου, ἡ εὐτυχία σου καὶ ἡ ζωὴ σου κρέμανται ἀπὸ τὸν ὀρθὸν στοχασμὸν σου. Πρόσεχε οὖν νὰ μὴν ἀπατηθῆς ἀπὸ ἰσχυρογνωμίαν σου καὶ προδῶσης εἰς χεῖρας ἐχθρῶν καὶ πατριδα καὶ συγγενεῖς καὶ εὐτυχίαν καὶ τιμὴν καὶ ζωὴν.

Ὡ, πόσον τὸ πλῆθος τῶν ἰδεῶν, ὁπού εἰς ἐτούτην τὴν στιγμὴν μου παρησιάζονται εἰς τὸν νοῦν, μ' ἐμποδίζουν σχεδὸν ἀπὸ τὸ νὰ τὰς ἐκθέσω καθὼς τυχαίνει, καὶ θέλοντας νὰ γράψω εἰς ὀλίγα λόγια, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ὅσα ὁ ἔρως τῆς πατρίδος μὲ διδάσκει, δὲν θέλω δυνηθῆ, ἴσως, νὰ εἰπῶ τὸ ὀλιγότερον μέρος εἰς πολλὰ κατεβατὰ. Ἀλλ' ὁ στοχασμὸς μου, πάλιν σᾶς τὸ ξαναλέγω, δὲν εἶναι νὰ γράψω δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι χρεῖαν νὰ ἀκούσωσι ἐξ ἄλλων ὅλα, ὅσοι δὲ ἔχουν τὸ πνεῦμα ἐξυπνον, ἀρκοῦσιν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ ὀλίγα. Ἄς ἀναφέρωμεν, λοιπόν, πρῶτον τὰς αἰτίας, ὁπού κατασταίνουσιν ἀφευκτον τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ γένους μας, καὶ ἔπειτα, ἐν συντόμῳ, νὰ ἐκθέσωμεν τὰ μέσα καὶ τρόπους διὰ τοιοῦτον ἔργον.

Πρώτη οὖν καὶ κυριωτέρα αἰτία εἶναι τὸ γῆρας τῆς ὀθωμανικῆς τυραννίας. Ἀλλὰ τί λέγω ἐγὼ πρώτη! Αὕτη εἶναι καὶ πρώτη καὶ ὑστερη, οὔτε ἄλλη ἢμπορεῖ νὰ ἔχη τόπον, ὅταν εἶναι αὕτη. Ἄς ἐνθυμηθῆ ὁ ἀναγνώστης τὰ προλεχθέντα περὶ τῶν διαφόρων διοικήσεων, καί, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, τῶν πολιτικῶν σωμάτων, ὅτι δηλαδὴ γεννῶνται, αὐξάνουσι, γηράζουσι, καὶ τέλος πάντων θνήσκουσι.

Τὸ ὀθωμανικὸν κράτος τὴν σήμερον εὐρίσκεται εἰς τὰ ὀλοίσθια τοῦ θανάτου, καὶ ἢμπορεῖ νὰ παρομοιασθῆ εἰς ἓν σῶμα ἀνθρώπινον, κατακρατημένον ἀπὸ ἀποπληξίαν καὶ μὴ ἔχον ἐλευθέραν, εἰμὴ τὴν κεφαλὴν, ἡ ὁποία, μὴν λαμβάνουσα τὴν ἀναγκαίαν δύναμιν ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀδυνατίζει καὶ, τέλος πάντων, θνήσκει. Οὕτως καὶ ἡ τυραννία τῶν ὀθωμανῶν τὴν σήμερον, εἰς ἄλλο δὲν γνωρίζεται ὅτι ὑπάρχει, εἰμὴ εἰς τὴν Βασιλεύουσαν. Ἔστω εἰς παράδειγμα ὁ πρῶην Τζεζάρ, κυβερνητὴς εἰς τὸ Ἄκρι, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν ὑπήκουε εἰς τὸν βασιλέα του, ἀλλὰ καὶ ἀντιστέκετο εἰς ὅλας του τὰς προσταγὰς, καὶ πολλάκις φανερὰ τὸν ὕβριζε, καὶ διὰ γραμμάτων πάντοτε τὸν ἐπεριγελοῦσε. Ἔστω εἰς παράδειγμα ὁ Πασβάνογλου, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξεν πόλεμον ἐναντίον τοῦ βασιλέως του, καὶ ἐνίκησε πάντοτε. Ἔστω πρὸς τούτοις διὰ παράδειγμα ὁ τῶν Ἰωαννίνων τύραννος, ὁ ὁποῖος, ἀγκαλὰ καὶ νὰ μὴν τὸ φανερώνη, ὅλοι ὅμως ἀρκετῶς τὸ ἠξεύρουσι ὅτι δὲν φοβεῖται, οὔτε ποτὲ ὑπακούει εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ βασιλέως του.

Ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς, ἀδελφοί μου, ἀγνοεῖ ἴσως, ὅτι τὰ ἐντάλματα αὐτοῦ τοῦ τυράννου, τέσσαρας ὥρας ἔξω ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσαν, δὲν ἀξίζουσι τίποτε; Ποῖος δὲν ἠξεύρει τὸ πλῆθος τῶν ἀποστάτων, ὁπού ἀφανίζουν τὰ χωρία καὶ τοὺς ὁδοιπόρους μὲ ἀκαταπαύστους κλοπὰς καὶ συνεχεῖς φόνους, χωρὶς νὰ ἢμπορῇ αὐτὸς ποτὲ νὰ τοὺς καταδαμάσῃ μὲ τὰ στρατεύματά του; Ἀλλὰ τί λέγω στρατεύματα; Αὐτὰ δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μία συνάθροισις τῶν βαρβάρων, χωρὶς τάξιν καὶ χωρὶς τέχνην· οὔτε διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἀγρίους τοῦ Καναδά εἰς ἄλλο, εἰμὴ μόνον εἰς τὰ φορέματα (2).

Πρόσθετες καὶ τὸ ἀνεξάλειπτον μῖσος, ὁπού εὐρίσκεται ἀναμεταξύ των· μία δυσπιστία, μία ἀμάθεια, ὁπού τοὺς ἀποκαταστᾶ χειροτέρους ἀπὸ τὰ ἴδια ἄλογα ζῶα. Εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ὀρίζουν περισσότερον οἱ μάγειρες τῶν πρέσβειων καὶ ἐπιτρόπων τῶν ξένων βασιλειῶν, παρὰ οἱ σύγκλητοι τῆς ὀθωμανικῆς αὐλῆς. Ὁ Ἀντιβασιλεὺς προστάζει, καὶ τὰς περισσότερας φορὰς δὲν ὑπακούεται. Τί ἄλλο, λοιπόν, φανερώνουν αὐτὰ, εἰμὴ τὸ γῆρας τῆς τυραννίας καὶ τὸ ἀφευκτον καὶ ὀγλήγορον πέσιμόν της; Ποῖος δὲν βλέπει, ὅτι ὁ πρῶτος ὁπού παρησιασθῆ, θέλει εἶναι ὁ νικητὴς (3);

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τὰς αἰτίας, ὁπού ἀποκαταστᾶσιν εὐκόλον τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν Ἑλλήνων· πρώτη λοιπόν, εἶναι ἡ προχώρησις τοῦ γένους μας εἰς τὰ μαθήματα. Ὡ, πόση διαφορὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ δέκα χρόνους ἔως τὴν σήμερον! Μεγάλῃ, ὧ ἀδελφοί μου, μεγαλοτάτῃ καὶ καθ' ἑκάστην πρὸς τὸ κρεῖττον φέρεται. Τώρα ἀρχισαν αἱ Μοῦσαι νὰ ἀναλάβουν, καὶ πάλιν νὰ ἐπανορθωθῶσιν εἰς τὰ χρυσόχροα ὄρη τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀπόλλων πάλιν ἐφανίσθη εἰς τὸ ἀρχαῖον του παλάτιον. Δὲν εὐρίσκεται πόλις τὴν σήμερον, ὁπού νὰ μὴν ἔχη δύο καὶ τρία σχολεῖα.

Ἐξαλείφθη εἰς τὰ περισσότερα μέρη ἡ δεισιδαιμονία τῶν γραμματικῶν, καὶ οἱ νέοι ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζονται τὸν ἀξιοτιμώτερον καιρὸν τῆς ζωῆς των εἰς γνώσεις ὠφελίμου, καὶ ὄχι νὰ τὸν ἐξοδεύουν εἰς τὸ νὰ ἐκστηθίζωσι λέξεις. Ἡ

Λογική και Φυσική άνοιξαν τούς όφθαλμούς των περισσοτέρων· ούτε οί διδάσκαλοι τήν σήμερον ἔχουσι ἐκείνην τήν ἐνοχλητικήν και βραδείαν μέθοδον τῆς παραδόσεως, ούτε οί μαθηταί φυλάττουσι τήν ὀκνηρίαν και ἀμέλειαν, ὅπου εἶχον, ἀλλ' ἀμφοτέροι, με ἄκραν εὐχαρίστησιν και ἐπιμέλειαν ἀντλίζουν ἀπό τήν ἀνεξάντλητον πηγὴν τῆς μαθήσεως ἐκεῖνα τὰ φῶτα, ὅπου στολίζουν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα και τὸ ἀποδεικνύουσιν ἄξιον τοῦ πλάστου του (4). Ἡ πολυμάθεια, τέλος πάντων, ἀπέβαλεν τήν δισχυρογνωμίαν ἀπό τούς περισσοτέρους, και ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἔπαυσεν ἐκείνη ἡ ἀδιαφορία, ὅπου πρότερον τόσον ἐδειλίαζεν τούς τλαιπῶρους νέους, οἵτινες ἐποθοῦσαν νὰ παύσωσι τήν δίψαν των με τὰ καθαρά νάματα τῆς σπουδῆς και σχεδὸν δὲν ἐτολμοῦσαν.

Τὴν σήμερον οἱ σπουδαῖοι, ἂν κατὰ χρῆος ἀκόμη δὲν εὐλαβῶνται και δὲν τιμῶνται, δὲν καταφρονῶνται ὅμως, οὔτε περιπαίζονται. Καί καθεὶς ἀπό τούς προεστούς, ἀντὶς νὰ σφαλίσῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸ ὀσπίτιόν του, και νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀμαθέστατον, μετὰ πάσης τῆς ἐπιμελείας τὸν πέμπει εἰς τὰ σχολεῖα, διὰ νὰ φωτισθῇ.

Εἰς αὐτὰ κράζω διὰ μάρτυρας ὅλους σας, ὦ Ἕλληνες, και μάλιστα ὅσους ἔχουσιν υἱούς (5). Τὰ σχολεῖα δὲν εἶναι πλέον ἔρημα ὡς και πρότερον, ἀλλὰ τὸ καθὲν περιέχει πενήντα και ἑκατὸν μαθητάς, οἵτινες ἀφοῦ ἀνέγνωσαν τὸν ἠδύτατον Ξενοφῶντα, τὸν νουνεχῆ Πλούταρχον και τούς λοιπούς ἱστορικούς φιλοσόφους τῶν προγόνων μας, ἐγνώρισαν τὸν βόρβορον τῆς τυραννίας και κλαίουσι πικρῶς διὰ τήν δυστυχίαν τῆς πατρίδος μας. Δὲν προφέρουσι πλέον τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας με φόβον, μήπως και τούς ἀκούσωσιν οἱ προεστοὶ ἢ οἱ ἀρχιερεῖς και τούς κηρύξουσιν ἀθέους, ὡς πρότερον ἔκαμνον, ἀλλὰ τὸ προφέρουσι με ἐκεῖνο τὸ θάρρος, ὅπου οἱ δοῦλοι δὲν ἤμποροῦν νὰ ἔχωσι. Δὲν παύουσιν ἀπό τὸ νὰ νουθετῶσι τούς ἀμαθεῖς φίλους των, και με τὸ παράδειγμά των ἐπαρακίνησαν ὅλους νὰ στοχασθῶσι μίαν φορὰν καθὼς πρέπει, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον δὲν τὸ ἔκαμνον.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, διὰ νὰ λάβῃ τὸ πᾶν τὸ ποθούμενον τέλος, ἄλλο δὲν τούς λείπει, εἰμὴ ἡ ἐλευθερία. Ἡ ἀγχινόα των εἶναι ἀμίμητος. Οἱ Ἕλληνες, ὦ ἀδελφοί μου, ἔχουσι μίαν φυσικήν διάθεσιν, ὄχι μόνον εἰς τὸ νὰ μιμῶνται, - ὀμιλῶντας γενικῶς - ἀλλὰ και εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκωσι. Οἱ νόες των εἶναι γεννητικοὶ εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τρόπον ὅπου, μετὰ τήν ἐπανόρθωσιν τοῦ γένους μας, δύο χρόνων διάστημα εἶναι ἀρκετώτατον νὰ ξαναδῶσῃ εἰς ἡμᾶς τὰς προτέρας μας ἀρετάς.

Πῶς νὰ παραιτήσω τούς ἐπαίνους, ὅπου τυχαίνου ἐκείνων τῶν ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι μὴν ὑποφέροντες τὰς φοβεράς τυραννίας τῶν ὀθωμανῶν, ἐκλέγουσιν ἐκείνους ὅπου γνωρίζουσιν ἀξιωτέρους και φεύγουσιν εἰς τὰ δάση, διὰ νὰ διαυθεντεύσωσιν τήν ἐλευθερίαν των; Ποῦ ἐσπούδαξαν ἐκεῖνοι τακτικήν, διὰ νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν των, και νὰ τούς νικῶσι πάντοτε (6); Δὲν ἀποδεικνύουσιν αὐτοὶ φανερά και τήν ἀφευκτον πτῶσιν τῆς ὀθωμανικῆς δυναστείας και τήν εὐκολίαν τῆς ἐπανορθώσεώς μας; Ἡ μήπως εἶναι ὀλίγοι! Τὴν σήμερον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα εὐρίσκονται βέβαια ἀπό αὐτούς περισσότεροι ἀπό δέκα χιλιάδας, τῶν ὀποίων ἡ ἀνδρεία εἶναι ἀδιήγητος και ἡ ἀγάπη διὰ τήν ἐλευθερίαν τους ἀπερίγραπτος.

Αὐτοὶ οἱ ἥρωες πολλάκις, μὴν ἀπαντῶντες ἐχθρούς, διὰ νὰ λάβωσι με τὴν νίκην τὰ ὅσα τούς εἶναι ἀναγκαῖα, ζῶσι δύο και τρεῖς ἡμέρας με νερὸν και χόρτα, και οὕτως δὲν ἐνοχλοῦσι τούς χωριάτας εἰς τὸ οὐδέν. Καθεὶς ἀπό αὐτούς ἀξίζει δέκα ἀρχιστρατήγους ἀλλογενεῖς διὰ τὴν ἐξυπνότητα τοῦ νους και διὰ τὰς πολεμικὰς ἐφευρέσεις, διὰ δὲ τὴν ἀγάπην τῆς ἐλευθερίας και τὴν μεγαλοψυχίαν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τούς παρομοιάσῃ τινὰς με κανένα ἀπό τούς τωρινούς ἀρχιστρατήγους (7).

Τὰ ἦθη τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τούτοις, εἶναι ἄλλη μεγαλειτέρα αἰτία, ὅτι εὐκολος εἶναι ἡ ἐπανόρθωσις των. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, και μάλιστα οἱ χωρικοὶ, ἔχουσι μεγαλωτάτην κλίσιν εἰς τὰ ἄρματα (8). Σχεδὸν καθεὶς ἀπό αὐτούς ἔχει δύο και τρία ἄρματα, και εἶναι ἀξιοθαύμαστοι κυνηγοὶ (9). Εἶναι δὲ γενικῶς πεπροικισμένοι ἀπό τὴν φύσιν μ' ἐν πνεῦμα γεννητικὸν και ὀρθόν. Ἀνάμεσα δὲ εἰς τὰς φυσικὰς των ἀρετάς, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτζι, ἡ φιλοξενία εἶναι εἰς αὐτούς γενική. Τέλος πάντων φιλόθρησκοι και εἰς τὸ ἄκρον ἐναντίοι τῶν ὀθωμανῶν.

Ἡ αὐτοιδιότης τῆς τροφῆς των και τὰ καθαρά ἀναβρυστικά νερά ὅπου πίοσι, τούς βαστᾶ ἀδιακόπως εἰς μίαν εὐρωστίαν και δύναμιν ἐξαισίον (10). Ἡ εἰλικρινότης και εὐθύτης των εἶναι βέβαια ἀξία τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος. Τὸ σέβας των πρὸς τούς γέροντας και ἡ ἀγάπη των διὰ τὴν δόξαν εἶναι ὀμοῖα με τῶν Σπαρτιάτων. Εἶναι λίαν εὐστροφοὶ, ἀγαποῦσι καταπολλὰ νὰ ἐπιχειρίζωνται κάθε δύσκολον ὑπόθεσιν, και εἶναι περισσότερον ριψοκίνδυνοι, παρὰ δειλοὶ (11).

Ἡ διαγωγή των εἶναι ἐνάρετος, και με τόσην σταθερότητα ὑποφέρουσι τὰ βάσανα τῆς ὀθωμανικῆς τυραννίας, ὅπου φανερά ἀποδεικνύεται ἡ ἀνότης τῆς ψυχῆς των· καταφρονοῦσι δὲ εἰς τὸ ἄκρον τούς τυράννους των, και ἡ προθυμία των εἰς τὸ νὰ ἐλευθερωθῶσι εἶναι ἄκρα. Ἄλλο δὲν προσμένουν, παρὰ μόνον ἕνα ἀρχιστράτηγον, διὰ νὰ τοῦ γίνουσι ὄλοι ὀπαδοί, και νὰ ξαναποκτήσωσιν τὴν ἐλευθερίαν τους.

Ἴσως κανεὶς ἀπό τούς ἀναγνώστας, μάλιστα δὲ ἂν εἶναι ἀλλογενῆς - διὰ τούς ὀποίους ἐγὼ δὲν γράφω - ἤθελε με κατακρίνει διὰ κόλακα πρὸς τούς ὀμογενεῖς μου, τούς ὀποίους τρόπον τινὰ φαίνεται νὰ ἐπαινῶ πολλά. Διὰ τοῦτο λοιπόν, θέλοντας νὰ ἐβγάλω ἀπό αὐτούς τοιαύτην ἀμφιβολίαν, θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἀποδείξω ἐν συντόμῳ τὰς αἰτίας τοιούτου

χαρακτήρος.

Τὸ νὰ διαφέρωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀναμεταξύ των, τόσον κατὰ τὸ σῶμα, καθὼς καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα, οὐδεὶς βέβαια ἀμφιβάλλει. Τρεῖς εἶναι λοιπὸν αἱ αἰτίαι τοιοῦτου ἀποτελέσματος. Ἡ θέσις μιᾶς ἐπαρχίας ὡς πρὸς τὴν γῆνιν σφαῖραν, τὸ κλίμα καὶ αἱ περιστάσεις. Ἡ μὲν πρώτη προξενεῖ τὴν διαφορὰν εἰς τὰ γένη, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ὁ Ρῶσος διαφέρει ἀπὸ τὸν Ἀφρικάνον. Ἡ δὲ δευτέρα ἐκτελεῖ τὸ αὐτὸ ἀπὸ πολίτην εἰς πολίτην, καὶ οὕτως ὁ Ἀθηναῖος διαφέρει ἀπὸ τὸν Λακεδαιμόνα. Καὶ ἡ τρίτη, τέλος πάντων, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ δύο πρῶται πολλὰ συνεισφέρουσι, ἀποκαταστῆ μεγαλειτέραν τὴν διαφορὰν ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τοῦτο ὁ εἷς διαφέρει τοῦ ἄλλου.

Ἡ διοικήσις, ἡ θρησκεία, ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων, τὰ ἥθη, καὶ τέλος πάντων ἡ ἐξακολούθησις ἀγνώστων αἰτιῶν, ἦτοι τὸ συμβεβηκός, συνθέτουσι ταύτην τὴν τρίτην αἰτίαν, λέγω, τῶν περιστάσεων. Ὅθεν καὶ εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ χαρακτήρος τοῦ καθενὸς ἔχει τὸ μεγαλιτέρον μέρος. Ἀδύνατον εἶναι τώρα νὰ ἐπαριθμήσῃ τινὰς ὅλα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα συνίσταται ἡ διαφορὰ τῶν ἀνθρώπων. Φθάνει, ἐν συντόμῳ, νὰ ἡξεύρωμεν, ὅτι ἡ μὲν θέσις κατὰ μοίρας, ὡσαύτως καὶ τὸ κλίμα, ἀποκαταστῶσι τοὺς ἀνθρώπους, ἢ μιᾶς κράσεως ὑγιεστάτης, ἢ ἀδυνάτου, ἐκ τῶν περιστάσεων δὲ ἡ μὲν νομαρχία καταστῆ τὸν ἄνθρωπον ἄφοβον, εὐλικρινῆ καὶ ἐνάρετον, ἢ τυραννία δὲ δειλόν, πονηρὸν καὶ ὑποκριτὴν. Ἡ θρησκεία ὡσαύτως, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ παραδείγματος χάριν, κατασταίνει τοὺς ὀπαδούς του φιλευσπλάγχυνος, φιλοξένους καὶ συμπαθητικούς. Ἡ ἐβραϊκὴ θρησκεία κάμνει τὸν λαὸν μισάνθρωπον. Ἡ ὀθωμανικὴ, τέλος πάντων, τὸν κάμνει αὐτόματον, καὶ οὕτως διὰ τὰς λοιπὰς.

Πρὸς τούτοις, τὸ συμβεβηκός ἔχει δύναμιν πολλάκις νὰ χαρακτηρίσῃ ἓνα λαόν. Τυχαίνοντας, παραδείγματος χάριν, ἐν γένος εἰς πόλεμον μὲ διάφορα ἄλλα γένη, καὶ νικῶντας τα δύο καὶ τρεῖς φορές, λαμβάνει βαθμηδὸν ἐν θάρρος τοσοῦτον, ὥστε ὅπου μὲ τὸν καιρὸν τοῦ μένει ξεχωριστὸν του κτῆμα. Οὕτως ἠκολούθησεν εἰς τοὺς Σπαρτιάτας καὶ τὸ ἴδιον μᾶς τὸ βεβαιούσιν οἱ Σπαρτιάτες τοῦ νῦν αἰῶνος, λέγω οἱ θαυμαστοὶ Σουλιῶτες, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐκαταδέχθησαν νὰ πολεμήσουν τοὺς ἐχθροὺς των, ἂν πρότερον δὲν τοὺς ἔβλεπον δεκαπλασίως περισσοτέρους των. Τὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ κατὰ μοίρας θέσις αὐτῆς εἶναι ἐξαιρετα. Ὅλη σχεδὸν ἡ Ἑλλὰς εἶναι στολισμένη μὲ λόφους καὶ πεδιάδας θαυμασίας, τὰ περισσότερα χωρία εὐρίσκονται εἰς ὕψος, ἢ γῆ εἶναι καταπολλὰ καρποφόρος, τὰ νερὰ καθαρῶτατα, ὁ ἀῆρ εὐκρατος, ὅθεν καὶ γενικῶς οἱ Ἕλληνας εἶναι ὑγιεῖς καὶ εὐφυεῖς. Αἱ περιστάσεις δὲ ὅπου εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν κατέστησαν τοὺς Ἕλληνας τόσον ἀξιωτέρους ἀπὸ τὰ ἄλλα γένη, τοὺς ἐχαρακτήρισαν διὰ φιλοξένους, μεγαλοψύχους, ζηλωτὰς τῆς πατρίδος των καὶ λατρευτὰς τῆς ἐλευθερίας.

Οἱ Ρωμαῖοι μετὰ τὸν Φίλιππον ὀλιγόστευσαν ὅπως οὖν τὴν πρώτην των καθαρότητα, οἱ ὀθωμανοὶ δέ, φυλάττοντές τους ὑπὸ τῆς βαρβάρου τυραννίας των, δὲν ἠμπόρεσαν ποσῶς οὔτε νὰ τοὺς φθείρουν τὰ ἥθη, οὔτε νὰ τοὺς ἀλλάξουν τὸν παλαιὸν χαρακτήρα τους, καὶ τοῦτο διὰ δύο αἰτία. Πρῶτον μὲν, ἐπειδὴ οἱ ὀθωμανοὶ εἶναι ἕτερόθρησκοι, καὶ δεύτερον, ὅπου οἱ Ἕλληνες, μὴν ἔχοντες εἰς χεῖρας των τὴν διοίκησιν, πάντοτε ἔμειναν οἱ ἴδιοι. Αὐτοί, νομίζοντες τοὺς ὀθωμανοὺς τόσοις ξένους τυράννους των, οὔτε εἰς τὰ ἥθη των τοὺς ἐμιμήθησαν, οὔτε εἰς τὸν χαρακτήρα των. Καὶ ἂν ἡ τυραννία τῶν ὀθωμανῶν ἠφάνισεν τὴν Ἑλλάδα κατ' ἄλλα μέρη, βέβαια δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφθεῖρῃ τὰ ἥθη τῶν κατοίκων της, ὅπου, ἴσως, ἓνας μονάρχης, ἦτοι τύραννος τῆς αὐτῆς θρησκείας καὶ γένους, ἦθελεν κάμει.

Τὰ ἥθη, λοιπὸν, καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν Ἑλλήνων προδεικνύει τὴν εὐκολίαν τῆς ἐλευθερώσεώς των. Ἀλλὰ ἄς στρέψωμεν, τέλος πάντων, τὰ ὄμματά μας εἰς τὰ παραδείγματα, διὰ νὰ καταπεισθῶμεν εὐκολώτερα. Ἐγὼ ἠμποροῦσα νὰ σᾶς ἀναφέρω χίλια παραδείγματα γενικῶν ἐπαναστάσεων, παλαιῶν τε καὶ νέων εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι, ὅταν μία ἐπανάστασις ἔχει διὰ ὄρον καὶ τέλος τὴν ἐλευθερίαν, ὅταν δηλ. ἡ ὑπόθεσις ἐγγίζει τοὺς περισσοτέρους, πάντοτε εὐδοκίμει. Ἄλλ' ἡ διήγησις των ἦθελεν σταθῆ πολλὰ διεξοδική, ὡσὰν ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀναφέρω καὶ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Δόξα οὖν τῇ Ἐλευθερίᾳ, ἔχομεν ἐν παράδειγμα, καὶ μέγαν καὶ νέον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρκετόν, διὰ νὰ σᾶς καταπέισῃ, χωρὶς νὰ ἔχω χρεῖαν νὰ ἀντιγράψω τοὺς ἱστορικούς. Τοιοῦτον παράδειγμα τόσον εἶναι ἀξιοθαύμαστον εἰς τὴν ιδιότητά του, ὅσον μεγαλιτέρα ἤθελε σταθῆ ἡ ἀνοησία ἐκείνων, ὅπου δὲν ἠθελον καταπεισθῆ. Οἱ Σέρβοι μᾶς δίδουν αὐτὸ τὸ μέγαν παράδειγμα, ὧ Ἕλληνες.

Αὐτοὶ ἦτον ὁ λαὸς ὁ πλέον ἀπλούστατος, καὶ βέβαια καθεὶς ἐστοχάζετο, ὅτι ἀργότερα ἠθελε λάμψει ἡ ἐλευθερία εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, παρὰ εἰς τὰ ἄλλα. Μ' ὄλον τοῦτο, ὁ θαυμαστὸς στρατηγὸς των καὶ ἐλευθερωτὴς των Γεώργιος ἐστάθη ἱκανὸς νὰ ἐπαναστατήσῃ ὅλους τοὺς συμπατριῶτας του, καὶ εἰς τὸ βραχύτατον διάστημα ἕξ μηνῶν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ὀθωμανικῆς τυραννίας. Ὡ, πόσα μαθήματα ἔδωσεν καὶ πόσας ἀμφιβολίας διέλυσεν μὲ τὰ ἔργα του ὁ ἀξιάγαστος Γεώργιος εἰς μεταχείρισιν τῶν Ἑλλήνων! Ὡ, πόσον ἀποστόμωσε τοὺς ἀνοήτους καὶ φλυαροὺς κατὰ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὰ κατορθώματά του, καὶ ἐτρόμαξεν τοὺς ἀχρεῖους ὀθωμανοὺς μὲ τὰ ἄρματα τῆς νίκης καὶ τῆς ἐκδικήσεως!

Ὡ Ἕλληνες, μάθετέ το διὰ πάντοτε, τὰ ἄρματα τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἀνίκητα, καὶ οἱ ὀθωμανοὶ θέλουν φύγει ἀπ'

ἐμπροσθεν τῶν ἀρματωμένων Ἑλλήνων. Μὴν ἀλησμονήσητε πρὸς τούτοις, παρακαλῶ, τὸ παντοτινὸν παράδειγμα τῶν θαυμαστῶν Μανιάτων. Ἴδετε ὅτι οἱ ὀθωμανοὶ ποτὲ δὲν ἠμπόρουν νὰ τοὺς καταδαμάσουν, οὔτε κὰν νὰ πλησιάσωσι τολμοῦσι πλέον εἰς τὰ σύνορά των. Ἐνθυμηθῆτε, τέλος πάντων, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς νίκης εἶναι ἡ ἀνθίστασις, καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι οὔτε ἄγριοι, οὔτε οὐτιδανῆς ψυχῆς, καθὼς οἱ ἐχθροὶ των ὀθωμανοὶ.

Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω, τί νὰ σᾶς εἰπῶ περισσότερα, χωρὶς νὰ σᾶς ξαναεἰπῶ τὰ ἴδια. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι τόσον φανερά, ὅπου μοῦ κακοφαίνεται τῇ ἀληθείᾳ, νὰ ἠθέλησα νὰ σᾶς τὴν ἀποδείξω. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνάμεσα εἰς ἐκείνους ὅπου ἀμφιβάλλουν ἀπὸ ἰσχυρογνωμίαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κακογνωμίαν, εὐρίσκονται τινές, οἱ ὅποιοι ἀμφιβάλλουσιν ἀπὸ ἀμάθειαν, διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἀπεφάσισα νὰ παραστήσω τὰς αἰτίας, ὅπου βιάζουσιν ἐνταυτῷ καὶ εὐκολύνουν τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ γένους μας.

Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τὰς προειρημένας αἰτίας, ὅπου ἀνέφερον, μένει ἀκόμη μία, ἡ ὅποια τόσον εἶναι μεγάλη καὶ εὐκολονόητος, ὅπου πρέπει νὰ καταπέσῃ καὶ τοὺς πλέον ἰσχυρογνώμονας: Ποῖος ἀμφιβάλλει, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι τὸ μέρος εἶναι μικρότερον ἀπὸ τὸ ὅλον; Ποῖος πρὸς τούτοις ἀμφιβάλλει, ὅτι μία δύναμις ὡς πέντε νικᾷ μίαν ἄλλην ὡς δύο; Βέβαια οὐδεὶς. Οἱ Ἕλληνες λοιπὸν πρὸς τοὺς ὀθωμανοὺς, εἶναι ὡς τὰ ἑπτὰ πρὸς τὸ ἓν, καθὼς ἀνωτέρω ἀπεδείχθη. Καὶ ποῖος, παρακαλῶ σας, τώρα δὲν θέλει καταπεισθῆ ἀπὸ αὐτὴν τὴν δεῖξιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ νικήσωσι τοὺς ὀθωμανοὺς; Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου νὰ ἀμφιβάλλῃ καὶ νὰ μὴν εἶναι ὀλοτελῶς ἀναίσθητος; Ἐγὼ θέλω νὰ ἐλπίσω, ὅτι δὲν θέλει εὐρεθῆ κανεὶς τόσον δύσνους καὶ ἀνόητος.

Ὡ Ἕλληνες! Ὡ ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί! Καὶ ὀλιγοτέροι ἂν ἤμεθα ἀπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς, ἀφεύκτως ἠθέλαμεν τοὺς νικήσει, διὰ τὰς τόσας αἰτίας ὅπου ἀνωτέρω εἶπον, πόσω μᾶλλον ὄντες ἐπτάκις ἀνώτεροι εἰς τὴν ποσότητα! Οἱ ἐχθροὶ μας δὲ ὄχι κατὰ τὸν ἀριθμὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἦθη, κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ κατὰ τὴν μεγαλοψυχίαν, εἶναι ἑκατὸν φορὰς ὑποδεέστεροί μας. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ μὴν νικήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς μας;

Ἴσως πάλιν κανένας ἀπὸ ἐκείνους ὅπου συνηθίζουν νὰ ἐρωτῶσι, χωρὶς νὰ καταλαμβάνωσι, ἤθελεν ἀποκριθῆ: «Ἄν οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, διατί λοιπὸν μέχρι τῆς σήμερον δὲν τοὺς ἐνίκησαν;» Καὶ πότε ἐπολέμησαν, ἀνόητε ἄνθρωπε, καὶ δὲν τοὺς ἐνίκησαν; Αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι φευγάτοι εἰς τὰ δάση, ὅπου καθημερινῶς πολεμοῦσι καὶ νικοῦσι, δὲν εἶναι ἱκανοὶ ἴσως νὰ σοῦ ἀποδείξουν τὴν ἀλήθειαν; Τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα, καὶ μάλιστα τῶν Ὑδριώτων, ὅπου καθημερινῶς μὲ τοὺς ἀλλογενεῖς πειρατὰς ἐχθροὺς των πολεμοῦσι, δὲν τοὺς νικοῦσιν ἴσως πάντοτε, ἀγκαλὰ καὶ ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρους των; Ὁ Γεώργιος δὲν ἐλευθέρωσεν ἴσως τοὺς Σέρβους; Καὶ ποῖος ἀμφιβάλλει, ὅτι ὁ Ρήγας ἤθελεν ἐλευθερώσει τὴν Ἑλλάδα, ἂν ἡ φθονερά τύχη μας δὲν ἤθελεν δανείσει τῆς προδοσίας τὸ μιᾶρον ξίφος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ σκληροῦ Οἰκονόμου;

Ἀλλ' ἰδοὺ πάλιν ἄλλος, ἀπ' ἐκείνους ὅπου κρίνουν τὰ πράγματα καθὼς τὰ βλέπουν, καὶ ὄχι καθὼς εἶναι, νὰ λέγῃ: «Ἐ! ἓνας ἦτον ὁ Ρήγας, καὶ ἄλλος δὲν εὐρίσκεται». Ὡ, πόσον λανθάνεται, ὅποιος ἔτσι στοχάζεται! Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάμω τοιαύτην ἀτιμίαν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ μάλιστα τοῦ γένους μας, πιστεύοντάς το. Καὶ ἂν μέχρι τοῦ νῦν δὲν ἐφάνη, ὄχι διὰ τοῦτο δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ ἐντὸς ὀλίγου; Μόνον οἱ ἀκατάπειστοι ἄς προσμείνουν νὰ ἰδοῦν εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐντροπὴν τους.

Ἐσεῖς δέ, ὦ μιμηταὶ τοῦ μεγάλου Ρήγα, ἀκούσατε μερικὰς ἐνθυμήσεις, ὅπου τώρα θέλω σᾶς καταγράψῃ, διὰ νὰ δώσω τέλος τοῦ λόγου μου, καὶ ἐνταυτῷ νὰ ἀποδείξω τὰ μέσα μιᾶς ἐπαναστάσεως καὶ ἐπανορθώσεως τοῦ γένους μας.

Ἐγὼ δὲν νομίζω μ' ἐτοῦτο νὰ σᾶς συμβουλεύσω, ὦ ἀγαπητοὶ μου, ἐπειδὴ ἤξεύρω, ὅτι ὁ μεγαλιέτερος διδάσκαλος εἶναι ὁ ἔρως τῆς πατρίδος, καὶ ἐσεῖς τὸν αἰσθάνεσθε, ὅσον χρειάζεται. Τὸ θέμα ὅμως τὸ καλεῖ, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ἡ ἀρετὴ πρέπει νὰ εἶναι ὁ ὀδηγὸς τῶν ἐπιχειρημάτων σας. Ὁ σκοπὸς σας πρὸς τὸ καλὸν τὸ γενικόν, καὶ ὄχι τὸ μερικόν, νὰ ἀποβλέπῃ πάντοτε.

Ἡ φρόνησίς σας θέλει σᾶς διδάξῃ, πῶς νὰ φυλάξητε τὸ μυστικόν. Ἐγὼ σᾶς ἐνθυμῶ μόνον, ὅτι οἱ προδοταὶ εὐρίσκονται πανταχόθεν. Ἡ ἐμπειρία σας θέλει σᾶς δείξῃ τὰ εὐκολοφύλακτα χωρία καὶ τοὺς φιλοπάτριδας καὶ ἐναρέτους ἄνδρας, ἐγὼ δὲ σᾶς ἐνθυμῶ πόσον συμφέρουν εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν σας. Ἐσεῖς δὲν εἴσθε χρυσολάτραι, ἐγὼ δὲ σᾶς ἐνθυμῶ, ὅπως οὐτιδανῶναι ἢ φιλαργυρία μίαν ἠρωϊκὴν ψυχὴν. Ἐσεῖς, τέλος πάντων, ἤξεύρετε πῶς νὰ νικήσητε, ἐγὼ δὲ σᾶς λέγω νὰ καλομεταχειρισθῆτε τὰς νίκας σας.

Μὴν ἀλησμονήσητε τὴν ταχύτητα τοῦ καιροῦ, διὰ νὰ μὴν ἀπερνᾷ οὔτε μία στιγμή, ὅπου νὰ μὴν εἶναι στεφανωμένη ἀπὸ τὰ χρηστὰ κατορθώματά σας. Εἴσθε προβλεπτικοί. Βραβεύσατε τὴν ἀξιοσύνην εἰς ὅποιον ὑποκειμένον τὴν εὐρετε, τιμωρήσατε τὰ ἁμαρτήματα ὁμοίως. Καί, τέλος πάντων, κράξατε πρὸς τοὺς συναδελφούς μας Ἕλληνας καὶ εἶπατε αὐτῶν:

Ἰδοὺ, ἀδελφοί, καιρὸς σωτηρίας. Μὴν σᾶς λυπήσῃ ὀλίγον αἷμα διὰ τὴν ἐλευθερίαν σας καὶ τὴν εὐτυχίαν σας. Ποῖος δὲν κόπτει τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ ἰατρεύσῃ τὴν χεῖρα του; Λάβετε τὰ σπαθία τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἄς ὀρμήσωμεν κατὰ τῶν δειλῶν ὀθωμανῶν, διὰ νὰ συνθλάσωμεν τὰς ἀλύτους μας. Ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, ὅπου δὲν ἐγεννήθημεν ἓνα

αἰῶνα πρῶτον, ἀλλ' ἐγεννήθημεν εἰς καιρὸν ἐπιτηδειότατον εἰς τὸ νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν πατρίδα μας. Ποία μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις διὰ ἓνα ἄνθρωπον ἀπὸ αὐτὴν! Μὴν βραδύνετε λοιπὸν, ὦ ἀγαπητοί, τὴν ὑπόθεσιν. Ἄς ξεσπαθώσωμεν μίαν φορὰν, καὶ τὸ πρᾶγμα θέλει ἔλθει μόνον του εἰς τὸ τέλος.

Τὸ ὀθωμανικὸν κράτος, πάλιν σᾶς τὸ ξαναλέγω, πρέπει νὰ πέσῃ ἐξ ἀποφάσεως, ἢ οὕτως ἢ οὕτως. Ἀλλοίμονον λοιπὸν εἰς τὸ γένος μας, ἂν κυριευθῇ ἀπὸ ἑτερογενὲς βασιλεῖον. Τότε οἱ Ἕλληνες δὲν θέλουν μείνει πλέον Ἕλληνες, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ὀλίγον θέλουν διαφθαρῆ τὰ ἦθη των, καὶ θέλομεν μείνει πάλιν δούλοι, καὶ δούλοι ἴσως, πάλιν, ἀλευθέρωτοι διὰ πολλοὺς αἰῶνας.

Διὰ τὴν ἀγάπην τῆς τιμῆς μας, στοχασθῆτε το μὲ προσοχήν. Μὴν σᾶς πλανήσουν τὰ ταξίματα τῶν ἐπιτροπῶν καὶ ἀποστολῶν τῶν ξένων βασιλειῶν. Αὐτοὶ εἶναι τόσοι σκλάβοι, καὶ διὰ νὰ μετριάσουν τὴν ἐντροπὴν των, προσπαθοῦν νὰ αὐξήσουν τὸν ἀριθμὸν των. Αὐτοὶ δὲν προσκυνοῦσι, εἰμὴ τὸν βασιλέα των καὶ τὸν χρυσόν. Μὴν στοχάζεσθε, ὦ ἀδελφοί μου, ὅτι κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς θέλει θυσιάσει καὶ χρυσὸν καὶ στρατιῶτας, διὰ νὰ διώξῃ τὸν ὀθωμανὸν καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἔπειτα ἐλευθέρους! Ὡ, κάλλιον ἓνας σεισμὸς ἢ ἓνας κατακλυσμὸς νὰ μᾶς ἀφανίσῃ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, παρὰ νὰ ὑποκύψωμεν πλέον εἰς ξένον σκῆπτρον.

Διατί, ὦ Ἕλληνες ἀγαπητοί μου, νὰ προσμείνωμεν νὰ μᾶς δανείσῃ ἄλλος ἐκεῖνο, ὅπου ἡμεῖς ἔχομεν; Χίλιας φορὰς περισσότερον αἷμα ἤθελεν ἐκχυθῆ, ἂν ἤθελεν εἰσελθεῖ ξένον σπαθὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρὰ ἂν ἠθέλαμεν ἐλευθερωθῆ μόνοι μας. Μὴν σᾶς δειλιάσῃ πρὸς τούτοις ἢ ἀπειρία μας, ἀλλ' ἴδατε τοὺς Σέρβους (12). Ἴδατε ἐνταυτῶ τοὺς νῦν ναύτας τοῦ γένους μας, πῶς, ἀγκαλὰ καὶ ἀγράμματοι, ταξιδεύουν μὲ μεγαλωτάτην εὐκολίαν εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας, μάλιστα δὲ κάμνουσι μόνοι τοὺς τὰ πλέον ὠραιότατα καὶ ταχύτερα καράβια.

Μὴν στοχάζεσθε λοιπὸν, ὅτι χρειάζονται αἰῶνες, διὰ νὰ καλλωπισθῇ τὸ γένος μας καθὼς πρέπει. Οὐχί, ὦ Ἕλληνες! Τὸ νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ νὰ καλλωπισθῇ εἶναι τὸ αὐτό, καὶ θέλει ἀκολουθήσει εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν. Μὴν σᾶς φοβίσουν τὰ μέσα, ὅτι λογῆς καὶ ἂν εἶναι ἀποβλέψατε μόνον εἰς τὸ χρηστὸν τέλος. Ὁ καλὸς ναύτης ταξιδεύει μὲ ὅλους τοὺς ἀνέμους. Οὕτως καὶ ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς Ἑλλάδος, εἰς κάθε περιστάσει, ὅπου τὸ τυχὸν διορίσῃ, ἡμπορεῖ πάντοτε νὰ διοικήσῃ καλῶς, ὡσὰν ὅπου ὁ σκοπὸς του εἶναι ἓνας, ἐν τὸ τέλος του, λέγω τὸ κοινὸν ὄφελος.

Ἡ τυραννία τῶν ὀθωμανῶν ἠξήσεν τόσον, ὅπου μόνη τῆς προδεικνύει τὸν ἀφανισμόν τῆς. Ἡ Ἐλευθερία ἐπλησίασεν εἰς τὴν προτέραν τῆς κατοικίαν. Ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος τοῦ Ἄρεως ἐξύπνησεν ἀπὸ τοὺς τάφους των τῶν προγόνων μας τοὺς ἥρωας. Ἴδου ὁ Δημοσθένης, ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, θεωρεῖ δευτέρον Φίλιππον εἰς τὸν τύραννον τῆς Ἡπείρου. Ἴδου ὁ Λυκούργος βλέπει ἄλλους Σπαρτιάτας εἰς τοὺς Σουλιώτας καὶ Μανιάτας. Ὁ μέγας Λεωνίδας ἀκούει τὰ τύμπανα τῆς νίκης καὶ εὐφραίνεται. Ὁ τύραννος τῆς Συρακούζης Διονύσιος βλέπει καὶ αὐτὸς μακρόθεν τὸν τύραννον τῶν ὀθωμανῶν καὶ προβλέπει τὸ τέλος του. Ἦγγικεν ἡ ὥρα, ὦ Ἕλληνες, τῆς ἐλευθερώσεως τῆς πατρίδος μας! Τὸ τέλος τῶν τυράννων εἶναι, ἀδελφοί μου, πασιδῆλον! Ὅλοι ἀπὸ τὸν θρόνον μετέρχονται εἰς τὸν Ἄϊδην μὲ βίαιον θάνατον καὶ δὲν μένει ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλο, εἰμὴ τὸ βρωμερὸν ὄνομα των διὰ κατάραν εἰς τὰ στόματα τῶν μεταγενεστέρων.

Ὡ Ἕλληνες! Οἱ ποταμοὶ αἵματος τῶν συγγενῶν μας καὶ φίλων μας, ὅπου ἐχύθησαν ἀπὸ τὸ ὀθωμανικὸν σπαθί, ζητοῦσιν ἐκδίκησιν. Τόσοι ἄλλοι, ὅπου μέλλουσι νὰ χυθῆ, ζητοῦν βοήθειαν. Ἀλλοίμονον λοιπὸν εἰς τὰ ἀπρόσεκτα πνεύματα, καὶ μακάριοι οἱ συνδρομηταί!

Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀκόμη μίαν φορὰν διὰ πάντα σᾶς τὸ ἐνθυμῶ, ὅτι καιρὸς τῆς δόξης ἔφθασεν, καὶ κάθε μικρὰ ἀναβολὴ εἶναι ἐπιζήμιος καταπολλὰ εἰς ἡμᾶς. Ἄς τρέξωμεν λοιπὸν ὅλοι μας, ναί, ὅλοι μας, πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν. Καὶ ἄμποτες κἀγώ, σὺν τοῖς λοιποῖς φιλογενέσι μου, νὰ ἀξιοθῶ ὀγλήγορα νὰ χύσω τὸ αἷμα μου διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς γλυκυτάτης μου πατρίδος καὶ νὰ αἰσθανθῶμεν ὅλοι μας ἢ τὴν χαρὰν τοῦ Θεμιστοκλέους ἢ τοῦ Ἐπαμεινώντα.

Ἐ! πόσον γλυκὸ πρᾶγμα εἶναι νὰ ὀμιλῇ τινὰς τὴν ἀλήθειαν! Γλυκύτερον ὅμως καταπολλὰ εἶναι νὰ ἐκφέρῃ εἰς φῶς ἀληθείας ἐπωφελεῖς. Αὐτὸ ἐγὼ ἐπροσπάθησα, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐκτελέσω καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ μου. Ἄχρηστον ἤθελεν εἶναι εἰς ἓνα ἄρρωστον, ἂν ὁ ἰατρός, ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὸ πάθος του, ἤθελε τοῦ ὀμιλήσει περὶ ἄλλων παθῶν. Διὰ τοῦτο κἀγώ, γνωρίζοντας τὴν ἀληθῆ ἀσθένειαν τῆς Ἑλλάδος, περὶ αὐτῆς μόνον ἀπεφάσισα καὶ ὀμίλησα τῶν ἀδελφῶν μου Ἑλλήνων.

Ἀπέδειξα τί ἐστὶ ἐλευθερία. Ἐπειτα ἐφάνέρωσα πόσον ἀναγκαῖον ἀπόκτημα εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὅτι μόνον αὕτη τὸν ἀποκαταστῆ ἄξιον τοῦ ὀνόματός του, ὄντας ὁ δούλος ποταπότερος καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια ἄλογα ζῶα.

Τὰ ὀλίγα παραδείγματα ὅπου ἀνέφερα ἀπὸ τὴν ἀναριθμητὸν ποσότητα, ὅπου ἡ ἱστορία μᾶς διηγεῖται, ἀπέδειξαν ὅπως τῶν μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος ἡ ἐλευθερία. Δὲν ἔλειπα ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς ἐνθυμίσω τὸ χρέος, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἔχει νὰ διαυθεντεύσῃ τὴν Πατρίδα του καὶ τὴν Ἐλευθερίαν του. Τέλος πάντων, ἀγαπητοί μου, ἐπροσπάθησα νὰ σᾶς ἀποδείξω, πόσον εὐκόλος εἶναι ἢ ἐπανόρθωσις τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ χαρακτήρ μας, ἡ ποσότης μας, τὰ ἤθη μας, τὸ γῆρας τῆς τυραννίας, τὸ πλῆθος τῶν συνδρομητῶν καὶ ἡ φυγὴ τῆς ἀμαθείας, ἐστάθησαν τὰ ἀναντίρρητα δικαιολογήματά μου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἔδειξα τοῦ καθενὸς ποῦ εὐρίσκεται ἡ εὐτυχία του. Ἄμποτες, λοιπόν, ὅλοι μας νὰ κινήσωμεν πρὸς ἀπάντησίν της, καὶ νὰ ἀξιωθῶμεν ταχέως νὰ δοξάσωμεν τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, καὶ σκιριτίζοντες νὰ ἀλαλάξωμεν: Ζήτω ἡ Ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων εἰς αἰῶνας αἰῶνων! Γένοιτο, γένοιτο!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

(1) Οἱ τοιοῦτοι ἠμποροῦν νὰ παρομοιασθοῦν εἰς τὰς γραιίας γυναικας, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, θέλουσι νὰ ἔχωσι πάντοτε τὸ δίκαιον, καὶ ὅταν τινὰς τῶν ἀποδείξη τὸ ἀδικόν των, αὐταί, εὐθὺς ἀλλάζουσι ὀμιλίαν, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἠμπορέση τινὰς νὰ τὰς καταπέιση.

(2) Ἐνας ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος, ἕνας βρωμοάρχων τοῦ Φαναρίου, ἤκουσα ὅτι ἐμεσίτευσε καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἀρχίσῃ νὰ βάλλῃ τάξιν εἰς τὰ ὀθωμανικὰ στρατεύματα, καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς διδάξῃ καὶ τακτικὴν. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας του καὶ τῆς κακίας του!

(3) Εὐρίσκονται μερικοὶ ὀθωμανοί, ἢ, διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ὀπωσοῦν ἄνθρωποι, ὅπου δὲν παύουν, ἀπὸ τὸ νὰ λέγωσι ἐν παρρησίᾳ, ὅτι ἔφθασεν τὸ βασιλείον των εἰς τὸ τέλος του. Οἱ ἴδιοι ἀλλογενεῖς, τὸ βλέπουσι, καὶ ἄλλοι μὲν χαίρονται, ὅσοι τοὺς Ἑλληνας δὲν μισοῦσι, οἱ περισσότεροὶ ὁμῶς λυποῦνται.

(4) Ὡ, πόσον ταχύτερα καὶ εὐκολότερα ἤθελε φωτισθῶσιν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων, ἂν αἱ παραδόσεις τῶν ἐπιστημῶν ἐγίνοντο εἰς τὴν ἀπλὴν μας διάλεκτον! Ἄμποτες λοιπόν, νέοι συγγραφεῖς νὰ πλουτίσωσι καὶ τιμήσωσι τὴν γλῶσσαν μας μὲ τὰ πονήματά των, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ νὰ μείνῃ μία μάθησις ξεχωριστή, καὶ νὰ νομίζεται ὡς ἕνας στολισμὸς κατὰ μέρος ἐνὸς μαθητοῦ, καὶ ὄχι ποτὲ ἀναγκαῖον μέσον, καθὼς ἦτον, ἕως τὴν σήμερον, εἰς τὸ νὰ σπουδάσῃ τινὰς τὰς ἐπιστήμας. Καὶ διατὶ νὰ χάσῃ ὁ ταλαίπωρος νέος τρεῖς καὶ τέσσαρας χρόνους εἰς τὴν σπουδὴν μιᾶς γλώσσης -καὶ σχεδὸν νὰ μὴν τὴν μάθῃ!- εἰς καὶ καιρὸν, ὅπου ἠμποροῦσε μὲ ὀλιγοτέρους κόπους- οὔσα ἡ σπουδὴ μιᾶς γλώσσης ἢ πλέον ἐνοχλητικὴ - καὶ εἰς ὀλιγότερον καιρὸν νὰ σπουδάσῃ καὶ νὰ μάθῃ ἐντελῶς τὰς ἀναγκαιότερας τῶν ἐπιστημῶν; Ἄς ἀποδώσωμεν, λοιπόν, αὐτὴν τὴν τυφλότητά μας, μαζὶ μὲ τόσας ἄλλας, εἰς τὴν τυραννίαν, ἢ ὁποῖα εἶναι ὁ ὀλεθρὸς τοῦ ὀρθῶς νοεῖν, καὶ ἄς ἐλπίσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς αὐτὴν τὴν διόρθωσιν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἄξια ὑποκείμενα, ὅπου ἠμποροῦν, ἀφοῦ τὸ εἰπῶσι, νὰ τὸ κάμωσιν ἐνταυτῶ, ἐγὼ δὲ σιωπῶ ἕξ αἰτίας τῆς συντομίας, ὅπου εἶμαι στενοχωρημένος νὰ φυλάξω. Τὸ κοινὸν ὄφελος πρέπει νὰ προκρίνεται ἀπὸ τὸ μερικόν, καὶ ἡ ἑλληνικὴ νεολαία δὲν πρέπει νὰ ὑποφέρῃ πλέον τοιαύτην ἀνόητον συνήθειαν, ὅπου νὰ ζητῆ τὰ ἀφανῆ διὰ τῶν ἀφανῶν, οὔτε μερικοὶ διδάσκαλοι νὰ καυχῶνται παραπολὺ διὰ τὸ ὅτι ἤξευρουσι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, οἱ ὁποῖοι, τῇ ἀληθείᾳ, ἠμποροῦν νὰ παρομοιασθοῦν μὲ τινὰς, οἵτινες ὄντες γυμνοὶ εἰς τὸ σῶμα, φέροσι πολύτιμα καλύμματα εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἐγὼ ἐγνώρισα ἕνα νέον ὅπου εἶχε σπουδάξῃ δέκα ἕξ χρόνους εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Πάτμου, καὶ ἦτον εἴκοσι ἕξ χρόνων, ὅταν ἐβγῆκεν μὲ τὸ τίτλον τοῦ λογιωτάτου, μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἤξευρε νὰ παραστήσῃ πῶς γίνεται ἡ ἐκλειψὶς τῆς σελήνης. ἤξευρεν ὁμῶς ἐκ στήθους ὅλον σχεδὸν τὸ τρίτον τοῦ Γαζῆ.

(5) Ἡ Ἑλλὰς χρεωστεῖ αὐτὴν τὴν χάριν ἐκείνων τῶν ὀλίγων φιλοπάτριδων, οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν μέρος τῆς περιουσίας των καὶ ἐκτίσαν σχολεῖα, πληρώνοντες ὄχι μόνον τοὺς διδασκάλους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἰδίους μαθητάς, ὅταν εἶναι πτωχοί. Ἐπλούτισαν τὰ σχολεῖα μὲ τὰ ἀναγκαιότερα βιβλία, τόσον ἐπιστημονικὰ καθὼς καὶ ἠθικά, ὅπου ἐκδῶσαν εἰς τύπον, μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα τῆς μαθηματικῆς καὶ φυσικῆς, καὶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὰ πάντα ἐπρόβλεψαν.

(6) Εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ, ὅπου ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἥρωας μὲ μόνον δέκα ἕξ συντρόφους ἐφυλάχθη πολλοὺς χρόνους ἐλεύθερος εἰς τὰ μέρη τοῦ Ξηρομεριοῦ, καὶ συνεκρότησεν μυρίους πολέμους ἐναντίον πολλῶν ἑκατοντάδων ἐχθρῶν.

(7) Οἱ νῦν ἀρχιστράτηγοι τῶν ἀλλογενῶν, ἀφοῦ κατὰ συνήθειαν προστάξωσιν ὅσα ἔμαθον νὰ λέγωσι, τότε ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰ ὀπισθεν, μὲ πρόφασιν διὰ νὰ μὴν βάλουν εἰς κίνδυνον τὰ στρατεύματα μὲ τὸν χαμὸν τῆς ζωῆς των, καὶ οὕτως πολλάκις κλέπτουσι τὴν τιμὴν μιᾶς νίκης, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτοὶ δὲν ἔλαβον ἴσως τὸ παραμικρὸν μέρος, καὶ πάντοτε μὲ τὴν ἀπουσίαν τους προξενοῦσι τὴν σύγχυσιν, ὅπου εἶναι πρόδρομος τῆς ἥττας.

(8) Τὸ μικρὸν παιδάριον ἐνὸς ἥρωος Σουλιώτου, ὅπου ὁ τύραννος Ἀλῆς ὡς αἰχμάλωτον ἐφύλαττε εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν Ἰωαννίνων μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του καὶ ἀδελφάς του, δὲν ὑπέφερεν τοιαύτην φυλακὴν, καὶ ἀλλῶς δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ ἡμερώσουν, παρὰ δίδοντάς του τὰ πολεμικὰ ἄρματα, μὲ τὰ ὁποῖα παίζοντας ἠσύχασεν.

(9) Πολλοὶ χωριάτες, μάλιστα δὲ οἱ Σουλιῶτες, τόσον εἶναι ἐπιτήδριοι εἰς τὸ νὰ σημαδεύουσιν μὲ τὸ βόλι, ὅπου πολλάκις τὸ περνοῦσι ἀπὸ ἐν δακτυλίδι. Ἐχουσι δὲ καὶ τὴν ὄρασιν τόσον ὀξειᾶν καὶ καθαράν, ὅπου βλέπουσι τὴν νύκτα περισσότερον ἀπ' ὅ,τι βλέπουσιν οἱ ἀκαδημικοὶ τῆς Κρούσκας τὴν ἡμέραν.

(10) Σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος δὲν εὐρίσκεται ἰατρός· ἢ, διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, δὲν εὐρίσκεται ἄρρωστος.

(11) Ὅποιος παρατηρήσῃ τὰ παιγνίδια τῶν παίδων καὶ νέων εἰς τὴν Ἑλλάδα, εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἡρωϊκὸν πνεῦμα των, ὡσὰν ὅπου ἡ τύχη δὲν ἔχει τὸ παραμικρὸν μέρος εἰς αὐτά, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀνδρεία, καὶ μᾶλλον ἡ ἀγχίνοια. Πρὸς τούτοις τὰ παιδάκια συγκροτοῦν πολέμους ἀναμεταξύ των, τόσον εἰς ὅλα τὰ χωρία σχεδόν, καθὼς καὶ εἰς διαφόρους πόλεις (εἰς τὰς ὁποίας τῶν ὀθωμανῶν τὰ παιδιά εἶναι διὰ παραπλήρωσιν καὶ φεύγουν τὰ πρῶτα εἰς τὴν παραμικρὰν στενοχωρίαν). Τὰ ἄρματα των εἶναι τόσα ξύλα, καὶ πολλάκις μεταχειρίζονται καὶ πέτρας. Τόσον τακτικὰ καὶ στοχαστικὰ διαυθεντεύονται καὶ πολεμοῦσι, ὅπου εἶναι ὄντως ἄξια θαυμασμοῦ. Πολλάκις ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀδιάκοπος συγκρότησις βαστὰ ἕως τρεῖς ὥρας. Φυλάττουσι μὲ πᾶσαν ἀκρίβειαν τοὺς πολεμικοὺς των νόμους, καὶ ἂν κανένας δὲν ὑπακούσῃ, εὐθὺς οἱ λοιποὶ τὸν ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν πολεμούντων. Ὑποδέχονται τοὺς αἰχμαλώτους μὲ κάθε καλωσύνην, ἀγκαλὰ καὶ νὰ τοὺς παρηγοροῦσιν εἰρωνικῶς. Αὐταὶ αἱ γυμνάσεις ἀκολουθοῦν εἰς τὰς ἐορτάς, καὶ πάντοτε κρυφίως, ἐπειδὴ ὁ ὀθωμανὸς κυβερνητὴς δὲν τοὺς τὸ συγχωρεῖ ἢ ἀπὸ ἀμάθειαν ἢ ἀπὸ φθόνον. Πολλάκις ἀκολουθεῖ καὶ θάνατος εἰς αὐτὰς τὰς γυμνάσεις. Μ' ὅλον τοῦτο ἡ φυσικὴ κλίσις τῶν νέων εἰς τὰ ἄρματα δὲν ψηφεῖ οὔτε φοβερισμούς, οὔτε κίνδυνον, καὶ σχεδόν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα εὐρίσκεται αὐτὴ ἡ συνήθεια.

(12) Ὁ ἀγαματοποιὸς προτιμῇ ἐν μάρμαρον ἀκέραιον καὶ ἀδούλευτον, παρὰ ἐν μισοδουλευμένον. Ἐπειδὴ μὲ τὸ πρῶτον ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι λογιῆς ἀγαλμα θελήσῃ, ἀλλὰ μὲ τὸ δεῦτερον πρέπει νὰ κάμῃ ὅχι ἐκεῖνο ὅπου θέλει, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπου ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ. Οὕτω καὶ οἱ νῦν Ἕλληνες, μὴ ὄντες γενικῶς πεπαιδευμένοι, εἶναι εὐκολώτερον νὰ καλοπαιδευθῶσιν, παρὰ ἂν ἦτον κακῶς πεπαιδευμένοι. Ἡ ἐλευθερία εἶναι σχολεῖον εὐρυχωρότατον καὶ ἡ θέλησις ὁ πλέον ἐπιτήδειος διδάσκαλος.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΝΑΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ Σ. ΚΑΙ Κ.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ. Ἀδελφοί μου, χαίρετε! (τοὺς ἀσπάζεται).

Ο Σ. Δὲν ἤξεύρω πότε θέλει ἀλλάξεις ιδιώματα. Αὐτὰ τὰ φιλιὰ σου!..

Ο Κ. Τῆ ἀληθεία εἶναι παράξενος· (λέγει πρὸς τὸν Σ.) Εἰς ὅποιον μέρος μὲ ἀπαντήσῃ, εὐθὺς ὀρμεῖ νὰ μὲ φιλήσῃ. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν ἀφήνω, καὶ πολλάκις...

Ο ΣΥΓΓ. Διατί, ἀδελφοί μου, σᾶς κακοφαίνεται; Ἐσεῖς γνωρίζετε τὴν καρδίαν μου πόσον εἶναι καταπικραμένη ἀπὸ τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης, καὶ θέλετε νὰ μὲ ὑστερήσῃτε ἀκόμη ἀπὸ αὐτὸ τὸ μόνον καλὸν ὅπου μοῦ ἔμεινε! Ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ ὅτι, ὅταν σᾶς φιλῶ, αἰσθάνομαι μίαν ἠδύτητα ἀνέκφραστον, καί... Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰ τοιαῦτα. Εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, ἀναγνώσατε τὸ βιβλίον, ὅπου πρὸ ἡμερῶν σᾶς ἔδωσα;

Ο Σ. Τὸ θαυμαστὸν πόνημά σου; (εἰρωνικῶς).

Ο Κ. Τὴν Ἑλληνικὴν Νομαρχίαν; (εἰρωνικῶς).

Ο ΣΥΓΓ. Ναί.

Ο Σ. [Τὸ ἀναγνώσαμεν].

Ο Κ. [Τὸ ἀναγνώσαμεν].

Ο Σ. Τί λωλαμάδα! Ἡθέλησες καὶ σὺ νὰ δείξῃς τὴν ἀξιότητά σου, καί, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτζι, ἡ ὑπερηφάνειά σου σ' ἐτύφλωσε τόσον, ὅπου μὲ τοὺς ἰδίους σου κόπους καὶ μὲ ἑξοδὰ σου ἠθέλησες νὰ ἀποκτήσῃς βάσανα. Καὶ ἐνθυμήσου τοὺς λόγους μου.

Ο Κ. Τῆ ἀληθεία, ἂν κανένας ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ὄνειδίζεις, κατὰ δυστυχίαν, γνωρίσῃ ὅποιος εἶσαι, ἠμπορεῖ νὰ σὲ βλάψῃ, καὶ ἴσως περισσότερον ἀπ' ὅ,τι φοβεῖσαι.

Ο Σ. Καὶ ποῖον ἄφησε ἄβριστον; Βασιλεῖς, ἀρχιεπισκόπους, εὐγενεῖς, πλουσίους...

Ο Κ. Ἡθέλησες πρὸς τούτοις, φίλε μου, νὰ ὀμιλήσῃς διὰ πολλὰ πράγματα· καὶ εἰς τόσον μικρὸν βιβλίον, βέβαια, δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ εἰπῇ ὅσα χρειάζονται.

Ο Σ. Ἐ, κάψε τα, κάψε τα, ἀγαπητέ μου, ὅσα σώματα καὶ ἂν ἐτύπωσες, κάψε καὶ τὸ χειρόγραφον, διὰ νὰ μὴν εὕρῃς βάσανα.

Ο ΣΥΓ. Νὰ τὰ κάψω! (μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μεγαλοφώνως). Ὡ Πατρίς! Ὡ Ἑλλάς! Ὡ Ἕλληνες! Ὡ φίλοι μου γλυκύτατοι! (πίπτει λιποθυμισμένος).

Ο Σ. Πῶς ἔμεινεν ἄλαλος! (λέγει πρὸς τὸν Κ.).

Ο Κ. Πῶς ἐκίτρισε!

Ο Σ. Μοὶ φαίνεται νὰ δακρῶζῃ.

(Ο Κ. τὸν ἀνασηκώνει καὶ μετ' ὀλίγου, ἀναλαμβάνων ὁ συγγραφεὺς, λέγει:)

Ο ΣΥΓ. Ὡ Θεέ μου! Εἴσθε ἐσεῖς, ὅπου μοῦ λέγετε τοιαῦτα λόγια; Ἔ, ἀδελφοί μου, ἐσεῖς βέβαια δὲν εὐρίσκεσθε εἰς τὰς ἰδίας περιστάσεις ὅπου εὐρίσκομαι ἐγώ, οὔτε αἰσθάνεσθε ὅλον τὸ βάρος τῆς τυραννίας καὶ ὅλας τὰς δυστυχίας τῆς Ἑλλάδος ὅσον ἐγώ τὰς αἰσθάνομαι. Ἐγώ, ναί! Ἐγὼ δὲν ζῶ, εἰμὴ ὡς Ἕλληνας οὔτε ἄλλο τι ἠμπορεῖ νὰ μοῦ καταστήσῃ ποθητὴν τὴν ζωὴν μου, εἰμὴ ἢ Ἑλλάς. Ἡ καρδιά μου εὐθὺς ἀρχίζει νὰ ταράττεται βιαίως, ὅταν ἀκούω τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος μου.

Ἔ, φίλοι μου, εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς παραστήσω τὴν τλαιπωρίαν τοῦ γένους μας· οὔτε ὅλοι ὑποφέρουσιν ἐξ ἴσου, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ αἰσθανθῶσι μὲ τὴν ἰδίαν δύναμιν ὅλοι οἱ Ἕλληνες τὰ ἀνυπόφορα κεντήματα τῆς ἀγανακτήσεως ἐναντίον τῶν τυράννων τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τοῦτο... (οἱ φίλοι του θέλουσι νὰ τὸν ἀντισκόψωσι ἀπὸ τὴν ὀμίλιαν, καὶ ὁ συγγραφεὺς ἐξακολουθεῖ οὕτως:) Ἐγὼ προβλέπω τί θέλετε νὰ μ' ἐρωτήσητε, ὦ ἀγαπητοί μου, καὶ ἰδοὺ ὅπου σᾶς προλαμβάνω. Ἀκούσατε λοιπὸν μὲ πᾶσαν εὐκρίνειαν τὸ πῶς καὶ διατί ἐσύνθεσα αὐτὸν τὸν λόγον μου, καὶ ἐλπίζω νὰ ἀπολαύσω τὴν συγνώμην σας εἰς τὰ ἀκούσια σφάλματά μου καὶ τὴν εὐχαρίστησίν σας εἰς τὸ ἐπιχείρημά μου.

Περιττὸν μοῦ φαίνεται νὰ σᾶς παραστήσω τὸν χαρακτῆρα μου, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἄλλος καλλιώτερα ἀπὸ ἐσᾶς μὲ γνωρίζει. Δὲν ἀγνοεῖτε πρὸς τούτοις, ὅτι αἱ δυστυχίαι τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, καὶ ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης ἀπὸ τὸ ἄλλον, ἠῤῥησαν τὰς κατὰ μέρος ἐδικὰς μου δυστυχίας εἰς τὸ ἄπειρον. Δι' ἀρκετοὺς χρόνους, λοιπὸν, ἔζησα τυραννημένος ἀπὸ μίαν ἀδιάκοπον ἀμφιβολίαν, ἢ ὅποια μ' ἐφύλαττε παντοτινὰ καταβεβυθισμένον εἰς θλιβεροὺς στοχασμοὺς.

Τὰ ψυχικὰ πάθη μου σχεδὸν εἶχον νεκρωθῆ, καὶ εἰς ἄλλο δὲν ἐτελείωνε κάθε στοχασμὸς μου, παρὰ εἰς τὸ ἀδιακόπως παρ' ἐμοῦ μελετημένον τέλος. Οὔτε δι' ἄλλο τίποτε ἐστοχάσθην, εἰμὴ διὰ τὸ πῶς νὰ ἠμπορέσουν νὰ παύσουν αἱ γενικαὶ δυστυχίαι τοῦ γένους μας, ὅπου νὰ παύσουν ἐξακολουθῶς καὶ αἱ ἐδικαί μου, οὔσαι τόσον ἐνωμένα ἀλλήλων των, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀναπαυθῆ ὁ φίλος σας, ἐν ὅσω σώζεται ἡ τυραννία τῆς Ἑλλάδος. Ὅθεν, μόνον ὁ ἔρως τῆς πατρίδος, μόνον καὶ μόνον αὐτὸς ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν μου· οὔτε ἄλλη ἐπιθυμία ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἔχῃ χώραν, αὐτοῦ ὄντος, εἰμὴ τὸ θεῖον δῶρον τῆς φιλίας. Καὶ οὕτως ἡ γλυκεῖα συναναστροφὴ σας καὶ ἡ ἀνάγνωσις τινῶν συγγραφέων μ' ἐπαρηγοροῦσαν ὅπως οὖν.

Ἀλλὰ, φεῦ! Ὅταν εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου ἤρχετο ὁ σημερινὸς ὄλεθρος τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ ἀνήκουστα καὶ σχεδὸν ἀπίστευτα βᾶσανα τῆς πατρίδος μου, εὐθὺς ἕνας παράξενος τρόμος ἀγανακτήσεως μ' ἐκυρίευσεν ὅλον, ὅπου, σᾶς βεβαιῶ, ὦ φίλοι μου, δὲν ἠμποροῦσα οὔτε νὰ γράψω, οὔτε νὰ ἀναγνώσω, οὔτε κἂν νὰ ὀμιλήσω. Καὶ μόνος ἔλεγον εἰς τὸν ἑαυτὸν μου: «Ἔ, διατί οἱ Ἕλληνες νὰ εἶναι δούλοι! Διατί νὰ μὴν ἐλευθερωθοῦν μέχρι τῆς σήμερον! Εἶναι δυνατόν, εἶναι εὐκόλον ἢ ὄχι; Καὶ ἂν εἶναι δυνατόν, ὅποια εἰσὶν αἱ αἰτίαι ὅπου τὸ ἐμποδίζουσι;»

Καὶ ἀνάμεσα εἰς τὸν λαβύρινθον τοσοῦτων θλιβερῶν στοχασμῶν, ὅλος ἐνθουσιασμένος ἐλάμβανα τὸ κονδύλι καὶ ὀλίγον χαρτάκι, καὶ ἔγραφα ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς μου καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ πράγματος μοὶ ἐπαγόρευεν εἰς ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἐτελείωνα, ἔρριπτον εἰς ἓν κιβώτιον τὸ γεγραμμένον χαρτίον, καὶ οὕτως ἀναπαύετο ὅπως οὖν ἡ ψυχὴ μου.

Τοιοῦτοτρόπως, ὦ ἀγαπητοί, ἠκολούθησα διὰ πολὺν καιρὸν, ὅταν, τέλος πάντων, ἡ ποσότης τῶν αὐτῶν χαρτίων μὲ κατέστησεν περιέργον νὰ τὰ ἀναγνώσω. Ἦρχισα λοιπὸν νὰ ἀναγινώσκω καὶ νὰ τὰ βάνω εἰς τάξιν, ἐπειδὴ, καθὼς εὐκόλως ἠμπορεῖτε νὰ καταλάβητε, δὲν εἶχον τὴν παραμικρὰν εὐταξίαν. Ἄλλα εὐρήκα γεγραμμένα ἰταλιστί, ἄλλα γαλλιστί, ἄλλα εἰς τὴν γλώσσαν μας, καὶ ὅλα τόσον κακῶς γεγραμμένα, ὅπου μόλις ἠμποροῦσα νὰ τὰ ἀναγνώσω. Ἐνθυμοῦμαι ὅπου εἰς ἓν κατεβατὸν ὀλόκερον δὲν ἦτον ἄλλο τι γεγραμμένον, εἰμὴ: «κακὲ ἄνθρωπε καὶ σκληροτράχηλε τύραννε!». Τέλος πάντων, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄσχημον ὅλον, ἐσύναξα καὶ ἐσύνθεσα αὐτὸν τὸν λόγον, καὶ ἰδοὺ τὸ πῶς ἠκολούθησεν ἡ σύνθεσίς του.

Ο Σ. Διὰ τοῦτο δὲν εὐρίσκει τινὰς ἐκείνην τὴν ἀναγκαίαν ἐξακολουθήσιν τῶν νοημάτων.

Ο ΣΥΓ. Βέβαια δὲν εἶναι καθὼς ἔπρεπε νὰ ἦτον.

Ο Κ. Ἡ συντομία δὲν συμφωνεῖ ποτὲ μὲ τὰ μεγάλα θέματα.

Ο ΣΥΓ. Ἡ αὐτὴ συντομία μὲ ὑποχρέωσε νὰ βάλω εἰς ὑποσημειώσεις πολλὰ πράγματα, ὅπου ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσῃ τινὰς εἰς

διάφορα ξεχωριστά κεφάλαια δι' αυτά. Καί ἡ συντομία, τέλος πάντων, ὑποχρεώνοντάς με νά ἐνώσω βιαίως διάφορα θέματα εἰς ἓν, ἔδωκεν εἰς μερικά κατεβατά μεγάλην ἐνέργειαν, καί εἰς ἄλλα ἄκραν ξηρότητα. Ἀφοῦ λοιπόν, ὦ ἀγαπητοί μου, τὸν ἐσύνθεσα, ἀκούσατε τὸ διατί ἠθέλησα νά τὸν τυπώσω. Πρῶτον μὲν, διὰ νά ὠφεληθοῦν μερικοὶ ὅπου ἤθελε τὸν ἀναγνώσουν μὲ ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἀγάπην καὶ διάθεσιν τῆς ψυχῆς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγὼ τὸν ἐσύνθεσα. Δεύτερον δέ, διὰ νά παρακινήσω τοὺς προκομμένους τοῦ γένους μας νά συνθέσουν εἰς τὸ ἴδιον θέμα ἀξιότερα πονήματα.

Ο Κ. Τῆ ἀληθεία, εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ, πῶς μερικοὶ ὅπου διάφορα πονήματά των ἐξέδωκαν εἰς φῶς, κανεὶς σχεδὸν δὲν ὠμίλησε καθὼς πρέπει περὶ τῆς ἐλευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΣΥΓ. Ἐλπίζω, ὦ ἀδελφέ μου, εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ μάλιστα ὀγλήγορα, νά πληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία μας.

Ο Σ. Εἰπέ μας, ὦ φίλε, μόνον δύο αἴτια σ' ἐπαρακίνησαν νά τυπώσης τὸ πόνημά σου, ἢ ἔχεις καὶ κανένα ἄλλο;

Ο ΣΥΓ. Ναί, ὦ φίλοι, ἔχω καὶ τὸ τρίτον καὶ ὕστερον αἴτιον, τὸ...

Ο Σ. Τὸ ὁποῖον εἶναι διὰ νά ἠθέλησες νά δείξης καὶ σὺ τὴν ἀξιότητά σου;

Ο ΣΥΓ. Οὐχί, ἀδελφέ, διότι ἤθελα ἀποδείξει, τὸνναντίον, τὴν ἀναξιότητά μου. Μάλιστα βλέπεις ὅτι δὲν ἔβαλα οὔτε τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν τίτλον.

Ο Κ. Μερικοὶ δὲν βάζουν τὸ ὄνομά τους, διὰ νά ἀποφύγουν τὰς κατακρίσεις ὅπου τοὺς τυχαίνουν.

Ο Σ. Οὐχί, ὦ Κ. Ὁ φίλος μας δὲν τὸ ἔβαλεν, διὰ τὰς αἰτίας ὅπου ἠξεύρομεν.

Ο ΣΥΓ. Σὰς βεβαιῶ ὡς ἀδελφός, ὅτι καὶ αἱ αἰτίαι ὅπου λέγεις ἂν δὲν ἤθελε ἦτον, μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἤθελα τὸ βάλει, ὡς μὴ ἀναγκαῖον. Ἄν ὅμως ἤθελε γράψῃ τις ἐναντίον...

Ο Σ. Ἐ, δὲν ἐλπίζω νά εὔρεθῇ Ἑλληνας, νά γράψῃ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Εἰπέ μας τώρα τὸ τρίτον αἴτιον.

Ο ΣΥΓ. Τὸ τρίτον εἶναι, ὦ ἀδελφοί, ὅπου, ἂν ὁ θάνατος κατὰ δυστυχίαν ἤθελεν μ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νά ὠφελήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, κἂν οἱ λόγοι μου νά ἀποδείξουν τὴν πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην μου. Καὶ διὰ τοῦτο, σὰς παρακαλῶ, μὴν...

Ο Κ. Εἰπέ μοι, εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, διὰ νά μὴν τὸ ἀλησμονήσω. Διατί ἔβαλες εἰς τὸν τίτλον «Ἑλληνική Νομαρχία», ὅταν καθ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ἓνας λόγος...

Ο Σ. Αὐτό, τῆ ἀληθεία, εἶναι σφάλμα ἀσυγχώρητον. Ἐγὼ ἀναγινώσκοντας τὸν τίτλον, ἐνόμιζα νά εὔρω τὸν τρόπον τῆς συστήσεως αὐτῆς τῆς διοικήσεως, καί, τὸνναντίον, εὔρηκα ἄλλα.

Ο ΣΥΓ. Ἔχετε δίκαιον εἰς αὐτό, ὦ ἀδελφοί μοι, καὶ ἐγὼ γνωρίζω τὸ σφάλμα μου, τὸ ἔβαλα ὅμως διὰ...

Ο Κ. Σιωπή, πλησιάζει ὁ...

Ο Σ. Ἐ, νά τὸν πάρη ἢ κατάρα!

Ο ΣΥΓ. Ὑπομονή! Αὐριον ἐτοιμασθῆτε νά μοῦ δώσητε τὴν γνώμην σας εἰς πολλὰ ζητήματά μου. Ἐρρωσθε.